

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kentukiler

SAMANTA
SCHWEBLIN

Çeviri: SALİHA NİLÜFER

ROMAN

Can Çağdaş

Kentukiler, Samanta Schweblin

İspanyolca aslından çeviren: Saliha Nilüfer

Kentukis

İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Penguin Random House Group Editorial, 2018

© 2018, Samanta Schweblin

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 4 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Emrah İmre

Düzelti: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Ömer Yaman Çamurlu

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No: 15 Kat: 3-38

Bakırköy, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-6205-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SAMANTA SCHWEBLIN
KENTUKİLER

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Saliha Nilüfer

Samanta Schweblin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

***Ağızdaki Kuşlar*, 2018**

***Kurtarma Mesafesi*, 2021**

***Yedi Boş Ev*, 2022**

SAMANTA SCHWEBLIN, 1978'de, Arjantin'in Buenos Aires kentinde doğdu. Buenos Aires Üniversitesi'nde sinemacılık öğremini gördü. İlk derlemesi *El Núcleo del Disturbio*'yu (Karmaşanın Merkezi) 2002'de, bu derlemedeki öykülerin bir kısmını içeren *Ağızdaki Kuşlar*'ı 2008'de, üçüncü derlemesi *Yedi Boş Ev*'i 2015'te yayımladı. Öyküleri Arjantin ve Güney Amerika'da Fondo Nacional de las Artes, Haroldo Conti, Casa de las Américas gibi ödüllere layık görüldü. *Granta* dergisi tarafından İspanyolca dilinde eser veren en iyi genç yazarlar arasında gösterildi. İlk romanı *Kurtarma Mesafesi* 2017'de Man Booker Ödülü kısa listesinde yer aldı.

SALIHA NİLÜFER, 1972'de İstanbul'da doğdu. İngilizce ve İspanyolcadan çeviri yapıyor. İlk şiirleri *kitap-lık*, *Ludingirra*, *Ağır ol Bay Düzyazı*'da yayımlandı. *Sebastian Knight Bir Endülüs Hikâyesi* (roman) 2006'da, *Yokoluş Serüveni* (şiir) 2016'da, *Ekosemelek Kuklaları İş Başında* (çocuk kitabı) ise 2018'de yayımlanmıştır. Başlıca çevirileri: *İnsanın Bir Dakikası*, *Tuhaf Zamanlar*, *Dünya ve Ben*, *Cennet Başka Yerde*, *Yasak Bölge ve Çekişme Diyarında*, *Bütün İnsanlar Yalancıdır*, *Karasevdalılar*, *Yasak Olmayan Hazlar*, *Yedi Deli Adam*, *Portekiz e Yolculuk*.

“Cihazı çalıştırmaya başlamadan önce
herkesin tehlikeli parçalarından
uzak durduğuna emin olunuz.”

Güvenlik Kılavuzu
Kazıcı kepçe JCB, 2016

“Orada yıldızların arasındaki başka insanların
öbür dünyalarından söz edecek misiniz bize?”

Ursula K. Le Guin, *Karanlığın Sol Eli*

İlk yaptıkları şey memelerini göstermekti. Üçü de yatağın ucuna oturup kameranın karşısında önce tişörtlerini, sonra teker teker sutyenlerini çıkardılar. Robin'in neredeyse gösterecek bir şeyi yoktu ama fark etmiyordu, dikkatini oyundan çok Katia ve Amy'nin bakışlarına yöneltmişti. South Blend'de hayatta kalmak istiyorsan iyisi mi güçlülerle arayı iyi tut, ona verilen öğüt buydu.

Kamera pelüşün gözlerine yerleştirilmişti, oyuncak arada sırada tabanında saklı tekerleklerin üzerinde dönüp ileri geri hareket ediyordu. Birisi onu uzakta bir yerden kumanda ediyordu, onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Basit ve uyduruk bir pandaya benzese de aslında daha çok iki ayağının üstünde durabilsin diye bir ucundan kırılmış ragbi topunu andırıyordu. Karşısında duran kim olursa olsun hiçbir şeyi kaçırmadan takip etmeye çalışıyordu, Amy onu memeler tam kameranın hizasına gelecek şekilde kaldırıp bir banka yerleştirdi. Pelüş Robin'indi ama onun olan ne varsa aynı zamanda Katia ve Amy'nindi zaten: Cuma günü ettikleri, üçünü ömür boyu birleştirecek kan kardeşliği yemini gereği böyleydi.

Amy pelüşü tekrar yere bıraktı, mutfaktan getirdiği kovayı tepesine kapatıp tamamen hapsetti. Kova körü körüne, gerginlik içinde odada sağa sola hareket etti. Or-

talığa saçılmış defterlere, ayakkabılarla giysilere çarptıkça daha da telaşlanıyordu sanki. Amy hızlı hızlı nefes alıp veriyormuş, heyecandan inliyormuş numarası yapınca kova da durdu. Katia da oyuna katılarak ikisi birlikte eşzamanlı uzun, bitmek bilmeyen bir orgazm taklidine giriştiler.

Nihayet kahkahalarını bastırabildiklerinde Amy Katia'yı uyardı: "Bunu senin numaran sayamayız."

"Tabii ki hayır," dedi Katia, sonra ok gibi odadan fırladı. Koridorda uzaklaşırken, "Hazır olun!" diye bağırdı.

Robin bu oyunlar sırasında genellikle kendini rahat hissetmiyordu; yine de Katia ve Amy'nin tavırlarındaki pervasızlığa, oğlanlarla konuşurken takındıkları tavra, saçlarının daima mis kokulu, tırnaklarının günün her saatinde kusursuz cilalı oluşuna hayrandı. Oyunlar çizgiyi aştığında onu denemeye tabi tutup tutmadıklarını sorguluyordu. Kızların tabiriyle "klan"a son katılan oydu, ikisiyle aşık atmak için epey ter döküyordu.

Katia sırt çantasıyla döndü odaya. Kovanın önüne oturup pelüşü serbest bıraktı.

"Buraya bak şimdi," dedi kameraya, gözler onu takip etti.

Robin onları gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Dikkatle dinliyor gibiydi, kızlar İngilizce konuşuyordu bütün dünyanın yaptığı gibi. Belki de South Blend denen acayip sıkıcı kentte doğmanın tek iyi yanı İngilizce konuşmaktı, gerçi her an saati sormayı bile bilmeyen bir yabancıya rast gelmek olasıydı.

Katia çantasını açıp beden eğitimi dersinin fotoğraflarını çıkardı. Amy ellerini çırparak bağırdı:

"Küçük kaltağı mı getirdin yoksa? Gösterecek misin?"

Katia başını salladı. Dilinin ucu dudaklarının arasından görünür halde telaşla sayfaları çevirdi. İsteddiği fotoğ-

rafı bulunca albümü sonuna kadar açıp pelüşün önüne tuttu. Robin başını uzatıp baktı. Klanın sırf zevkine peşine düştüğü biyoloji sınıfındaki tuhaf kız Susan'dı.

Katia, "Ona hokka götlü diyorlar," dedi, klana layık üst düzey bir şeytanlık kurgulamak üzereyken hep yaptığı biçimde dudaklarını bir-iki kez büzdü. "Onun üstünden bedayadan nasıl para kazanacağını göstereceğim," diye belirtti kameraya doğru. "Robin güzelim, ben beyefendiye görevini açıklarken şu defteri tutuver."

Robin yaklaşıp defteri aldı. Amy merakla bakıyordu, Katia'nın ne planladığından habersizdi, kız telefonunu kurcalayıp bir video bularak ekranı pelüşün önüne koydu. Videoda Susan çorabını ve külotunu indiriyordu. Okulun tuvaletlerinde, klozetin arkasından çekilmiş benziyordu; ya çöp kovasına ya da duvara yerleştirilmiş bir kamerayla herhalde. Osurma sesleri gelince üçü de kahkahayı bastı, Susan sifonu çekmeden önce birkaç saniye dışkısına bakınca resmen zevkten çığlık attılar.

Katia, "Canımın içi bu karı resmen para basıyor," dedi. "Yarısı size yarısı bize, sorun şu ki artık klan ondan haraç alamıyor. İdarenin gözü üstümüzde."

Robin neden bahsettiklerini bilmiyordu, klanın en gizli kapaklı faaliyetlerinden ilk kez dışlanması değildi bu. Birazdan Katia'nın numarası bitecek onunkine sıra gelecekti ve henüz bir şey düşünmemişti. Avuçları terledi. Katia bir kurşunkalemle defterini çıkarıp bir-iki şey not aldı.

"İşte size hokka götün tam ismi telefonu, e-postası, açık adresi," diyerek kâğıdı fotoğrafın yanına koydu.

Amy sözümona küçükbeye hitaben kameraya göz kırparak, "Peki beyefendi bize parayı nasıl iletecek?" diye sordu. Katia tereddüt etti, "Bilmiyoruz ki kim bu Allahın cezası," dedi Amy'ye. "Onun için memelerimizi göstermiyor muyuz?"

Katia yardım istercesine Robin'e baktı. Kendisine güvendikleri o kısacık anlardan biriydi; Katia'yla Amy'nin en çapkın halleriyle kendi aralarında çekiştikleri dakikalar...

Amy alay etmeye devam ederek, "Adresini küçük beye nasıl iletceğiz?" dedi.

Robin, "Ben biliyorum," diye atıldı.

İkisi şaşkınlıkla ona baktılar.

Bu da onun küçük numarası olacaktı, böylece sırasını savacağını düşünmüştü. Panda da döndü, neler olup bittiğini takip etmek istiyordu. Robin elinden defteri bıraktı, dolabına giderek çekmeceleri karıştırdı. Elinde bir ruh çağırma tablasıyla dönerek onu yere açtı.

"Çık üstüne," dedi.

Pelüş üstüne çıktı tablanın. Tabanındaki üç plastik tekerlek sayesinde sorunsuzca kartona tırmanabilmişti. Ne olduğunu soruştururcasına alfabenin harfleri arasında gidip geldi. Her seferinde gövdesi bir harften daha fazlasını kapladığı halde tekerleklerinin arasında saklı olan kelime derhal ortaya çıkıyordu. Pelüş, yay şeklinde sıralanmış alfabenin ortasına yerleşti ve orada kaldı. Ruh çağırma tablasını nasıl kullanacağını gayet iyi bildiği belliydi. Robin, birden kızlar gidip de bu pelüşle baş başa kalınca ne yapacağını düşündü endişeyle, memelerini göstermiş, üstelik bir de nasıl iletişim kuracağını göstermişti.

"Harika!" dedi Amy.

Elinde olmadan yan yan gülümsedi Robin.

Katia, "Üçümüzden kimin memeleri daha güzel sence?" diye sordu.

Pelüş tablanın üzerinde harften harfe hareket etti.

S A R I Ş I N I N

Katia gururla gülümsedi, belki de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Robin daha önce bu ruh çağırma tablası numarası nasıl da aklıma gelmedi diye düşündü. Bir haftadan uzun süredir pelüş odasında boş boş geziyordu. Onunla sakin-ce sohbet edebilirdi, belki de özel biri, âşık olunası bir çocuktuk, böylece bütün fırsatı kaçırmıştı.

Katia, bir kez daha Susan'ın fotoğrafını gösterip, "Hokka göt anlaşmasını kabul ediyor musun?" diye sordu.

Pelüş hareket etti, yine bir şey yazdı.

O R O S P U L A R

Robin kaşlarını çattı, incinmişti, gerçi belki de pelüşün onlara hakaret etmesi iyiye işaretti; yaptıklarının iyi bir şey olmadığının kendisi de farkındaydı. Katia ve Amy bakışıp gururla gülümseyerek dil çıkardılar.

"Ay ne banal," dedi Amy. "Bakalım daha neler diyecek beyimiz?"

"Daha da neymişiz dildocuk?" diye cesaretlendirdi Katia.

P A R A Y I

Onu takip etmek zorlaşıyordu.

B E N S İ Z D E N A L A C A Ğ I M

Üçü de şaşkınlıkla bakiştılar.

M E M E L E R K A Y D E D İ L D İ M E M E
B A Ş I N A 4 0 0 D E N 2 4 0 0 D O L A R E D E R

Amy ve Katia birkaç saniye tereddütle bakiştıktan sonra kahkahayı bastılar, Robin ise tişörtünü sinirle çek-iştirirken yalancıkdan gülüyordu.

"Kimden alacaksın peki ha?" dedi Amy, sonra tişör-tünü bir kez da kaldırır gibi yaptı.

P A R A Y O K S A S U S A N A M A İ L G İ D E R

Amy ve Katia ilk kez ciddileştiler. Robin hangi tara-fi seçeceğini bilemedi, belki de pelüşü intikam peşin-deydi.

"Canının istediğini gösterebilirsin," dedi Amy. "Şe-hirdeki en güzel memeler bizde, utanacak değiliz."

Robin bunun kendisi için geçerli olmadığını biliyordu. Amy ve Katia beşlik çaktı. Derken pelüş tablanın üstünde neredeyse dans edercesine duraksız yazmaya başladı, art arda yazdığı kelimeleri Robin yetişip zorbela okuyabildi.

ROBINİN ANNESİNİN KAKA YAPARKEN VE KIZKARDEŞİNİN MASTÜRBASYON YAPARKEN VİDEOSU VAR

Tek tek harfleri takip etmek gerektiğinden gözlerini tabladan ayıramıyorlardı.

BABASININ TEMİZLİKÇİ KIZA BİR ŞEYLER FISILDARKEN

Amy ve Katia her yeni hakareti sabırla takip ederken ağızları açık bakıyorlardı tablaya.

ROBIN ÇIPLAKKEN AMY HAKINDA TELEFONDA KÖTÜ ŞEYLER SÖYLERKEN

Amy ve Katia bakıştı. Sonra ona baktılar, artık gülmüyorlardı.

ROBIN AMY TAKLİDİ YAPARKEN VE KATIA TAKLİDİ YAPARKEN ONLARI ÖPERKEN

Pelüş yazmayı sürdürüyordu ama Katia ve Amy çoktan okumayı bırakmıştı. Ayağa kalkıp bir hışım eşyalarını alarak kapıyı çarpıp çıktılar.

Pelüş, tablanın üstünde hareket etmeyi sürdürürken Robin Allahın cezası meretin nereden kapandığını bulmaya çalıştı. Bir açma kapama düğmesi yoktu, bunu daha önce fark etmişti, çaresizlikle başka seçenek de olmadığını gördü. Eline makas alıp ucuyla tabanını açmaya çalıştı. Pelüş kurtulmak istercesine tekerleklerini oynattı ama boşuna. Robin onu kırmanın bir yolunu bulamayınca yeniden yere bıraktı, o da derhal tablaya çıktı. Kız bir tekmeyle uzağa savurdu aleti. Pelüş çığlık atınca,

telaşla o da bağırđı, bu zimbirtının yaygara koparabildiğinden haberi yoktu. Tablayı kaldırıp odanın ucuna attı. Kapıyı kilitleyip azman bir böceğı yakalamak istercesine kovayla peşine düştü. Aleti kovanın içine kustırmayı başarıp üstüne oturdu, birkaç saniye iki yanına sımsıkı tıttı, pelüş plastik kovaya her çarptığında ödü koparak soluğunu tuttu, ağlamaya başlaması an meselesiydi, kendine zor hâkim oluyordu.

Annesi akşam yemeğine çağırđığında iyi olmadığını, yemek yemeden yatacağını söyledi bağırarak. İçinde not kâğıtlarının, defterlerinin, kitaplarının durduğı sandığı da kovanın tepesine kapatarak onu iyice hareketsiz bıraktı. Aleti kırmayı başaramazsan onu kapatmanın tek yolu pilinin bitmesini beklemek demişti birisi. Böylece yastığına sarılıp yatakta beklemeye koyuldu. Kovanın içinde hapsolan pelüş dev bir sinek misali saatlerce yanlara çarpıp takır tukur ses çıkardıktan, bağırıp durduktan sonra sabaha karşı odanın içi katıksız bir sessizliğe gömüldü.

Ekranında bir dörtgen belirdi. Seri numarası talep ediliyordu, Emilia içini çekerek hasır sandalyesinde kaykıldı. Bu türde işlemler onu en fazla zıvanadan çıkaran şeylerdi. Neyse ki oğlu orada değildi, talimatları bir kez daha gözden geçirmek için gözlüğünü ararken arkasında sessizce, sabırsızlıkla bekleyen biri yoktu. Koridordaki çalışma masasında sırtının ağrısını azaltmak için oturuşunu dikleştirdi. Derin bir nefes aldı, sonra nefesini koyuverdi, her basamağını tek tek kontrol ederek kart şifresini girdi. Çocuğunun o türde bir saçmalığa kalkışacak zamanı olmadığını biliyordu yine de, evin koridoruna yerleştirdiği bir gizli kamera aracılığıyla, onu Hong Kong'daki o malum bürosundan gözetlediğini, maruz kaldığı âcizliği gördüğünü hayal etti – sağ olsa kocası da öyle yapardı. Emila oğlunun yolladığı son hediye de satın dairenin geciken aidatlarını yatırmıştı. Saatlerden, son moda çantalarından ya da spor ayakkabılarından pek anlamıyordu, yine de birkaç kat ambalaj kâğıdına sarılmış, kadife kutulara konmuş, imzalı evraklı her tür nesnenin emeklilikte borçlarını ödemek için yeterli geleceğini bilecek yaşıydı, ayrıca çocuğun anesi hakkında ne kadar az şey bildiğine de delaletti. Müsrif çocuğunu on dokuzuna geldiğinde fahiş ücretlerle ayatarak, sağa sola yollayarak ondan koparmışlardı. Artık

onu kimse geri getirmezdi, Emilia suçu kime atacağını bilmiyordu.

Ekran “seri numarası kabul edildi” ibaresiyle bir kez daha kırpıştı; bilgisayarı son model değilse de ihtiyacını gideriyordu. Sonraki mesajda “kentuki bağlantısı sağlandı” deniyordu, hemen yeni bir program açıldı. Emilia kaşlarını çattı, anlamını çözemediğine göre bu mesajlar ne diye belirip duruyordu ki? Sinirine dokunuyorlardı, çoğunlukla oğlunun yolladığı cihazlarla ilgiliydiler. Bir daha asla kullanmayacağı aletleri anlamak için niye zaman kaybetsin – her seferinde aynı soruyu soruyordu kendine. Sate baktı. Neredeyse altı olmuş. Çocuk hediye nasıl bulduğunu sormak için arayacaktı, son bir gayretle dikkatini toplamayı denedi. Programın ekranında şimdi bir tuş takımı görünüyordu, Hong Kong’daki o insanlar oğlunu alıp götürmeden önce çocuğun telefonunda oynadığı deniz savaşındaki gibi. Kontrol panelinin üstünde bir kutucukta “uyandır” eylemi görünüyordu. Onu seçti. Ekranın büyük kısmını kaplayan bir video açılırken kontrol tuşları bir kenarda küçük ikonlar haline geldi. Emilia videoda bir evin mutfağını gördü. Acaba oğlanın dairesi mi diye merak etti ama çocuğun evi asla ne bu kadar derli toplu ne de eşya dolu olabilirdi. Masadaki kirli bardak çanakların, bira şişelerinin altında gazeteler vardı. Arka taraftaki mutfak, benzer halde görünen küçük bir salona bağlanıyordu.

Şarkıyı andıran usul usul bir mırıltı duyuluyordu, Emilia ne olduğunu anlamak için ekrana yaklaştı. Hoparlörleri eski ve cızırtılıydı. Ses tekrarlanınca bunun bir kadına ait olduğunu fark etti: Başka bir dilde konuşuyordu, tek kelimesini anlamadı. Emilia İngilizce biliyordu –o da ancak yavaş konuşulursa– ama bunun İngilizceyle alakası yoktu. Derken ekranda biri belirdi; saçları ıslak sarışın bir kız. Kız tekrar konuştu, program otomatik çevirmeni devreye sokmayı isteyip istemediğini sordu.

Emilia kabul edip “İspanyolca” seçeneğine tıkladı, kız konuştuğunda altyazı belirdi.

“Beni duyuyor musun, beni görüyor musun?”

Emilia gülümsedi. Ekranında kızın daha da yaklaştığını gördü. Mavi gözleri, burnunda yüzüne pek yakışmayan bir halkası, neler olup bittiğine dair kuşkuları varmışçasına tutuk hareketleri vardı.

“Evet,” dedi Emilia.

Söylemeye cesaret edebildiği tek şey bu oldu. Skype’ta konuşmaya benziyor diye düşündü. Oğlunun kızı tanıyıp tanımadığını merak etti, inşallah sevgilisi değildir diye düşündü, genellikle aşırı dekolte giyen kadınlarla pek yıldızı barışmazdı, bir önyargı değil de altmış dört yıllık hayat tecrübesiydi bu.

“Merhaba,” dedi yüksek sesle, sadece kızın kendisini duymadığından emin olmak için.

Kız avuç içi kadar bir kullanım kılavuzunu açarak gözünün dibine kadar yaklaştıırıp bir süre onu okudu. Belki de gözlük takıyor ama kamera karşısında onu kullanmaya utanıyordu. Emilia hâlâ bunun ne olduğunu çözememişti, ama merakının uyandığını da inkâr edemezdi. Kız okuyup başını sallıyor, ikide bir kılavuza bakıyordu. Sonunda bir karar almış gibi kılavuzu bırakıp kendi dilinde bir şeyler söyledi. Ekranda otomatik çeviri *“Gözlerini yum”* yazdı.

Bu talimat onu şaşırttı, Emilia sandalyede oturuşunu dikleştirdi. Gözlerini yumup ona kadar saydı içinden. Gözünü açtığında kız hâlâ bir tepki beklercesine ona bakıyordu. Sonra kontrol ekranında açılan yeni pencerede “uyku” seçeneğini gördü. Programın sesli talimat saptayıcısı mı vardı? Emilia seçeneğe tıklayınca ekran karardı. Kızın sevinç çığlıklarını, alkışlarını duydu, yeniden onunla konuşuyordu. Otomatik çeviri *“Aç! Gözlerini aç!”* diye yazdı.

Kontrol tuşları yeni bir seçenek çıkardı karşısına: “Uyandır”. Emilia ona tıkladığında video tekrar açıldı. Kız kameraya bakarak gülümsüyordu. Emilia amma salakça diye düşündü, yine de hoş bir tarafı yok değildi. Heyecan veren bir yanı vardı ama tam olarak ne olduğunu henüz çözme fırsatı bulamamıştı. “İlerle” seçeneğine tıkladığında kamera kıza doğru birkaç santim daha yaklaştı. Beriki neşeyle gülüyordu. İşaretparmağını son derece ağır hareketlerle ekrana değene kadar yaklaştırdığını gördü, sonra yeniden konuştu kız.

“Burnuna dokunuyorum.”

Otomatik çevirinin harfleri iri ve sarıydı, rahatça okunuyordu. “Geri git” tuşuna bastı ve bariz biçimde ilgisi uyanan kız hareketi yineledi. Belli ki bu onun için de ilk seferdi, onu bilgisizliğinden ötürü hiçbir biçimde yargılamıyordu. İkisi de yeni bir deneyimin yaşattığı şaşkınlığı paylaşıyordu, bu da hoşuna gitmişti. Tekrar geri gitti, kamera uzaklaştı, kız elini çırpı.

“Bekle.”

Emilia bekledi. Kız uzaklaşmıştı, fırsattan istifade o da “sol” tuşunu etkinleştirdi. Kamera döndü, böylece dairenin ne kadar küçük olduğu ortaya çıktı: Bir kanepeyle koridora açılan kapıdan ibaretti. Kız yeniden konuştu, kadrajın içinde değildi ama otomatik çevirmen her halükârda İspanyolcasını yazıyordu.

“İşte sensin.”

Emilia kamerayı ilk haline döndürünce kız yeniden belirdi. Kameranın hizasında kırk santim kadar mesafede bir kutu tutuyordu. Kapağı açıktı ve “kentuki” yazıyordu. Emilia’nın ne gördüğünü idrak edebilmesi biraz zaman aldı. Kutunun ön kısmı şeffaf jelatin kâğıdıındandı, içi boştu, iki tarafındaysa pembe siyah bir oyuncağın profilden, önden ve arkadan çekilmiş fotoğrafları vardı; bir tavşandan çok karpuzu andıran pembe siyah renkler-

de pelüş bir tavşan... Patlak gözleri, tepesine kondurulmuş iki uzun kulağı vardı. İki kulağın ortasından geçen kemik şeklinde bir tokayla tutturulan kulaklar başın birkaç santim yukarısında dik duruyor, uçlarıysa gevşek biçimde aşağı sarkıyordu.

“Çok cici küçük bir tavşansın,” dedi kız. “Tavşanları sever misin?”

Onu misafir ettikleri bu kocaman odanın birkaç metre gerisinde ormanlar ve dağlar başlıyordu, parlak bembeyaz ışığın Mendoza'nın o turuncumsu havasıyla alakası yoktu. Bu iyiydi işte. Birkaç yıldır ısrarla özlediği tam buydu; yerinden, bedeninden ya da kim bilir belki de dünyadan taşınmak, dümeni nereye kırabilirse oraya gitmek... Alina "kentuki"ye baktı – kutuda böyle tanıtılıyor, kullanım kılavuzunda da adı böyle geçiyordu. Yatağın hemen yanındaki şarj ünitesinin üstünde, yerde duruyordu. Pilin gösterge ışığı hâlâ kırmızıydı, talimatlara bakılırsa ilk seferinde en az üç saat şarj edilmesi gerekiyordu. Demek beklemek gerek. Lavabodan bir mandalina alıp kabuğunu soyarken, küçük mutfak penceresinden atölyelere girip çıkan var mı diye ara ara kontrol ederek salonda yürüdü. Sven'inki beşincisiydi, hâlâ ziyaretine gitmemişti. Daha önce sanatçı misafirhanesinde kaldığı zamanlarda ona hiç eşlik etmemişti dolayısıyla onu rahatsız etmemek, alanına girmemek için ölçülü davranmaya özen gösteriyordu. Çocuğu davetine bin pişman etmemek için elinden geleni yapmaya karar vermişti.

Sven burslar kazanan biriydi; "sanatı halka götüren," "ruhunda sanatçı kumaşı taşıyan", "köklere yaslanan" bir sanatçı olarak tek renkli dev oyma baskılarıyla şurada

burada boy gösteriyordu. Kızınsa ne kendisini hayatta tutacak ne koruyacak bir planı vardı. Kendini tanıyıp tanımadığından emin olmadığı gibi bu dünyada ne yaptığının da bilincinde değildi. Sadece onun kız arkadaşıydı. O küçük Vista Hermosa kasabasındakilerin tabiriyle üstadın kız arkadaşı... Dolayısıyla hayatında ciddi yeni bir olay yaşanacaksa, isterse bu sıra dışı kentukilerin keşfi gibi saçma sapan bir şey olsun, onu kendine saklaması gerekiyordu, en azından tam olarak ne yaptığını anlayana kadar. Ya da Vista Hermosa'ya geldiğinden beri niçin her şeye büyük bir yabancılaşıyla baktığını, can sıkıntısı ve kıskançlıklar yüzünden aklını oynatmamak için hayatında ne yapması gerektiğini niye habire sorguladığını çözene kadar...

Kentukiyi kasabaya bir saat uzaklıktaki Oaxaca'dan, seyyar satıcıların ve parasını karşılayamayacağı ürünler satan tasarım dükkânlarının önünde sıkıntıdan patlayana kadar gezdikten sonra almıştı. Aslında o ürünlerin parasını pekâlâ karşılayabilirdi de –aksini düşündüğünde her seferinde kendini düzeltiyordu– anlaşılmaya göre misafirhanede Sven'e eşlik edecek, çocuk da masrafları üstlenecekti, gerçi henüz birinci evredelerdi ve kız adamın kâh içini çekerek kâh sus pus bakarak habire banka hesaplarını incelediğine şahit oluyordu.

Çarşıda meyve, baharat, kostüm tezgâhlarının arasında gezerken ayaklarından canlı canlı asılıp acıdan artık bitkin düşmüş kazlardan, tavuklardan, ördeklerden gözünü kaçırdı. Bütün o seyyar satıcıların arkasında tuhaf biçimde nezh, bembeyaz vitrinli bir bina çıktı karşısına. Otomatik kapılar açıldı, içeri girdi, arkasından kapılar kapandığında sokağın uğultusu biraz dindi. Havalandırma cihazının derinden işitilen mırıltısı Alina'nın hoşuna gitti, çalışanlar ya diğer müşterilerle ilgileniyor ya da ürünlerin yerini düzeltiyordu; kendi başınaydı. Fula-

rını çıkarıp saçını başını düzelterek elektrikli ev aletlerinin durduğu koridorda yürümeye başladı, ihtiyaç duymadığı bunca eşyanın arasında gezinmek onu rahatlatmıştı. Elektrikli cezvelerin, tıraş aletlerinin birkaç metre ilerisinde durdu. Onu ilk görüşüydü. Aynısından kutulara dizilmiş on beş-yirmi adet vardı. Basit birer oyuncak bebek olmadıkları açıktı. İnsanların rahatça görebilmesi için birkaçı kutunun dışına çıkarılmış fakat kimse elleyemesin diye epey üstteki raflara yerleştirilmişti. Alina kutulardan birini aldı. Sven'in iPad'ine ya da iPhone'lara benzer kusursuz bir tasarımı vardı, bembeyazdı. 279 dolar, hayli pahalıydı. Güzel değillerdi, gelgelelim tam adını koyamadığı zarif bir tarafları vardı. Tam olarak neydi ki bunlar? Çantasını yere bırakıp daha iyi görebilmek için çömeldi. Kutulardaki resimlerde farklı hayvan türleri resmedilmişti. Köstebek, tavşan, karga, panda, ejderha ve baykuş... Birbirinin aynı iki tane yoktu, renkleri ve dokuları da değişik değışikti, kimileri daha karakterliydi. Geri kalan kutuları da inceledi, aklından beşini tuttu. Sonra o beş tanenin içinden ikisini eline aldı. Şimdi karar vermesi gerekiyordu, tamam da ne tür bir karar olacaktı ki bu? Kutuların birinde "crow/krähe/乌鸦/karga" diğesinde "dragon/drache/龙/ejderha" yazıyordu. Karganın kamerası karanlık yerlerde de çekim yapabiliyordu ama su geçirmez değildi. Ejderha su geçirmezdi, ayrıca ateş yakabiliyordu ama ne o ne Sven sigara içiyordu. Ejderhayı beğenmişti, kargadan daha basit görünüyordu, gelgelelim kargayı kendisine daha yakın buldu. Bu alışverişi yaparken bu türde çağrışımlar gerekip gerekmediğini bilmesede aklından geçenler bunlardı işte. Fiyatının 279 dolar olduğunu anımsayınca birkaç adım geriledi. Yine de düşündü, kutuyu hâlâ bırakmamıştı. Neden olmasın, her halükârda alacaktı onu, Sven'in kartıyla hem de, ne olmuş çocuk banka hesabını gözden geçirirken bir-iki iç

geçirdiyse. Kargayı kasaya götürürken bu kararın morali-
ni nasıl etkileyeceğini tarttı, bu alışverişin birtakım deği-
şiklikler yaratabileceği sonucuna vardı. Oysa aldığı-
nın ne olduğunu bile tam bilmiyordu, doğru tercihi yapıp
yapmadığını da. Onunla ilgilenen, neredeyse bir yeni-
yetme olan çalışan elinde bir kentukiyle yaklaştığını gö-
rünce coşkuyla selam verdi.

“Kız kardeşimin de var bir tane,” dedi. “Ben de ken-
dime almak için para biriktiriyorum, müthişler!”

Bu kelimeyi kullanmıştı, “müthiş”. Alına alıp alma-
makla değil de kargayı seçmekle doğru mu yaptığını dü-
şünerek ilk kez tereddüt etti, ta ki çocuk gülümseyerek
kutuyu elinden alana ve barkod okuyucudan geri dönü-
şü olmayan ses duyulana kadar. Ona bir sonraki alışveri-
şinde kullanacağı bir kupon verip iyi günler dilediler.

Vista Hermosa’ya döndüğünde odasına girer gir-
mez sandaletlerini ayağından çıkarıp ayaklarını Sven’in
yastığına dayayarak bir süre yatakta uzandı. Kentuki ku-
tusu yakınında, hâlâ kapalıydı, açtıktan sonra iade edile-
bilir mi bilmiyordu. Bir süre sonra sakın kafayla oturup
onu bacağına koydu. Güvenlik etiketlerini sökerek pa-
keti açtı. Yeni teknolojik alet, plastik, pamuk kokusu ça-
lındı burnuna. İnsanı şevke getiren bir yanı vardı bunun:
Düzgün biçimde sarılmış yeni kabloları çözmenin, iki
farklı adaptörü naylondan çıkarmanın, şarj aletinin gıcır
gıcır plastiğine dokunmanın yaşattığı anlık oyalanma ho-
şuna gitti.

Hepsini bir kenara bırakıp kentukiyi kutudan çıkar-
dı. Epeyce çirkin bir oyuncaktı, siyah gri renkli, dikine
duran tüylü bir yumurtadan farksızdı. Karganın gagası
yerine karnının üst kısmında, aşırı kabarık kravatı andıran
sarı bir plastik takılıydı. Gözlerinin siyah olduğunu san-
mıştı, daha dikkatli bakınca kapalı oldukları ortaya çıktı.
Gövdenin altında, biri önde ikisi arkada üç kauçuk teker-

leği vardı, vücuduna yapışık izlenimi uyandıran kanatlarıysa sanki bağımsız görünüyordu. Belki de sallanabiliyor ya da hareket edebiliyorlardı. Oyuncağı şarja koyup gösterge lambasının yanmasını bekledi. Sinyal ararcasına aralıklarla kırpışan lamba bir süre sonra söndü. Onu kablo-suz ağa bağlaması gerekip gerekmediğini merak ettiyse de kılavuzu şöyle bir gözden geçirince hayal meyal kutunun üstünde okuduğunu sandığı şey doğrulandı: 4G/LTE otomatik devreye giriyordu, kullanıcının tek yapması gereken kentukiyi şarj ünitesine koymaktı. Bir yıllık mobil veri fiyata dahildi, herhangi bir şeyi indirmek, yüklemek ya da formatlamak gerekmiyordu. Bir süre yatakta oturup kullanım kılavuzuna göz attı. Sonunda aradığını buldu: Kentukinin “sahip”inin cihazını şarj ünitesine ilk seferinde yerleştirdikten sonra “sabırlı” olması isteniyordu: Kentukinin merkez servis sağlayıcılarla bağlantıya geçip onu başka bir kullanıcıyla, yani dünyanın başka bir yerinde kentuki “olmak” isteyen biriyle bağlantılı hale getirmesi için beklemek lazımdı. Bağlantının hızına bağlı olarak her iki bağlantı noktasındaki yazılımın kurulumu için ortalama on beş dakika ile yarım saat arasında süre gerekiyordu. O zamana kadar kentukinin bağlantısının koparılmaması rica ediliyordu. Hayal kırıklığına uğrayan Alina yeniden kutunun içindekileri incelemeye koyuldu. Tuhaf olan, kutudan şarj aletiyle kullanım kılavuzu dışında kentukiyi kullanmak için başka bir şeyin çıkmamasıydı. Demek ki alet, kentuki “olan” başka bir kullanıcı tarafından kontrol edilerek kendiliğinden çalışıyordu ve açma kapama düğmesi bile yoktu. Kılavuzun sayfalarını çevirdi. Kentukisinin olacağı diğer kullanıcının kişiye özel seçilmesini sağlayan ölçütler olup olmadığını merak ederek kılavuzun dizinine yeniden göz atıp sayfaları tek tek inceledi, hiç ipucuna rastlayamadı. Endişeyle kapatıp kendine serin bir içecek almaya gitti.

Önce Sven'e bir mesaj atmayı düşündü, yoksa biraz cesaretini toplayıp atölyeye mi uğrasaydı? Baskı süreci için birkaç gün önce çocuğa bir yardımcı kız yollanmıştı, işlerin nasıl yürüdüğünü gidip görmesinde fayda vardı. Çok büyük eserlerdi, nemli kâğıt tek başına birinin taşıyamayacağı kadar ağır oluyordu, "Etrafındaki çizgileri nasıl etkiliyor görebilirsin," diye şikâyet ediyordu Sven, sonunda galericisi eşsiz bir kararla ona bir yardımcı tutmuştu. Er geç atölyeyi ziyaret edip çocuğun nelerle meşgul olduğunu kontrol etmesi gerekecekti. Yattığı yerden şarj aletinin göstergesine baktı: Lamba yeşile dönmüştü, artık kırışmıyordu. Elinde kılavuzla aletin hemen yanına oturup kullanma talimatlarına biraz daha göz gezdirdi. Ayrintıları ezberleyerek ya da sağlamasını yaparak ikide bir pelüşe bakıyordu. Japon yapımı yeni nesil bir teknolojik aygıt beklemişti, belki de çocukken bir pazar günü, gazetede okuduğu ev robotlarına bir adım daha yaklaşan bir aygıt falan, fakat bunun yeni bir tarafı yoktu: Kentuki için bacaklı pelüş oyuncakla telefon arası bir nevi geçiş cihazı denebilirdi. Kullanıma göre bir-iki gün dayanan pili, küçük bir hoparlörü ve kamerası vardı. Eski bir tasarımdı, üstelik teknolojisi de eski izlenimi uyandırıyor. Her şeye rağmen bir geçiş aygıtı olarak da dahiceydi. Alina çok yakında bu tür küçük hayvanların kullanıcılarında bir patlama yaşanacağını, o zaman kendisinin de aygıtın çiçeği burnunda hayranlarının coşkulu tepkilerine burun kıvıran ilk kullanıcılar tayfasının arasında yer alacağını düşündü. Basit bir numara öğrenip Sven geri gelir gelmez aklına gelen bir şaka yapıp korkudan ödünü patlatmayı düşündü.

Sonunda K0005973 bağlantısı sağlanır sağlanmaz kentuki yatağa doğru birkaç santim hareket etti, Alina sıçrayıp ayağa fırladı. Bu beklenen bir hareket olmasına rağmen gafil avlanmıştı. Kentuki şarj ünitesinin üstünden

inerek odanın ortasına gelip durdu. Kız biraz mesafe bırakarak ona yaklaştı. Aygıtın çevresinde döndü ama pelüş yerinden oynamadı. Bunun üzerine gözlerinin açık olduğunu fark etti. Demek kamera çalışıyor, diye akıl yürüttü. Eliyle kotunu yokladı, odada iç çamaşırıyla olmaması bir mucizeydi. Ne yapacağına karar verene dek onu kapatmayı geçirdi aklından ama bunu nasıl yapacağını bilmediğini fark etti. Kentukinin ne üstünde ne de tabanında görünürde bir düğme vardı. Onu tekrar yere bırakıp dik dik baktı. Kentuki de ona bakıyordu. Ne yani onunla konuşacak mıydı ciddi ciddi? Bu şekilde odada yalnızken... Boğazını temizledi. Biraz daha yaklaşıp önünde diz çöktü.

“Merhaba,” dedi Alina.

Birkaç saniye geçti geçmedi kentuki ona doğru ilerledi. Ne saçmalık diye düşünmesine rağmen içten içe acayip merak ediyordu.

“Kimsiniz?” diye sordu Alina.

Ne tür bir kullanıcıyla bağlantıya geçtiğini bilmesi gerekiyordu. Bir kentuki “sahip”i olmak yerine kentuki “olma”yı kim seçerdi ki? Latin Amerika’nın öbür ucunda yaşayan annesi gibi kendini yalnız hisseden biri belki... Ya da insan sevmeyen kart zamparanın, belki de sapığın teki ya da İspanyolca konuşmayan biri.

“Merhaba?” dedi Alina.

Kentuki konuşamıyordu anlaşılan. Kız yeniden tam karşısına oturarak uzanıp kılavuzu aldı. “Birinci adım” bölümünde ilk etkileşim için herhangi bir tavsiye verilip verilmediğine göz attı. Belki de evet ya da hayır şeklinde yanıtlayabileceği sorular sorulması öneriliyordu ya da kentukinin sola dönerek evet sağa dönerek hayır diye yanıtlayacağı başlangıç talimatları filan vardı. Kentuki “olan” kullanıcının da elinde aynı kılavuzdan mı vardı acaba? Fakat elkitabında teknik sorunlar ya da aletin kullanımıyla, bakımıyla ilgili bazı tavsiyeler dışında bir şey bulamadı.

Alina, “Beni duyuyorsan birkaç adım öne gel,” dedi. Kentuki birkaç santim ilerleyince kız gülümsedi.

“Hayır demek istersen bir adım geri git.”

Kentuki kıdıldamadı. Eğlenceliydi. Çok geçmeden ne sormak istediğini açıkça çözdü. Kadın mı erkek mi, yaşı kaç, nerede oturuyor, ne işle uğraşıyor, ilgi alanları neler, bilmek istiyordu. Karşısında ne tür bir “kişi”nin olduğunu anlaması gerekiyordu, hem de hemen. Kentuki öylece karşısında duruyordu, kendisi sormaya ne kadar hevesliyse o da yanıtlamaya o kadar hevesliydi belki. Bunun üzerine kargasının, bütün mahremiyetini didikledebileceğini, bütün vücudunu, giysilerini göreceğini, yatma kalkma düzenine hâkim olacağını, odada dilediği şekilde gezinebileceğini, gece de Sven’i tanıyacağını düşündü. Onunsa tek yapabileceği soru sormaktı. Kentuki hiç yanıt vermeyebilir ya da düpedüz yalan atabilirdi. İsterse Filipinli bir okul çocuğu ya da İranlı petrol kuyusu sahibi olduğunu söyleyebilirdi. Tesadüf bu ya belki de tanıdığı ama asla karşılıklı sohbet etmediği biri bile olabilirdi. Kendisine gelince, bütün hayatını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermesi gerekiyordu; tıpkı zamanında, yeniyetmeyken odanın ortasında, kafesindeki tünekte onu seyrederken ölüveren zavallı kanaryasına sergilediği gibi. Kentuki tiz bir çığlık kopardı, kız kaşlarını çatarak baktı. Boş bir tenekeye hapsolmuş küçük bir kartal yavrusundan çıkabilecek türde metalik bir sestti.

“Dur bir dakika, düşünmem lazım,” dedi.

Alina ayağa kalkarak atölyelere bakan pencereye ilerledi ve başını uzatıp Sven’in stüdyosunun çatısına doğru baktı. Belki de beklemekten umutsuzluğa kapıldığından kentuki bir kez daha çığlık attı. Alina aletin hareket ettiğini duydu, yanına yaklaşırken ahşap zeminin pürüzlü kısımlarında sarsılıyordu. Kentuki kızın yanına gelince durdu. Öylece durup bakıştılar. Derken atölyeler

tarafından gelen bir sesle dikkati dağılınca bir kez daha pencereye yöneldi. Sven'in yeni yardımcısının dışarı çıktığını gördü. Kız gülüyor, atölye tarafına el kol işaretleri yapıyordu, herhalde içeriden biri onunla şakalaşıp flört ediyordu ki kız ilerlerken ara ara arkasına dönüp bakmayı, selam vermeyi sürdürüyordu. Alina ayaklarında küçük küçük darbeler hissetti. Kentuki dibine kadar gelmiş, onu görmek için başını olabildiğince yukarı kaldırmıştı. Kız eğilip onu eline aldı. Ağır geldi, hatta kutusundan ilk çıkardığından daha ağır. Onu elinden düşürürse ne olacağını merak etti. O özel kullanıcıyla bağlantısı kopacak, oyuncağın bağlantısı kati biçimde sona erecek miydi yoksa böyle birtakım kazalara karşı dirençli mi üretilmişti? Kızın üzerine sabitlenmiş gözleri kırpışıyordu. Neyse ki konuşmuyordu. Bunun üreticilerin verdiği doğru bir karar olduğunu düşündü. Ne de olsa bir "sahip" beslediği evcil hayvanın ne düşündüğünü bilmek istemezdi. Gerçi bunun bir tuzak olduğunu fark etti derhal. O söz konusu diğer kullanıcıyla bağlantıya geçmek, kim olduğunu bulmaya çalışmak insanın kendisi hakkında çok şeyi ele verirdi. Sonuçta kentuki onun hakkında daima daha fazla şeyi bilecekti, burası doğrudu fakat o *sahipti*, pelüşün basit bir evcil hayvandan öteye geçmesine engel olacaktı. Tek ihtiyacı olan şey bir evcil hayvandı. Tamam, ona soru filan sormayacaktı, soru olmayınca da kentuki sadece hareketlerine bağımlı olacak, iletişim kurmaktan âciz kalacaktı. Zalimce ama lüzumlu bir önlem.

Kargayı yere bıraktı, bir kez daha odaya bakarak onu hafifçe ileri itekledi. Kentuki anlamıştı: Sandalyelerin ve masanın ayaklarına çarpmadan ilerleyerek konsolun altından ağır ağır şarj ünitesine doğru gitti.

Marvin babasının çalışma masasına oturmuş, sandalyeden sarkıttığı ayaklarını sallıyordu. Beklerken okul defterlerinin kenarına salyangozlar çiziyor, on dakikadır “bağlantı kuruluyor” mesajını ileten tabletini ara sıra yokluyordu. “Bu işlem uzun sürebilir” uyarısı vardı altta da. Daha önce bir kentukiyi hiç açmamış olanlar için yapılan bir bilgilendirmeydi. Gelgelelim Marvin iki arkadaşının ilk bağlantılarına heyecanla tanık olmuştu. Hangi adımları takip edeceğini biliyordu.

Bir hafta önce babası derslerden aldığı notları öğrenince çocuğa günde üç saat kitaplarıyla çalışma odasına kapanacağına söz verdimişti. Marvin, “Kitaplarla dolu çalışma masasında üç saat oturacağıma Tanrı huzurunda yemin ederim,” demiş, ders çalışmakla ilgili bir şey söylemediğinden sonrasında yeminini çiğnemesi de gerekmemişti; babasının, tabletine bir kentuki yüklediğini keşfetmesi ayları bulurdu, tabii oğlu hakkında herhangi bir yeniliği fark edecek zamanı olursa... Uygulamanın ücretini annesinin tasarruf hesabından karşılamıştı. Ölümünden sonra kalan sanal paraydı. Marvin daha önce de bu hesabı kullanmıştı, babasının bunun varlığından haberi bile olmadığından kuşkulanıyordu.

Sonunda seri numarası kabul edildi. Marvin sandal-

yesinde sıçrayıp ekrana eğildi. Kentukiyi tabletinden nasıl idare edeceğini bilmiyordu. Arkadaşlarından biri Trinidad'da diğeri Dubai'de kentuki olmuşlardı, onlar aygıtı vizörle kumanda ediyorlardı, nasıl kullanıldığını onlardan öğrenmişti, tabletle aynı deneyimi yaşayamamaktan korkuyordu. Kamera açılıp ekran beyaza döndü, Marvin parmaklarını çaprazlayıp, "Haydi! Ejderha, ejderha, ejderha!" diye mırıldandı. Ejderha olmak istiyordu, gerçi karşısına çıkacak her seçeneğe hazır olması gerektiğini de biliyordu. Arkadaşları da ejderha olmayı istemişlerdi ama gerçekte neye ihtiyaçları olduğunu en iyi Tanrı bilirdi: Örneğin tavşan olan, bütün günü bir kadının odasında geçiriyor, kadın gece olunca duş alırken kendisini izlemesine izin veriyordu. Köstebek olansa haftada on iki saat Basra Körfezi'nin masmavi sularına bakan, sahil kenarındaki bir dairedeydi.

Tabletin ekranı hâlâ beyazdı, Marvin nihayet sorunun kentukinin bir duvara dönük durmasından ileri geldiğini anladı: Hiçbir şey göremiyordu çünkü duvar odaklanamayacağı kadar yakınındaydı. Geriye doğru hareket etti. Tabletin uygulaması da en az vizörler kadar iyi olmasına rağmen nerede olduğunu çıkarması epey zaman aldı. Döndü ve nihayet bir şey gördü: Yan yana dizilmiş, kentuki boylarında dört elektrikli süpürge. Göz alıcı, son derece yeni modellerdi, annesi görse kesin bayılırdı. Öbür tarafa doğru hareketlendiğinde sonunda jeton düştü: Dördüncü duvar camdan yapılmıştı, sokağa bakıyordu, yani bir vitrindeydi. Geceydi, vitrinin önünden kapüşonlu birisi geçti, öyle sıkı sarınıp sarmalanmıştı ki Marvin ne cinsiyetini ne yaşını tahmin edebildi. Derken onu gördü; karı. Kar yağıyordu! Oturduğu sandalyede ayaklarını ileri geri salladı. Arkadaşları bir sürü şeyle karşılaşmış olabilirlerdi, asla kar göremeyeceklerdi. Hiçbiri daha önce hayatlarında kara dokunmamıştı, o ise şimdi bütün netliğiyle

görüyordu. Marvin daha karın ne olduğunu bilmediği bebeklik yıllarında bile annesinin ona, “Bir gün seni karlı yerlere götüreceğim,” diye sözler verdiğini, sonra gıdıklayacakmış gibi ellerini oynatarak, “Dokununca parmak uçların acıyacak,” dediğini anımsıyordu.

Vitrinden çıkmasının yolu olup olmadığını kontrol etti. Elektrik süpürgelerinin etrafında dönerek dört yanı kolaçan etti. Sokaktan geçen yaşlıca bir kadın bir saniye durup ona baktı. Marvin homurtu çıkarmaya niyetleniyse de çıkan gürültü bir ejderha kükremesinden çok transformatör cızırtısını andırdı. Hangi hayvan olmuştu acaba? Kadın yoluna devam etti. Çocuk süpürgelerden birini itmeye çalıştı. Çok ağırdı, ancak bir milim oynatabildi. Vitrinin dibine kadar ilerleyip yansımasına bakmaya çalıştı ama ışık lehine olmadığından kendini göremedi, kar taneleri daha yere’ düşer düşmez eriyip su oluyordu. Karın birikip her yerin bembeyaz bir örtüyle kaplanması için yağışın ne kadar sürmesi gerekiyordu acaba?

Marvin babasının aniden odaya dalma ihtimaline karşı tablette Wikipedia’nın kısayollarını ayarladı. Sonra babasının eski ahşap haçıyla Bağışlayan Meryem Ana resminin ortasında asılı duran annesinin resmine baktı. Belki de Tanrı şansına hangi hayvanın düştüğünü ona açıklamak için en uygun ânı bekliyordu. Yeniden ekrana eğildi. Alnını vitrinin camına çarpan kentuki boş sokağa bakakaldı. Buradan çıkmanın yolunu bulacağım diye düşündü. Hayır, bu şekilde kapalı kalmayı sineye çekmeyecekti, en azından öbür hayatında...

Enzo, “Böyle takip edip durmayın beni,” diye sızlandı. “Kuyruk gibi bütün evde peşimden gezmesenize.”

Kendisine kentukinin “biri” olduğu açıklandığından beri ona daima siz diye hitap ediyordu. Kentuki ayaklarına dolandığında Enzo itirazlarını yükseltiyordu ama sırf oyun niyetine, iyi geçinmeye başlamışlardı. Gerçi hep böyle değildi, ilk başta birbirlerine alışmaları zaman almıştı, sırf varlığı bile Enzo’yu rahatsız etmeye yetiyordu. Gaddar bir icattı, çocuk zaten onunla hiç ilgilenmiyor, gün boyu pelüşten köşe bucak kaçmaya çalışıyordu. Eski karısı ile çocuğun psikoloğu “bir arabuluculuk seansı sırasında” ağız birliği ederek bu aygıtlardan birinin oğluna neden iyi geleceğini ayrıntılarıyla açıklamışlardı. Eski karısı, “Luca’nın uyum sağlaması için iyi bir adım olur,” demişti. Enzo’nun köpek edinme fikri ikisini de hayrete düşürmüştü: Luca’nın annesinin evinde zaten bir kedisi vardı, babasının evinde ihtiyaç duyduğu şeyse bir kentukiydi. Psikolog, “Her şeyi sil baştan mı açıklayayım?” demişti.

Enzo mutfaktan seraya götüreceği eşyalarını toparlayıp arka bahçeye çıktı. Akşamüstü saat dördtü, Umbertide’nin göğü karanlık ve griydi, hava yağdı yağacak gibiydi. İçeriden köstebeğin kapıyı tıkırdattığını duydu. Az sonra yine tam dibinde bitecekti.

Onun arkadaşlığına alışmıştı artık. Haberlerle ilgili yorumlarını paylaşıyor, çalışmaya koyulduğunda eşyalarının arasında gezinmesi için onu masaya çıkarıyordu. Aralarındaki ilişki babasının köpeğiyle olan ilişkisini anımsatıyordu; Enzo bazen kendi başınayken ortalığı süpürdükten ya da bulaşığı yıkadıktan sonra sırf babasının bazı konuşmalarını taklit edercesine, elini beline koyup sevecen bir kınamayla, daima hafifçe sırtarak, “Böyle bakmayı kesin! Köpek gibi her yere peşimden gelmeyi bırakın!” diye söyleniyordu.

Çocuğun kentukiyle ilişkisi ise tam bir fiyaskoydu. Luca onun durmadan peşinde dolaşmasına gıcık olduğunu, odasına dalıp eşyalarını “karman çorman yaptığı”, bütün gün aval aval onu seyrettiğini söylüyordu. Pilini bitirmeyi başarırca “kişi” ile “sahip” arasındaki bağın kopacağını böylelikle aygıtın bir daha kullanılmayacağını keşfetmişti. Enzo ise, “Aklından bile geçirme, annen bizi gebertir valla,” diye uyarmıştı onu. Aygıtın pilini bitirmeyi başarma fikri bile çocuğun gözlerini ışıldatıyordu. Onu tuvalete kapatıyor ya da şarj ünitesine ulaşamasın diye önüne türlü engeller dikiyordu. Enzo artık gecenin bir yarısında uyanıp zemine yakın bir yerde kırmızı ışığın kırıştığını görmeye ya da kentukinin şarj ünitesine gitmek için yalvar yakar yatağın ayaklarına küt küt vurmasına alışmıştı. Köstebek ne yapıp edip onu haberdar etmenin bir yolunu buluyordu. Şayet başka bir arabuluculuk seansı daha istemiyorsa Enzo’nun onu canlı tutması şarttı. Çocuğun velayeti ikisi arasında bölüştürülmüş olsa da eski karısı, psikoloğu tam anlamıyla kendi safına çekmişti, bu meret kentukiye kötü bir şey olmaması en hayırlısıydı.

Toprağı altüst edip gübreledi; sera karısının ve boşanmadan önceki son kavgaları da onunla ilgili olmuştu. Ara sıra bunu hatırlayınca, burasının kendisinde kalmış olması keyfini yerine getiriyordu. Çiçek tarhlarındaki

toprağın bu denli hoş olduğunu daha önce fark etmemişti. Şimdiyse o nefis kokuyu ve nemi hissetmek onu mutlu ediyordu, sessizce gönüllü olarak, dipdiri bir canlılıkla onun kararlarına itaat eden bu küçük dünya fikri de öyle. Burası onu rahatlatıyor, bir nebze soluklanmasını sağlıyordu. Hevesle türlü türlü malzeme satın almıştı: püskürtücüler, haşere ilaçları, nem düzenleyiciler, küçüklü büyüklü her boyda kürek ve tırmık...

Tel sinekliğin yavaşça gıcırdayarak aralanıp kapandığını duydu. Açılması için biraz itmek yeterliydi, bu karcık bir başına buyruklu belli ki köstebeğin hoşuna gidiyordu. Açılır açılmaz geri kapanıp kendisine çarpmasın diye hızla uzaklaşmıştı. Bazen bunu beceremiyor, kapı var gücüyle geri kapanırken onu biraz öteye fırlatıyordu. O zaman da zar zor duyulacak bir inilti çıkarıyordu, ta ki Enzo yardıma gidene dek.

Bu kez ayağının üstüne düşmüştü. Enzo yakınına gelmesini bekledi.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu. “Günün birinde ben burada olmayacağım, kimse de sizi düzeltip ayağa dikmekle uğraşmayacak.”

Kentuki ayakkabılarına degecek şekilde ilerleyip sonra birkaç santim geri gitti.

“Ne?”

Kentuki ona baktı. Sağ gözüne toprak bulaşmıştı, Enzo eğilip üfledi.

Enzo, “Fesleğen ne durumda?” diye sordu.

Kentuki döndü ve hızla uzaklaştı. Enzo hızlanarak seradan çıkan küçük motordan, avlunun yer karolarının kenarlarına tökezlemeden ilerleyen tekerleklerden gözünü ayırmadan toprağa gübre eklemeye devam etti. Bununla birkaç dakika oyalanır diye düşündü. Çamaşır odasından makası almaya gitti ve geri döndüğünde kentuki yine orada onu bekliyordu.

“Suya ihtiyacı var mıymış?”

Kentuki ne ses çıkardı ne kımıldadı. Enzo’nun öğrettiği bir şeydi bu, iletişim konusundaki anlaşmaları böyleydi: Hiç hareket yoksa “hayır”, bir guruldama sesi “evet” anlamına geliyordu. Bir de kentukinin icadı kısa hareket vardı, Enzo bunun anlamını çözememişti. Duruma göre, “lütfen peşimden gel” veya “bilmiyorum” anlamına gelebiliyordu.

“Peki ya acı kırmızı biberler? Perşembe günü çıkan filiz yaşıyor mu?”

Kentuki yeniden uzaklaştı. Yaşlı biriydi. Ya da yaşlı olduğunu söylemekten hoşlanan biri. Enzo bunu biliyordu çünkü ona sorular sormuştu, bir oyunmuşçasına bu köstebeğin de hoşuna gitmişti. Tıpkı bir köpeğe banyo yaptırır ya da kedinin kumunu temizlercesine ara sıra yapılması gerekiyordu bunun. Seranın önündeki şezlonga uzanıp bira içerken denemişlerdi bunu. Soruları bulup düşünmek Enzo için çocuk oyuncağıydı. Birasını yudumlarken gözlerini yumup kendini hayal âlemine bırakıyor, köstebek ise soruların devam etmesi için sandalyenin ayağına vurup duruyordu.

“Tamam, tamam düşünüyorum,” diyordu Enzo. “Söyle bakalım, köstebeğin mesleği ne? Aşçı mı?” Köstebek hareketsiz kalmıştı, bu “hayır” anlamına geliyordu. “Soya çiftçisi mi? Eskrim öğretmeni mi? Ampul fabrikası mı var?”

Yanıtın tam olarak ne olduğu asla net biçimde ortaya çıkmıyordu, söylenenin tam ya da kısmen doğru olup olmadığı bile belli değildi. Günler geçtikçe Enzo kentuki kılığında evinde dolanıp duran her kimse bu kişinin çok seyahat ettiği sonucuna varmıştı, gerçi Enzo’nun adını saydığı yerlerin arasında şimdilik isabet ettirebildiği yoktu. Onun yetişkin bir erkek olduğunu da biliyordu ama ne kadar yaşlıydı o açık değildi. Bazen ne Alman ne Fran-

sız, bazen her ikisi birdendi, o yüzden belki de Alsaslı olabileceği sonucuna varmıştı; kentukinin ortaya atılan bu vasat seçeneğe umutsuzca itiraz ederek kendi etrafında dönüp durmasından zevk almış, sonra da bir daha Alsas adını telaffuz etmemeye özen göstermişti.

“Umbertide’yi seviyor musunuz?” diye sormuştu. “Bu İtalyan kasabasını, güneşi, çiçekli elbiseleri, kadınlarımızın koca kalçalarını peki?”

Bunun üzerine kentuki var gücüyle gurul gurul sesler çıkararak şezlongun etrafında dolanmıştı.

Enzo bazı akşamlar onu arabaya alıyor, arka camının önüne koyarak Luca’nın tenis dersinden süpermarket alışverişine kadar gidilecek bütün yolu beraber kat ediyorlardı.

Enzo, “Şu kadınlara bak,” diye gösteriyordu. “Ömründe hiç böyle kadın görmemiş bir köstebek acaba ne-reli olabilir?”

Köstebek de bunun üzerine, kim bilir mutluluktan mı yoksa öfkeden mi, yine mırıl mırıl sesler çıkartıyordu.

Birkaç yıl önce oğlu Hong Kong'dan ona yine şeffaf ambalaj kâğıtlarına sarılı bir bilgisayar yollamıştı. Bu da en azından ilk başta Emilia'ya sevinçten çok hoşnutsuzluk yaşıtan bir başka hediye idi. Kasanın beyaz plastiğinin rengi şimdilerde çoktan solmuştu, artık birbirlerine alıştıkları söylenebilirdi. Emilia bilgisayarı açıp gözlüğünü taktı, kentukinin kontrol paneli kendiliğinden açıldı. Ekranda kamerası yere eğik görünüyordu, düşmüştü sanki. Dekolteli kızın dairesini hemen tanıdı. Kamera yere bakıyordu. Ancak kentukiyi kaldırdıklarında Emilia az önce üstünde durduğu şeyin bir puf olduğunu anladı. Beyaz puantiyeli fuşya bir minder. Kız konuşmaya başlayınca otomatik çevirinin sarı altyazıları derhal ekranda belirdi.

“İyi günler.”

Memeleri mavi bluzunun içinde düzgün duruyordu, parmağında bu sefer yüzük vardı. Emilia oğluna bu kızla ne tür bir ilişkisi olduğunu sormuş, o da hiç ilişkim yok diye yanıtlamıştı, sonra kentukilerin nasıl işlediğini açıklamış ona neler gördüğünü, hangi şehre düştüğünü, nasıl davrandıklarını sormuştu. Son derece kuşku uyandıran bir meraklı, çocuğun annesinin hayatıyla ilgilendiği pek vaki değildi çünkü.

Oğlu bir kez daha, "Tavşan olduğuna emin misin?" diye sormuştu.

Emilia, "*tatlı tavşancık*" gibi bir iltifat duyduğunu, kızın ona oyuncağın kutusunu gösterdiğini anımsıyordu, birisinin açıklamasından öğrendiğine göre kumanda ettiği alet bir pelüş hayvandı. Sakın Çin burçlarındaki hayvanlardan biri olmasın? O zaman yılan değil de tavşan olmak ne anlama geliyordu?

"*Kokuna bayılıyorum.*"

Kız burnunu kameraya haddinden fazla yaklaştırdığından Emilia'nın ekranı bir an karardı.

Ne kokuyordu ki?

"*Birlikte neler'neler yapacağız. Biliyor musun bugün sokakta ne gördüm?*"

Marketin önünde olan bir şeyi anlattı. Saçma sapan bir olaya benzese de Emila anlamaya çalıştı, ekranda akıp duran sarı harfleri takip etti ama otomatik çevirmen motor gibi hızlıydı. Sinemada da aynısı olurdu; konuşmalar çok uzunsa daha okuyamadan altyazıyı kaçırdı.

"*Ne harika bir gün,*" dedi kız. "*Bak!*"

Onu başının tepesine kaldırıp pencereye yaklaştırdı, bir an Emilia çok yukarıdan bir şehri gördü: daracık sokaklar, birkaç kilise kubbesi, su kanalları, her şeyin üstünü örten kuvvetli bir günbatımı kızıllığı. Gözlerini ardına kadar açtı. Şaşırılmıştı, bu beklemediği bir hamleydi, başka bir şehrin görüntüsü onu bir anda çarptı. Kız kardeşinin nikâhı için Santa Domingo'ya gitmesi sayılmazsa daha önce ömründe Peru'dan dışarı adımını atmamıştı. Acaba neresiydi bu başını uzattığı? Bir kez daha kaldırırsa, keşke bir kez daha görse. Kentukinin tekerleklerini sağa sola oynattı, başını olabildiğince hızlı bir o yana bir bu yana döndürdü.

Kız, "*Bana Eva diyebilirsin,*" dedi.

Sonra onu yere bırakıp mutfağa doğru uzaklaştı. Buzdolabını, bir-iki çekmeceyi açarak yemek hazırlamaya koyuldu.

“Umarım sana aldığım minderi beğenmişsindir tombişim.”

Emilia bir süre kentukiyi kıza baktırarak öylece durdu, kumanda panelini iyice incelemek istiyordu. Beni bir kez daha kaldırsa ya, diye düşündü, hadi ama beni bir daha kaldırsa ya! Onunla nasıl iletişim kurabileceğini çözmemişti. Yoksa bir tavşan olarak sadece dinlemesi mi gerekiyordu? Bu meret hayvancıkları nasıl konuşturuyorlardı acaba? İşte şimdi soracak sorularım var diye düşündü Emilia. Madem kıza soramıyordu o zaman tekrar Hong Kong’u arayıp oğluna soracaktı. Çocuğun annesine yolladığı eşyalar konusunda artık biraz sorumluluk üstlenme zamanı gelmişti.

Birkaç gün sonra Erfurt’ta olduğunu fark etti, daha doğrusu kentukisinin hareket ettiği mekânın Erfurt denen küçük şehir olma olasılığı çok yüksekti. Kızın buzdolabında şehre ait duvar takvimi asılıydı, daireye gelen torbalar yerde günlerce durmuştu, üzerlerinde “Aldi- Erfurt”, “Meine Apotheke in Erfurt” yazıyordu. Emilia internetten bakmıştı, Erfurt’daki yegâne turistik mekân 13. yüzyıldan kalma bir Ortaçağ köprüsü ile zamanında Martin Luther’in de kaldığı bir manastırdı. Almanya’nın ortasında kalıyordu, o ülkede gerçekten görmek istediği yegâne şehir olan Münih’e dört yüz kilometre uzaklıktaydı.

Neredeyse bir haftadır artık günde ortalama iki saatini Eva’nın dairesinde geçirmeye başlamıştı. Perşembe günü yüzmeden sonra kafede otururken arkadaşlarına ondan söz etti. Gloria, Emilia’nın “kentuki” adını verdiği şeyin ne olduğunu sordu, açıklamayı dinleyince de akşamüstleri göz kulak olduğu torunu için bir tane de kendi evine almaya karar verdi. Inés’e gelince, korkmuştu. Bu

zımbırtıyı alırsa Gloria'nın evine bir daha adımını bile atmayacağına yemin etti. Inés işaretparmağını masaya defalarca vura vura üstüne basarak hükümetin böyle bir eşya karşısında ne kural koyacağını bilmek istediğini belirtti. İnsanların akliselimine bel bağlanamazdı, ha ortalıkta gezsın diye bir kentuki almışsın ha evinin anahtarlarını yabancının tekine teslim etmişsin, farksızdı.

Inés, "Ayrıca da hiç kafam almıyor," diye son noktayı koydu. "Elalemin evinde sürteceğine kendine bir sevgili bulsana."

Inés biraz patavatsız biriydi, Emilia ara ara onu mazur görmekte zorlanıyordu. Bu hakareti mecburen sineye çekti, eve döndüğünde havlusunu sıkıp asarken bile hâlâ aklı o yorumdaydı. Gloria'nın hatırı olmasa Inés'le arkadaşlıkları o saat biterdi.

Haftanın son günlerinde Emilia farklı bir düzen tutturmuştu. Bulaşıkları yıkar yıkamaz çayı koyup hemen Eva'nın evine bağlanıyordu. Emilia, kızın da kentukinin bu geç ama düzenli uyanma saatlerine ayak uydurduğunu sanıyordu. Almanya saatiyle akşam altıyla dokuz arasında olup bitenlere dikkat kesilerek kızın ayağının dibinde dolanıyordu. Hatta cumartesi uyanıp da kızı evde bulamadığında sandalyelerden birinin ayağında, yerden birkaç santim yukarıda bir not asılı olduğunu fark etti. Kâğıtta yazanları anlamak için harf harf kopyalamak zorunda kaldı, mesajın kendisine olduğunu görünce de pek sevindi.

"Pupicim: Markete gidiyorum. Gecikmem, en fazla yarım saate dönerim. Kendine iyi bak. Eva."

Keşke kızın o inci gibi eğik yazısının görüldüğü kâğıt elinde olsaydı da buzdolabına yapıştırsaydı, Almanca da olsa parlak fuşya mürekkeple kaleme alınmış o düzgün elyazılı not pekâlâ yurtdışındaki bir uzak akraba ya da arkadaştan gelmiş olabilirdi.

Genç kız ona köpekler için üretilen oyuncaklardan almıştı, Emilia onu kullanmayınca, ilgisini çekip çekmeyeceğini denemek için aldığı diğer nesnelerin yanına bırakıyordu. Örneğin arada bir önüne iteklediği bir yumak ip, ne işe yaradığını çözemediği küçük deri bir fare vardı. İyi niyetine içten içe teşekkür ediyordu fakat esas ilgisini çeken kızın dairesinde ne var ne yok onu görmektir. Kız öteberileri kiler dolabına yerleştirmek için koridordaki küçük dolabı ya yatağın karşısındaki dolabı açtığında başını uzatıp bakıyordu. Dışarı çıkmaya hazırlanırken düzinelerce ayakkabısını izliyordu. Bir şey dikkatini çektiğinde Emilia kızın etrafında mırıl mırıl dönüyor, kız da bir süre onu yere bırakıyordu. Tıpkı o ayak masaj aletini gördüğünde yaptığı gibi. Lima'dan kendisine aldığı aletle alakası yoktu. Oğlu ona habire parfüm, spor ayakkabısı falan yollayacağına böyle bir masaj aleti yollasa daha çok makbule geçerdi. Eva'nın kendisini kaldırmasını ya da minderinden almasını istediğinde de mırıltılar çıkarıyordu. Lima'da, hindistancevizli ve tahıllı bisküvilerinden almaya süpermarkete gidip de market rafını boş bulduğunda da dalgınlıkla kendi kendine böyle mırıldanmış sonra derhal utanıp uluorta nasıl da böyle küçük tavşan gibi davranabildiğini sorgulamıştı. O sırada komşularından biriyle karşılaşmış, kocakarının ayağı aksayarak asık suratla, söylene söylene yürüdüğünü görmek kendine saygısını hemen yerine getirmişti. Kafayı üşütsem de en azından çağı yakalıyorum, diye düşünüyordu. İki hayatı vardı, yarım bir hayatla sokaklarda topallamaktan kat kat iyiydi. Hem Erfurt'ta kendini gülünç duruma düşürüyorsa ne olmuş, buna tanık olan kimse yoktu, karşılığında gördüğü sevgi de buna değerdi.

Kız yedi buçuk sularında haberleri izlerken akşam yemeğini hazırlıyordu. Tabağını kanepeye götürüp bir bira açarak kentukiyi kaldırıp bir süreliğine yanına koyu-

yordu. Minderlerin arasında Emilia'nın hareket etmesi neredeyse imkânsızdı, gerçi başını oynatabiliyor, pence-
reden göğü izleyebiliyor ya da Eva'yı daha yakından in-
celiyordu: Kızın üstüne başına giydiği kıyafetin kumaşı-
na, nasıl makyaj yaptığına, bileziklerine ve yüzüklerine
bakıyor, hatta Avrupa haberlerini seyrediyordu. Tek keli-
me anlamıyordu –otomatik çevirmen de sadece Eva'nın
sesiyle ilgileniyordu– yine de görüntüler neler olup bit-
tiğine dair kafasında bir fikir oluşturmaya yetiyordu,
hele de Peru'da Almanya haberlerini takip eden pek in-
san olmadığı düşünülürse... Bu konuyla ilgili arkadaşla-
rıyla olsun, markette gördüğü tanıdıklarıyla olsun soh-
bet ettiğinde, ulaştığı haberlerin ne kadar özel olduğunu
fark etmişti, insanlar genellikle Avrupa'daki güncel olay-
lardan bu denli ayrıntılı haberdar olmuyordu. .

Hemen her gün dokuza çeyrek kala kız dışarı çık-
mak üzere giyinip Emilia'yı yalnız bırakıyordu. Lamba-
ları söndürmeden önce onu minderine koyuyordu, Emi-
lia oraya kondu mu doğru düzgün hareket edemeyeceği-
ni biliyordu, dolayısıyla bazen onu daha eline alamadan
kaçıp doğruca masanın altına gizleniyordu.

"Hadi ama tombişim, gecikiyorum," diyordu Eva. Bir
seferinde öfkelenmişti ama genellikle gülerek peşine dü-
şüp onu yakalamaya çalışıyordu.

Olanları oğluna anlatınca çocuk telaşlandı.

"Nasıl yani, bütün günü o kızın peşinde geçiriyor
sonra da o gidince köpek minderinde mi duruyorsun?"

Emilia o sırada markette alışverişteydi, çocuğun ses
tonundan ürktü. Market arabasını durdurdu, endişeyle
telefonu kulağına sıkıca yasladı.

"Ne var ki bunda, kötü mü?"

"İyi de şarj olmuyorsun ki o zaman anne!"

Çocuğun neden söz ettiğini tam anlamadı, bu ken-
tuki geldiğinden beri ne zaman sorularıyla, nasıl hareket

etmesi gerektiğiyle ya da kızın yaptıklarıyla ilgili mesaj atsa oğlu çabucak yanıtlıyordu. Emilia merak ediyordu, acaba çocuk kentuki hediye ederken bunun ikisini birbirine yakınlaştıracaklarını önceden tahmin etmiş miydi, yoksa hesaplamadığı dertler mi açılmıştı başına?

“Anne ya, her gün şarj olmazsan pilin biter sonunda anlamıyor musun?”

Anlamıyordu. Neyi anlayacaktı ki...

“Pil sıfırlanırsa iki kullanıcı arasındaki bağlantı kopar. Yani elveda Eva!”

“Elveda mı? Bir daha açamaz mı beni yani?”

“Hayır anne. Buna ‘programlanmış süre dolumu’ deniyor.”

“Programlanmış süre dolumu...”

Bu üç kelimeyi tekrar ettiği sırada konserve bölümündeydi, rafları yerleştiren görevli ona merakla baktı. Emilia’nın işitme sorunu varmışçasına oğlu bu sefer hepsini bir kez daha yüksek sesle açıkladı. Sonunda anladı kadın, şaşkınlıkla kentukinin bir haftadır hiç şarj olmadan ortalıkta gezindiğini itiraf etti. Çocuk nihayet rahat bir nefes aldı.

“Tamam o zaman kız şarj ediyor,” dedi, “neyse bari.”

Emilia kasa kuyruğunda beklerken bunu düşündü. Demek kendisi yatağa girip de kentukiye ertesi güne kadar yastığında bıraktığında kız onu alıp şarj ünitesine koyuyor, dolunca da yerine götürüyordu. Emilia market arabasındaki şeftalileri ezilmesin diye bezelye konserve-sinin üstüne çıkardı. Demek her gün dünyanın öbür ucunda birisi onun için bunu yapıyordu. Gülümseyerek telefonu çantasına koydu. Özenin böylesi...

' La Mossèn Cinto sadece bir yaşlı bakım merkezi değil aynı zamanda Vila Gràcia'nın en sevilen, en donanımlı kurumlarından biriydi. Yedi yürüme bandı, terapi amaçlı iki hidro-masaj tüpü, bir de elektrokardiyograf okuyucu vardı. Camilo Baygorria spor salonunun ön cephesinin tadilat masrafı için gerekli bütün parayı çıkardıktan sonra bu yılki ödeneğin artan kısmını eğlence amacıyla kullanmayı istiyordu. Şu son aylardaki bolluk ve refaha ulaşana kadar kırk yedi yıl yöneticilik yapmıştı, şimdi fark yaratacak, buraya ziyarete gelen ailelerin ilk anda dikkatini çekecek, bütün hafta dillerinden düşmeyecek bir yenilik yapmanın tam sırasıydı.

Kentukiler konusunu ona ilk öneren başhemşire Eider'di. Camilo'yu bu fikre ikna etmesinin zor olacağını sanmıştı, gerçi patronun aile fertlerinden birinde de bu aygıttan olduğunu biliyordu: Yeğenlerinden biri biriktirdiği parayla ondan satın almıştı. Camilo Baygorria yaşlı bireyler için böyle bir aygıt almayı daha önce düşünmemişti ama bu sefer riski göze aldı. Eider'i bu fikrinden ötürü kutlayarak derhal iki tavşan kentuki sipariş etti. Eider kendi eliyle ikisine de siperlikli mavi şapkalar hazırladı; şapkalarda kulakların geçeceği delikler, önlerinde de kurumun logosu vardı.

Ana salonda, yemekten hemen sonra aygıtların ikisini de aynı anda açtılar. K0092466'nın bağlantısı iki saat yirmi beş dakikada, K0092487'nin bağlantısı ise üç saat iki dakikada kuruldu. Aslında dünyanın her yerinde bağlantıları kuran üç yüz yetmiş sekiz sunucu olmasına rağmen yine de tıkanıklıklar olabiliyordu. Bu yüzden ilk kurulumun sağlanması için geçen süre her seferinde artıyordu.

İki kentuki hareket etmeye başladıkları anda yaşlılardan bazıları onlara doğru yaklaştı. Tavşanlar ayakların, bacakların arasında geziyor, onlar da sanki engellere çarpmadan ilerleyemeyen oyuncaklarmışçasına geçip gitmeleri için bacaklarını kaldırıyor. Daha on dakika geçmemiştir ki kentukilerden biri ana pencerenin önünde konumlandı ve bir daha hareket etmedi. Kendi kendine bağlantısı kopmuştu, Eider bunun için yapacak bir şey olmadığını birkaç kez üst üste Camilo'ya açıklamak zorunda kaldı. Bilmediği kadarıyla kentukinin kullanıcısı "oyun"dan çıkmak isterse aygıt bir daha kullanılamıyordu.

Camilo, "Sakın yaşlılar yüzünden olmasın?" diye sordu.

Eider bunu düşünmemiştir. Hiç aklının ucundan geçmemiştir ki bu; bir nesneyi alıp almamaya karar verirken okunması gereken bütün özelliklerin yanı sıra bir de bu nesneyle yaşamayı hak edip etmediğimizi düşünecek değildik ya... Bir market rafından alıp eve götürmek üzere olduğumuz pervane, televizyon seyreden yatalak babamıza havayı serinletmeye yanaşacak mı yanaşmayacak mı türünden sorgulamalar yapmak kimin aklına gelirdi ki.

Camilo korkuyla hemşirenin dirseğini tutarak, "Sence öbürünü de kaybeder miyiz?" diye sordu.

Eider ona bakakaldı. İlk kez Camilo'nun da en az bakımını yaptığı bireyler kadar ihtiyar olduğunu idrak ederken sorusunun arkasındaki korkuyu anladı. Yakınla-

rında duran başka bir ihtiyar incelemek üzere yerden kentukiyi kaldırdı. Konuşurken neredeyse burnuna yapıştırdığından aygıtın gözleri buğulanmıştı. Onu yere bırakmak istediye de çömelemediğinden acı dolu bir feryatla elinden fırlattı ve kentuki yere çarpıp yuvarlandı. Eider tavşanın yanına giderek onu doğrulttu, aygıtı rahat bıraktıklarından emin olmak istercesine masaların arasında peşinden yürüdü. Sonra içteki avluya çıkmasına, uzaklaşmasına izin verdi.

“Eider!” Arkasından yaklaşan Camilo’ydu seslenen.

Tam ona dönecekken, ihtiyar kadınlardan birinin kentukinin peşinden, bir hastabakıcının da durdurmak için onun arkasından koştuğunu gördü. Birden kentuki Eider’e önceden tasarlanmış gibi gelen ani bir hareketle dönerek avlunun ortasındaki küçük balıkların yüzdüğü süs havuzuna yöneldi. Ne yapıyordu ki? Eider arkasından koşacakken Camilo onu durdurdu. Tavşan frene basmadı, pat diye havuza düştü. İhtiyar kadın çığlık atarak kentukinin arkasından havuza daldı, hastabakıcı da onun peşinden...

“Eider,” dedi Camilo yine kadının dirseğini tutarak. “Bunu hiçbir biçimde telafi etmenin imkânı olmadığına emin misin? Hiç mi yok?”

Neyi soruyordu? Parayı mı kastediyordu?

Dışarıda hastabakıcı, kadını havuzun kenarına oturtmayı başarmıştı. Sırılsıklamdı, birkaç metre ötesinde ağır ağır suya batmakta olan kentukiye doğru kollarını uzatmış ağlıyordu.

Her sabah koşmaya devam ediyordu. İki ay dolmadan Mendoza'ya geri dönerse en azından artık spora başladığını söyleyebilecekti. Tam olarak aradığı, beklediğı türde bir başarı değilse de yapacak fazla da bir şey yoktu. Gerçi nasıl oyalanacağını bulmuştu. Kütüphane vardı işte. Uzun süredir bu denli çok okuma fırsatı olmamıştı, bir de kentuki – işte onun ilginç olduğunu teslim etmesi gerekiyordu.

Sven kargayı ilk gördüğünde karşısında bir süre donup kaldı; aygıt ona yerden bakıyordu. İkisi birbirini öyle büyük dikkatle süzdü ki Alina gülmesini zor tuttu. Sven uzun boylu sarışın bir Danimarkalıydı, Mendoza'da ona on beş yaşında biriymişçesine göz kulak olmak gerekiyordu. Son derece sevecen, saf biriydi; dolandırılıyor, parası çalınıyor, alay konusu oluyordu. Sanatçı misafirhanelerine geldiklerinden beri ise etrafında meslektaşları ve yanı başında daima cıvıl cıvıl yardımcısıyla Alina'ya avucunun içinden kayıveren bir prens gibi geliyordu. Gerçi Oaxaca'da son günlerde hissettiğı kıskançlığın bir yıl önce, Sven'le ilişkisinin ilk aylarında hissettiğı kıskançlıkla yakından uzaktan alakası yoktu. Zaman içinde o gerginlik başka bir şeye evrilmişti. Önceden ona eziyet çektiriyordu, bütün bakışını sadece çocuğa yöneltmesi-

ne neden oluyordu; şimdiyse bu gerginlik onu oyalıyordu, eski ilgisini kaybetmişti ve kıskançlık Sven'e ara sıra tekrar ilgi duymasının yegâne tezahürü oluyordu sanki. Bir de teslim olmayı çok sevdiği o halleri vardı, kendisiyle ilgili özel bir durumdu bu. Odasına kapanır, dizi filmlerin bütün bölümlerini peş peşe izler, ancak saatler sonra gerçekliğe dönerdi. "Parçalanmış" oluyordu böylece – Alina durumu böyle tanımlamayı seviyordu. Bu, en ipe sapa gelmez korkularını yatıştıran bir baş dönmesiydi adeta, belki de söz konusu tecrit sayesinde gerçek dünyaya, salt bir parça yemek ve iyi bir yatacak yer zevkiyle yetinmeye hazır, pirüpak ve hafiflemiş olarak geri dönüyordu.

Fakat er geç yine Sven'le kesişiyordu yolları, o zaman da hayatta daima yitirebileceği şeyler bulunduğunu anımsıyordu; örneğin şu an kentukiye bakarken çocuğun yüzünde beliren o büyüleyici gülümseme gibi... Alina onun pelüş hayvan hakkında sorabileceği soruları hesaplamış, fiyatıyla, işe yaramazlığıyla, mahremiyetin ölçüsüz biçimde teşhiriyle –gerçi bir *sanatçı* olarak bütün zamanını o işe veren sanki kendisi değil miydi?– ilgili sorulara vereceği yanıtları hazırlamıştı. Sven şaşırmışa benziyordu, çömelip alete yakından bakarken Alina'nın aklına hiç gelmeyen bir soru sordu.

"Ona ne isim koyalım?"

Kentuki dönüp kıza baktı.

"Sanders," dedi Alina. "Albay Sanders."

Saçma bir fikirdi, yine de komikti. Neden onu bir erkek olarak düşündüğünü merak etti, hemen ânında bu kargaya bir kadın adını hayatta yakıştıramayacağını düşündü.

"Kentuky Fried Chicken'daki Sanders mi?"

Alina başını salladı, daha ne olsun kusursuz bir fikirdi. Sven kentukiyi kaldırdı, aygıt tersinin çevrilmesine

itiraz etti, tekerleklerini gözden geçirip plastik kanatların gövdesine nasıl takıldığını kontrol ettiler.

“Ne kadar bağımsız?”

Alina’nın hiç fikri yoktu.

“Akşam yemeğine bizimle birlikte gelir mi, ne dersin?” diye sordu Sven ve onu yeniden yere bıraktı.

Denemesi eğlenceli olacaktı. Vista Hermosa’da şık bir lokantayı andıran mekânlar bulunmuyordu, aslında lokanta denebilecek bir yer bile yoktu. Bazı hanımlar – onlara üç kez gitmişlerdi şimdiye kadar– küçük bahçelerine plastik masalar çıkarıyor, masalara örtü, mayasız ekmek dilimlerinin durduğu sepetler koyuyor, iki-üç yemeklik bir menü sunuyorlardı. Kadınların kocaları da genellikle televizyona en yakın masalardan birine kurulup yemek yer, bazen ellerinde biralar ya da küçük mezkal bardağıyla uyuklardı. En fazla bir kilometre uzaktaydı ve eğer bu aygıtın teknolojisi de telefon gibiye Sven kentukinin onları hiç sorunsuz takip edebileceğini varsayıyordu. Öte yandan Alina sinyalin kaybolabileceğinden korkuyordu. Bütün pelüşlerin kendisiyle birlikte “tek bir hayat” getirdiğini anlamıştı anlamaya fakat sinyali kaybetmenin bağlantıyı kaybetmekle aynı anlama gelip gelmediğini tam bilemiyordu.

Bahçeye çıkıp yürümeye başladılar, kentuki de birkaç metre gerilerinden takip etti. Alina arkalarında uğuldayan küçük motora dikkat kesilmişti, onlar yavaş yavaş ilerlerken, birisi peşlerinde onları gözden yitirmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Kız, yardımcı konusunu aklından çıkarıp tazelenen bir güvenle Sven’in elini tuttu, o da sevgiyle, dalgınlıkla karşılık verdi. Misafirhanenin dışında, asfalta geldiklerinde karganın onları takip etmesi artık o kadar kolay değildi. Dönüp yavaşladığını sonra yeniden ilerlediğini duydular. Derken durduğunu duydular, ne olup bittiğini anlamak için geri döndüler. Beş metre ötede

dağa doğru bakıyordu. Şu anda o da onlarla birlikte hayranlıkla Meksika doğasının günbatımı manzarasının tadını mı çıkarıyordu yoksa beliren ani bir teknolojik talihsizlik sebebiyle kentukinin bu hayatta görüp göreceği buraya kadar mıydı, bunu bilmeleri zordu. Alina tam 279 dolarını düşünürken kentuki hareketlendi, kendinden emin bir edayla Sven'i es geçip Alina'nın yanına geldi.

"Ne yapıyorsunuz bakalım?" diye şakalaştı Sven. "Kız arkadaşım la nereye böyle Albayım?"

Güzel zaman geçirdiler. Acı soslu tavukla pilav yediler, yemek boyunca kentukiyi de masaya koydular. Sven'in dikkati başka yöne kaydığında karga her seferinde çatalı masanın kenarından iterek aşağı yuvarladı. Çatal kaşık düşerken ses çıkarmadığından Sven körü körüne onu nereye koyduğunu bulmaya çalıştı durdu. Kandırıldığının farkına varınca da öfkelenmedi. Esasında sıradan herhangi bir dünyevi olay *sanatçıyı* kesinlikle sinirlendiremezdi, enerjisini daha üst düzey konulara vakfe diyordu. Alina, Sven'in hayatını sakince tamamen istediği şekilde yönlendirmesine gıpta ediyordu. O ilerliyor, kendisi ise çocuğu elinden kaçırmamaya gayret ederek Sven'in bıraktığı izin üzerinde yalpalayarak yol alıyordu. Koşmak olsun okumak olsun kentuki olsun hepsi rasgele planlardı. Albay yeniden çatal kaşığı itekledi ve Alina dayanamayıp bir kahkaha patlattı. Kentuki ona bakınca kız göz kırptı, o da bütün akşam boyunca ilk kez karga sesi çıkardı.

Sven, "Kız arkadaşına bulaşırsan," dedi şakalaşarak, "o zaman karşında beni bulursun Albay." Sonra eğilerek yeniden çatalını aldı.

Birkaç gün sonra kız odadan çıkmak üzereyken dönüp kentukiyi de yanına aldı. Onu kütüphane görevlisi Carmen'e göstermek istiyordu. Koca misafirhanede arkadaş namına sayabileceği tek kişiydi o. Karşılıklı kısa,

kupkuru cümleler sarf ediyorlar, ikisi de büyük bir arkadaşlığın başlangıcına has o bariz kokuyu alıyordu. Alina geldiğini haber vermek için kızın önündeki bankoya bir iki kez vurduktan sonra Albay'ı Carmen'in evraklarının arasına bırakıp roman bölümüne giderek olabilecekleri gözetlemeye koyuldu. Carmen kentukiyi görerek yaklaştı, her zamanki gibi siyahlar giymişti, kolu kakmalı bileziklerle doluydu, aygıtı kaldırdı, ters çevirdi, bir süre parmaklarını tekerleklerin arasında gezdirerek onu inceledi.

"Benimkilerinden daha kaliteli sanırım," dedi. Alina'nın ilk andan itibaren onu gözetlediğini bilircesine sesini hiç yükseltmemiştir.

Alina elinde iki yeni kitapla bankoya yaklaştı.

Carmen, "Hep merak etmişimdir," dedi neşeyle, arka tekerleklerin altında gizli USB girişini ojeli tırnaklarıyla yoklayarak, "bu popo kısmı ne işe yarıyor ki?"

Sonra onu masaya bıraktığında kentuki Alina'ya doğru ilerledi. Carmen daha bir ay önce eski kocasının, iki çocuğuna birer tane bu aletten hediye ettiğini, birkaç yerde yeni modellerine rastladığını açıkladı.

"Eski kocama sorarsan yaygınlaşmaları dur durak bilmiyormuş: Bu hafta sayıları üçşe ikinci haftaya üç bini bulurmuş."

Alina, "Bu seni korkutmuyor mu?" diye sordu.

"Ne açıdan?"

Carmen yana doğru bir adım attı ve kentukinin arkasından elleriyle gözlerini kapatır gibi yaptı. Çantasından cüzdanını çıkarıp Alina'ya çocuklarının küçük hayvanlarla çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. İki sarı tavşan bisikletlerin sepetlerinde duruyordu. Kentukilerin ikisinin de gözlerinde siyah bant vardı. Carmen'in, eski kocasına koyduğu tek şart buydu; adamın tek derdinin, evde her yerde peşinde dolaşan iki kamerayla onu gece gündüz dikizlemek olduğu kanısındaydı.

Alina fotoğrafa bakakaldı.

“İyi de kim senin evinde gözü bantlı dolaşmak istesin, nesi güzel bunun?”

“Aman işte, “ dedi Carmen, “sadece iki duyuları var, ben birini iptal etsem de gezmeyi sürdürüyorlar. İnsanlar böyle şekerim, böyle bir kasabada kütüphane namına olan buysa...” Sonra bomboş duran dört koridoru gösterdi.

Kızın elinden fotoğrafı aldı, çocukların resmine öpücük kondurarak onu yeniden cüzdanına koydu.

Alina’nın aldığı kitapları not ederken, “Bir tanesi geçende taksi durağının önünde caddede ezilmiş,” diye sözlerine devam etti. “Sahibi de çocukların arkadaşlarıydı, anneleri aygıtı arka bahçeye köpeklerin yanına gömmüş mecburen.”

Karga Carmen’e dönünce Alina, Albay’ın söylenenleri anlayıp anlamadığını merak etti.

“Talihsizlik işte, çocuk perişan,” diyen Carmen gülümsedi, aklından geçenleri anlamak çok zordu. “Neye mal oluyor şu hayvancıklar gör.”

“Peki ne arıyormuş tek başına sokakta o kentuki?” diye sordu Alina.

Carmen şaşkınlıkla baktı, herhalde bu aklına gelmemişti.

Gözlerini ondan ayırmadan neşeyle gülümseyerek, “Sence kaçmaya mı çalışmış yani?” diye sordu.

Alina kütüphaneden odasına döndüğünde, kentukiye yere bırakıp tualete gitti. Peşinden içeri dalmasın diye kapıyı kapaması gerekiyordu, hayvancık daima buna yelteniyordu. Albay Sanders kapıdan uzaklaşana kadar bekledi. Sonra üstünü soyunup duşa girdi. En başından kentukiyle muhatap olmamakla iyi etmişti. Her seferinde kulağına çalınan haberler bu kararında ne denli isabetli davrandığını doğruluyordu. Bir mail, mesaj ya da başka bir iletişim yolu olmadığında kentukisi şapşal ve sıkıcı bir

evcil hayvandan farksız oluyordu; öyle ki ara ara Alina, Albay Sanders'ın varlığını hatta önünde bir kamera ve kameranın arkasından da ona bakan biri olduğunu bile unuttuyordu.

Böylece günler bütün olağanlığıyla akıyordu. Çalar saati sabah 6.20'de çalıyordu. Sabahın köründe hiçbir sanatçı misafirhanede gezmeye cesaret etmezdi, Sven de zaten uyanmıyordu. Alina'nın kalkıp ortak alandaki mutfağa inecek, kimseyle karşılaşmadan kahvaltı edecek, koşmaya çıkmadan evvel biraz okuyacak fırsatı oluyordu. İkinci kahveden sonra poposunu bir güzel sandalyeye yerleştirip bacaklarını gererek ayaklarını V şeklinde açıp öne uzatıyordu. Bu onun *makaslama* oturuşuydu, o konumda saatlerce okuyabilirdi. Albay Sanders bacaklarının arasına girerek ayaklarının yaptığı V şeklini ucundan iteler, sonunda kızın bacaklarını bitiştirirdi. Bazen kitabı kenara bırakır, aleti kullanan her kimse, sırf orada onunla birlikte mi yoksa kargayı kendi başına bırakıp farklı bir işle ilgilenmeye mi gitti öğrenmek için bir soru sorardı. İlk seçenek yani birinin sabit biçimde saatlerce onu izlemesi onu ürkütüyor, ikinci seçenekte rencide ediyordu. Yoksa hayatı yeterince ilginç değil miydi? Bu kişi her kimse onunkinden o kadar önemli bir hayatı mı vardı da geri dönene kadar aleti bekçi diye bırakıyordu? Yanıtını veremiyordu, bir kere öyle olsa sabah 6.50'de ayağının dibinde evcil hayvan misali dolanıp durmazdı herhalde.

"Sayfa 139'da ne oldu biliyor musun?"

Albay Sanders neredeyse her zaman oradaydı, ya gurulduyor ya gövdesinin yanındaki kanatları oynatıyordu; Alina kendi sorularına yanıt vermeye tenezzül etmiyordu. Yedi buçukta odaya dönüp onu bırakarak dağa koşuya çıkıyordu. Kilisenin yanından saparak anayoldan uzaklaşıyordu. Dağda evlerin uzağında koşabileceği bir yol biliyordu, ekili alanları geçerek küçük tepelerden en

yeşil alana doğru ilerliyordu. Her seferinde daha da uzaklaşıyor, giderek güçlendiğini hissediyordu. Koşmanın onu daha akıllı yaptığı yoktu fakat kan damarlarında bir başka türlü akıyor, şakakları zonkluyordu. Hava değişiyor, dikkati dağıldığı anda beyni sıra dışı bir hızla fikir bombardımanına uğruyordu. Geri döndüğünde Sven atölyesine inmiş oluyordu. Alina duş alıp üstüne rahat bir şeyler giyiyor, yüzüstü uzandığı yatakta ağır ağır mandalinaları yiyordu. Dairenin içinde Albay Sanders gülünç bir alıcı kuş müsveddesi gibi etrafında huzursuzca fır dönmüyordu.

Önceki gün uzun uzun düşünmüştü, haddinden fazla... Gece sabaha karşı üçte kalkıp bahçeye bir sandalye atarak karanlıkta dağı izleyerek sigara içmişti. Bir tür aydınlanma ânının eşiğinde hissediyordu kendini, bu tanıdık bir süreçti, bir sonuca varacak olmanın heyecanı uyuşukluğunu telafi ediyordu.

Dolayısıyla o sabah koşudan dönüp mandalinalarıyla kendini yatağa attıktan sonra bir tür aydınlanmaya giderek yaklaştığı hissiyle konuyu kafasında evirip çevirdi. Uzun uzun tavanı seyretti, ne tür bir keşfin eşiğinde olduğunu sorgulamak için olayları sıraya dizmesi gerektiğinde günlerdir hiç üzerinde durmadığı bir veriyi anımsaması gerekeceğini fark etti. Geçen hafta bir ara kasabada, kilisenin yanındaki büfeye uğramış, dikkatinin dağıldığı bir anda görmeyi hiç istemeyeceği bir ayrıntı gözüne ilişmişti. Sven'in bir kıza bir şeyleri açıklarkenki hali, anlatırken takındığı o tatlılık, birbirlerine yakınlıkları, gülümseme biçimleri... Sonra kızın Sven'in yardımcısı olduğunu öğrenmişti. Bu onu şaşırtmamış, hatta önemli bir keşif gibi bile gelmemişti, çünkü aniden dikkatini çeken bundan çok daha derin bir durumun ayırına varmıştı: Herhangi bir konu onu herhangi bir şekilde harekete geçirecek kadar önem taşımıyordu. Her tür bedensel dır-

tüden önce niye sorusu belirliyordu. Yorgunluk, depresyon ya da vitamin eksikliği filan değildi bu. Kayıtsızlığa benzer bir duygu durumuydu – fakat onun çok daha kapsamlı bir haliydi.

Bir elinde mandalina kabuklarıyla yatağa uzanmışken hareketle ilgili yaşadığı aydınlanma onu bir yenisine götürdü. Sven nasıl ki her şeyi biliyorsa, *sanatçı* nasıl ki kaderi önceden belirlenmiş bir piyonsa ve geçirdiği zamanın her bir saniyesi onu geri dönüşü olmayan kaderine nasıl ki bir adım daha yaklaşıtıyorsa onun durumu da Sven'in tam zıddıydı. Bu gezegende diğer uçta yer alan insanların son noktasıydı. Bir *gayri-sanatçı*... Bir hiç kimse, herhangi biri için ya da herhangi bir zamanda bir hiç kimse. Somut bir şeyin gerçekleştirilmesine karşı direniş. Bedeni olaylarla arasına girerek bir kez olsun bir yere varmaktan onu koruyordu. Yumruğunu kapatıp avucundaki mandalina kabuklarını sıktı. Taze, sert bir hamuru andırıyorlardı. Sonra kollarını çarşafın arasından uzatıp başının altına koyarken kabukları Sven'in yastığının altına bıraktı.

Sonunda Grigor'un aklına parlak bir fikir gelmişti. Buna "B planı" adını verdi ve onun için elindeki avucundaki son birikimlerini kullandı – hem kendininkileri hem babasınıninkileri, tabii ondan kalanlara birikim denebilirse... Neyse ki bu B planının, kötü giden şansını tersine çevirip onu yeniden oyuna dahil edeceğine emindi. Bu minvalde neredeyse iki haftayı devirmişti, işin yeni yeni rayına girdiğini hissediyordu. Babasına öğle yemeğini daha sonra yiyeceğini söyleyerek odasının kapısını aralık bıraktı. İşler tıkırında giderse ona yakında bir kentuki alabilirdi. İhtiyara arkadaşlık eder, eğlenmesine yardımcı olur, hatta ilaç saatlerini bile anımsatabilirdi. Kim bilir belki de çok büyük faydası olurdu. Çalışma odasında duvara raptiyelediği takvime baktı. İki aya kalmadan işten çıkarma tazminatı suyunu çekecek, babası yoğurtların parasını onun hesabından ödemeye çalışıp da kartı reddedildiğinde Grigor bu sefer mecburen doğruyu söyleyecekti. O yüzden ne olursa olsun B planının işlemesi gerekiyordu.

Tabletin ekranındaki bildirime bakılırsa K1969115 IP adresini bulmuştu, şimdi seri numarası istiyordu. Kamera açıldı ve Grigor'un sesi hemen kısması gerekti. Bir doğum günü kutlamasıydı, altı yaşlarında bir çocuk onu sarsıp yere vuruyordu. Bu çok uzun sürmez diye düşün-

dü Grigor, gerçi sürprizler de oluyordu. Bazen kentukiler asıl alındıkları kişilerle bağlantılı hale gelemiyor, onları aileden başka biri sahipleniyordu. Tıpkı Güney Afrika'nın Capetown şehrinde, birkaç gün önce vefat eden bir kadının hastanedeki evcil hayvanı olarak açılan o kentuki gibi. Aygıt, bir uçağın kabin bagajında, ölen kadının kızıyla yaptığı yolculuğun ardından Yeni Zelanda'da kırsal alanda yaşayan bir yeğene hediye edilmişti. Onu Auckland kırsalında bir çiftliğin kulübelerinden birine yerleştirmişlerdi, domuzlar ara sıra şarj ünitesinin üstüne çıkıyordu, onları kaldırmak için bir-iki kez popolarından iteklemesi gerekmişti. Dolayısıyla bir bağlantının akıbetinin ne olacağı duruma göre çabucak değişebiliyordu.

Grigor'un hep söylediği üzere, esas önemli olan aygıtların etkin tutulmasıydı. Bu teknik bir ihtiyaç değildi, yani bir kentuki günlerce kullanılmadığında bile IP bağlantıları işlevini koruyordu; sosyal ağlardan, forumlardan, meraklıların kendi aralarındaki sohbetlerden, her türlü uzman siteden konuyu incelemişti; bir aygıtı ilgisiz bırakmanın onu kaybetmek anlamına gelmediğinden artık emindi. Ama bu bağlantıları satmak istiyorsa onları canlı ve sahipleriyle düzgün iletişim halinde tutması gerekiyordu. Her birini günlük olarak belli süreliğine açmalı, ortalıkta dolaştırmalı ve sahipleriyle etkileşimde tutmalıydı. Bunun ne kadar boyutlu bir etkinlik olduğunu hesap etmemişti, aşırı zamanını alıyordu. Aslında sırf bu yüzden ilk haftanın tecrübesizliği ve düzensizliği içinde bir kentukiyi kaybetmişti. İki günden uzun süre onu ihmal etmiş, kentukinin sahibi –bu kadar uzun süre ihmal edilmeye katlanamayan zengin ve sabırsız bir Rus– sonunda bağlantıyı kesmişti. 3 numaralı tabletinde kurulan K1099076 son bir mesajla kırmızı bildirimini yollamıştı: “Bağlantı sona erdi.”

Bağlantının kopmasıyla birlikte “kentuki” olma kartı

ve aynı zamanda kentuki de kaybediliyordu. Her iki taraf da onu bir daha kullanamıyordu. Üreticilerin politikası “satılık bir bağlantı” pazarlamaktı, bu özellikleri ürünün bir avantajıymış gibi kutunun arkasında yazılı olarak geliyordu. Grigor yeni kodlarla bağlantılar kurmak için birkaç tablet satın almaya dışarı çıktığında iki gün önce bir oğlanın tişörtünde bu sloganı görmüştü. Neticede insanlar kısıtlamalara bayılıyordu.

11 no’lu kentukisinin hayatta kalmaya çalıştığı doğum gününde sonunda biri onu çocuğun ellerinden kurtararak yere bıraktı. Zemin döşemesi gözenekli taşı; az ileride davetlilerin arasından bir havuz görünüyordu. İki dakikada bir, elinde içecek tepsisiyle garsonun biri geçiyordu. Bir pankartta “*Felicitades!*” yazıyordu, Grigor İspanyolca olduğunu düşündü. Durmadan onu kaldırıyor, çeviriyorlardı, tekrar yere koyduklarında kamera yeniden çocuğun bulunduğu yönü görüyordu; ufaklık hiçbir şekilde dikkatini vermiyordu, öbür hediyeleri açmakla meşguldü. Küba’dayım galiba diye düşündü Grigor. Açtığı ilk kentukiden beri aslında bunun gerçekleşmesini dilemişti. Bir yer seçme şansı olsa Havana ya da Miramar’ın kumsallarından birini seçerdi. Daha önce hiç gitmediği yerlerdi, hayallerini kurmakla bir şey kaybetmezdi. Bir köpek, kentukiyi koklayarak kameranın buğulanmasına yol açtı. Grigor ise odasında yeni bir dosya açarak yeni formu doldurmaya koyuldu. B planının ilk gününde bu formu kendisi tasarlamıştı. Elli adet form basmıştı, daha fazlasını basmaya niyetliydi. Programın ona atadığı seri numarası ile tarihi yazdı. “Kentukinin tipi” ve “kentukinin bulunduğu şehir” kutucuklarını boş bıraktı; bunları öğrenmesi bazen birkaç gününü alıyordu. “Genel özellikler” bölümüne ilk izlenimlerini yazdı. Üst sınıf, hizmetlilerin olduğu aile evi; havuz, birkaç araba, muhtemelen kırsal alan, İspanyolca konuşulan ekvator bölgesi. Aşırı müzikli,

gürültülü bir ortamdı, o yüzden otomatik çevirmen işlevsiz kalıyordu.

Grigor son çekmeceyi açarak kullanabileceği kaç kredi kartı kaldığına baktı. Sadece dokuz adet, B planı yolunda giderse çok geçmeden daha çok sayıda bağlantı, tablet satın alacak parası olacaktı, buna güveniyordu. Belli bir çalışma temposu vardı, günde sekiz saatini ayırıyordu, bir sistem kurmuştu, şimdiden on altı kentukiyi idare ediyordu, hepsini bir düzene tabi tutuyordu, fiyatları çok artırmaya karar vermiş olsalar da araştırmaları sürüyordu ve çok yakında fiyatların tamamen uçacağını biliyordu. İlk üçünün çok ucuza gitmesine razı gelmişti, bunu bir nevi ayakbastı parası olarak görüyordu, ama iş büyüyordu.

Babası kapıyı usulca tıklatarak içeri girdi. Yaşına rağmen hâlâ heybetli, boylu boslu duruyordu. İki elinde de plastik kaplar vardı, birini masaya Grigor'un önüne bıraktı.

"Yoğurt ye oğlum."

Elinde öbür kapla yatağa oturdu. Grigor ne yapmaya çalıştığını açıklamaya yeltendiyse de adam anlamadı. Bu türde yeni ürünler pazara girdiği anda yasal düzenleme getirilene kadar açıklardan faydalanmak gerektiğini anlattı.

"Yani bu yasadışı bir şey mi oğlum?"

Babasının kuşağından insanları telaşlandıran bir kelimeydi bu; "yasadışı" fazla önem atfedilen ayrıca da modası geçmiş bir tabirdi.

"Bir düzenleme getirilene kadar değil," diye belirtti Grigor.

Yeğeni dron kullanarak anonim teslimatlar yapıp epey para biriktirmişti ama bu işin ömrü uzun olmamıştı. Er geç daha fazla sermayesi, daha sağlam bağlantıları olan birileri çıkıyordu. "Düzenlemek" gerçek anlamda

kural koymak değil, kuralları bir avuç insanın lehine çevirmekti. Büyük şirketler kısa sürede kentukilerin arkasındaki şirketi ele geçirecek, insanlar da ellerinde para varsa, dünyanın rasgele bir yerinde şans eseri kurulacak bir bağlantıya yetmiş dolar ödeyeceklerine istedikleri bir yerdeki bağlantıya sekiz katı fazla para ödemeyi tercih edecekti. Günde birkaç saatlerini fakir mahallelerde geçirmek, hiç evden çıkmadan turistik gezi yapmak, bir kere bile ishal olmadan Hindistan'ı dolaşmak ya da pijamalarıyla terlikleriyle kutupları keşfetmek için servet ödeyecek yığınla insan bulunabilirdi. Ayrıca kimi fırsatçılar açısından örneğin Doha şehrinde bir avukatlık bürosuna bağlanmak, bütün akşamı başka kimsenin görmemesi gereken evraklarla notların arasında geçirmek anlamına gelebilirdi. Ya da Avusturalya'nın Adelaide şehrinde yaşayan, bacakları olmayan kızın babası gibileri de vardı; daha üç gün önce başvurmuş, "cennetimsi yerlerde ekstrem sporlarla uğraşan düzgün tavırlı bir sahip"le bağlantı kurmayı talep etmişti. Yazdığı e-postada her meblağı ödemeye hazır olduğunu belirtiyordu. Bazen müşteriler ne istediklerini net olarak bilmiyor, Grigor'dan görselleriyle, video kayıtlarıyla iki ya da üç form yollamasını istiyorlardı. Bazen kendisi bile satmak üzere tuttuğu bağlantılardan faydalanıyordu. Gizli gizli aynı anda her yerde olabilmenin meziyetinden yararlanıyordu. "Sahip"lerin uyumalarını, yemek yiyip duş almalarını izliyordu. Kimileri onu belli kısıtlı alanlarda tutarken, kimileri bütün serbestliğiyle gezmesine izin veriyordu, o da pek çok sefer sahibin ortalıkta olmamasını fırsat bilip çevreyi kolaçan ederek oyalanıyordu.

Babası biten yoğurdu göstererek, "Haftada elli *kuna* biriktirebiliriz oğlum," diye belirtti.

Grigor babasının verdiği plastik yoğurt kabının hâlâ elinde durduğunu fark etti. Tadına baktı ve ne demek

istediğini anladı: Artık sevdiği markaları satın alacağına
yoğurdu kendisi yapıyordu, Grigor bir kaşık aldı ağzına,
kaba geri tükürmemek için epey çaba sarf ederek, gü-
lümseyerek yuttu.

Marvin vitrinde elektrik süpürgelerinin arasında dört dönüp durduktan sonra bir süre sokağı seyre daldı. Dükân küçük ve karanlıktı; cama yansıyan görüntüden bunu tahmin etmek zor değildi. İçeride elektrikli ev aletleri satılıyordu. Görüntüde kendisi yoktu, hâlâ hiçbir yerde yansımasını görmemişti, hangi tür kentuki olduğunu arkadaşlarına anlatamayacaktı. Homurtu çıkardığında tabletin hoparlörlerinden gelen ses de hiç ipucu sunmuyordu, alıcı kuşa da benziyordu, açılırken gıcırdayan bir kapıya da. Ne hangi şehirde olduğunu ne de sahibinin kim olduğunu biliyordu. Arkadaşlarına kardan söz etmişti ama bu ilgilerini çekmişe benzemiyordu. Bir prensesin poposunun ya da Dubai’de bir dairenin neden kardan daha iyi olduğuna dair şakalar yapıp, “Üstelik kara doku namamışsın bile!” demişlerdi. Marvin yanıldıklarını biliyordu: Karı bulur bulmaz bembeyaz, yumuşacık kar topağına doğru kentukisini ilerletmeyi başarırsa iz bırakabileceğini biliyordu. Bu da kendi elleriyle dünyanın öbür ucuna dokunmak değilse neydi...

Vitrinin iki metrekarelik alanı ona her geçen gün daha dar geliyordu. Öyle canı sıkılmıştı ki kentukiyi kenara bırakıp ders çalışmaya bile niyetlendi. Neticede o lenda gibi kitapların hepsi her dakika burnunun dibindey-

di, Marvin ara sıra eski bir uygarlığın kalıntılarına bakarcasına kapaklarını açıp sayfalarını çeviriyordu. Fakat her seferinde, o son derece ıssız, sonsuz karanlık geceye, kentukiye geri dönüyordu. Bir keresinde ihtiyar bir adam ona bakmak için vitrinin önünde durunca kentukiyi kendi etrafında sağa sola çevirdi. Adam alkışlayıp öyle büyük tezahürat yaptı ki Marvin onun sarhoş olduğu izlenimine kapıldı. Sonra öbür sefer de ondan yaşça büyük, okul arkadaşı olsa asla dikkat etmeyeceği bir çocuk geldi. Önünden geçti, selam verircesine yüzüğüyle vitrinin camını tıklattı. Ertesi gün, sonraki gün çocuk yeniden oradan geçti. Marvin onu ve yüzüğün cama tıklatırken çıkardığı sesi sevmişti. Yoksa sırf onu görmeye mi geliyordu buraya?

Bir akşam vitrinin ilk lambaları söndükten sonra birisi kentukiyi çıkarıp aldı. Marvin göz açıp kapayana kadar ne var ne yoksa gördü: radyolarla, kahve makineleleriyle, çırpıcı aletlerle dolu rafları, tezgâhı ve pırıl pırıl zemini. Tam tahmin ettiği üzere daracık bir mekândı, üstelik bitki ve ürünlerle tıklım tıkıştı. Kentukiyi anladığı kadarıyla dükkânın ortasındaki yegâne masaya koydular, nihayet her şeyi eksiksiz görmek onu acayip heyecanlandırdı.

Umutsuzca çevresinde ayna aradı, kendisine bakıp hangi tür hayvancık olduğunu öğrenmek istiyordu. Onu vitrinden çıkaran kadın iriyarı ve yaşlıydı, hamaratça bir oraya bir buraya seğirtiyor, elindeki deri parçasıyla eşyaların tozunu alıyordu. Kadın Marvin'in daha önce fark etmediği vitrinin arka kapısını açarak elektrikli süpürgeleri çıkardı. Kutunun üstüne eğildiğinden bir süre sadece bacaklarla sağdan soldan ucu çıkan tüylü temizlik sopası göründü. Tezgâhın üstündeki yedi duvar saati sabah 1.07'yi gösteriyordu. Kadın eğer mekânın sahibesiyse bu kadar erken bir saatte orada ne aradığını merak etti, belki de sadece temizlik görevlisiydi. Annesinin sözlerini anımsa-

dı; kendi pisliğini en iyi insanın kendisi temizler derdi, o da yaptığı işe kendini tamamen kaptırmışa benziyordu. Kadın toparlanıp tüylü sopayı masaya bırakarak yeniden güderi bezi aldı eline. İşte bunun üzerine Marvin gösterisine başlamaya niyetlendi: Minik gözlerini kırıştırarak masada fır döndü, o ciddi iç burkan gurultuyu koyuverdi. Kadın dönüp baktı. Marvin köpeklerin sırtındaki suyu silkelemesine benzer bir hareketle hafifçe kendi etrafında dönerek masanın ucuna yaklaştı. Elinden daha fazla bir şey gelmiyordu. Kadın da masanın çevresinde dolandı, o kadar yakınına geldi ki belindeki yeşil temizlik önlüğü tüm ekranı kapladı. Marvin yukarı baktı, onun hâlâ gülümseyip gülümsemediğini anlamak istiyordu, öbür elin tepesinde olduğunu gördü. Ne yaptığını tam anlamamıştı, kolu kentukinin tepesinde salınıyor, ikisini tuhaf bir biçimde bağlıyordu. Tablet hoparlörlerinden kısa ve boğuk bir ses çıktı tekrar, Marvin sonunda anladı: Onu okşuyordu. Kedi gurlamasına benzettiği bir mırıltı koyuverdi zar zor, gözlerini olabildiğince çabuk çabuk kırıştırdı, kadının kolunun hareketiyle burnunun dibindeki yeşil önlük dalgalandı.

Kadının anlayamadığı dilde söylediklerini kontrol paneli sorunsuz biçimde tercüme etti: “*Aman ne şirin şey.*”

Üstündeki kılığıyla, sevecen konuşma tarzıyla, annesine ait olan ve kimsenin ortalıktan kaldırmayı istemediği bir dolu süs eşyasının durduğu Antigua’daki kocaman evlerini temizliğe gelen yardımcılarını hatırlatmıştı. Ama yardımcıları Marvin’e de ancak sahipsiz kalmış bir süs eşyası kadar ilgi gösteriyordu. Halbuki yeşil önlüklü kadın ona dokunmuştu. Yavru köpekmişçesine, içten bir sevecenlikle başını okşamıştı; bunu yapmayı bıraktığında Marvin daha çok talep edercesine kendi etrafında dönüp durdu. Bunun üzerine kadın ona yaklaştı, suratı bütün ekranı kapattı ve alnına ilk öpücüğünü kondurdu.

O seferden sonra sahibesi onu gecenin bir yarısı vitrinden çıkararak temizlik sırasında gevezelik etmeye başlamıştı. Yine böyle bir akşamda, masayı temizlerken kentukiyi aynanın karşısına koydu. Sadece bir saniye sürse de Marvin oturduğu çalışma masasında atılan gole tezahürat edercesine yumruklarını sıkıp kollarını kaldırarak bağırdı:

“Yuppi, ejderhaymışım!”

Hep bunu dilemişti, onun için çalışma masasında ayağını annesinin fotoğrafının tam karşısına uzatmış haldeyken önce kendi kendine birkaç kez üst üste sonra ertesi gün de okulda teneffüste arkadaşlarına, “Ejderhayım,” diye tekrarladı. Nihayet elektrikli ev eşyaları satılan dükkâna biraz canlılık gelmişti.

Kadın genellikle dükkândan içeri bir hışım giriyor bazen öyle hiddetli konuşuyordu ki otomatik çevirmen her söylediğini net çeviremiyordu. Ama temizlik yapmak onu sakinleştiriyordu. Belki de onu oyalamayı başaran yegâne faaliyetti bu. O gün iki kızından, kocasının dükkânı nasıl kötü idare ettiğinden söz etti. Kentukiyi alıp getiren de oydu. Her şeyi satın alan adam kocasıydı. Yirmi üç yıl önce dükkânı açmaya karar verdiklerinde bunun onu sakinleştireceğini, başkalarına eşya satmanın onu oyalayacağını düşünmüştü. Hâlâ inanılmaz sayılarda işe yaramaz nesne ediniyor, güya acil ihtiyaçlara yarayacak bir kısmı kısa sürede piyasadan siliniyordu.

Kentuki ise sadece vitrini süslemek içindi, elektrikli cezve ve su ısıtıcısı dağıtımıcısı böyle söylemişti. Onu satarken ürünle ilgili yapılan onlarca istatistiğin yer aldığı bir gazete yazısını göstermiş, vitrindé açılır açılmaz “küçük bir maymun” gibi dans edeceğini, geleni geçeni dükkâna cezbedeceğini vaat etmişti. Elbette kimse ona bu küçük maymunun sadece gecenin on biriyle sabahın üçü arasında etkin olacağını söylememişti. O saatte ka-

sabanın sarhoşları dışında vitrinin önünden kim gelip geçerdi ki?

Marvin bu kadar çok bilgiyi sindirmekte zorlandı. Öyleyse bu kadın sahibesi değil miydi yani? Kentukiyi sadece okul dönüşünde, dünyanın öbür ucunda gece vaktine denk gelen saat diliminde kullanabildiğine göre onu alan asıl sahibiyle hiç tanışamayacak mıydı? Kadının iddiasına gelirse, işte bu onu cidden endişelendiriyordu, onları mutlu etmek istiyorsa küçük maymun gibi dans mı etmesi gerekecekti? Gecenin bir yarısı dans etmek cidden bir işe yarar mıydı? Kadının uzun monologları aklını karıştırırsa da tatlı sesi, canlı konuşması, ona öpücük verirken ya da üstünde deri bezi gezdirirken kentukinin dış çerçevesinden çıkan gurultu hoşuna gidiyordu.

Bir gece şöyle dedi:

"Kızım da senin gibi bir tane var. Mors alfabesiyle konuşuyorlar. Öğren ki biz de sohbet edelim."

Bunun üzerine Marvin internetten mors alfabesini öğrenerek yatağa girene dek yorganların altında deneme yapıp ejderhası gibi guruldadı. Defalarca isminin altı harfini çalıştı.

Kadın ona, *"Kısa bir homurtu çıkardığında nokta koyayım uzun bir homurtu çıkardığında çizgi çekeyim,"* dediğinde artık hazırdı. Gayet net bir biçimde ismini ilettili. Kadınsa, *"Bekle, bekle!"* diye yanıtladı.

Gidip bir not defteriyle kurşunkalem aldı.

"Şimdi! Tekrar et bakalım minik ejderha!"

Marvin yeniden mors alfabesiyle ismini tekrarlarlarken kadın büyük bir dikkatle not aldı. Sonra bağırdı:

"Marvin! Bayıldım!"

O hafta camı yüzüğüyle tıklatan çocuk vitrinin önünden her geçtiğinde cama bazı cümleler yazdı. Bunu İngilizce yapması Marvin'e çok *cool* gelse de "Kentukilere özgürlük!", "Sömürücü sahipler" benzeri cümleler ya-

zıyor, soğuk hava sayesinde mesajlar uzun süre camda silinmeden kalıyordu. Kadının onları görüp kendisiyle ilgili sanmasından korkuyordu. Onu özgür bırakmalarını isterdi, tamam, kötü bir fikir sayılmazdı bu, yine de Marvin asıl sahibesi olmasa da, o gözle baktığı bu kadını incitmeyi de istemezdi.

Bazen küçük maymun taklidi yapıyordu ya da maymunluktan anladığı neyse onu. Vitrinde kendi çevresinde dört dönüp gözlerini kırıştırıyor, elektrikli süpürgelerin çevresinde dolanıyor, önlerinde durup hayran hayran bakıyordu. Fakat hiçbir işe yaramıyordu bu, sokak neredeyse ıpıssızdı, gecenin o saatinde birisi onun sayesinde vitrinin önünde durup elektrikli süpürgelerin o değerli çerçevelerine bakacak olsa bile dükkân kapalı ve kapkaranlıktı.

“Daha uzağa gitmek istiyorum,” diye homurdandı bir gece ejderha. Kadın elindeki tüylü sopayı sallamayı bıraktı, defterini ve mors alfabesi tablosunu aldı, bir dakika sonra gülümseyerek baktı ona.

“İki şapşal kızım var,” dedi, “bir ömür birinden biri buna benzer bir şey söylesin diye bekledim.”

Sonra yanına yaklaştı.

“Nereye gitmek istersin bakalım küçük ejderha Marvin?”

Babasının çalışma odasında bu soru, adeta “dile ben-den ne dilersen” gibi yankılandı. Marvin kitaplara, eski duvar kâğıdına, annesinin resmine çevirdi gözlerini. Bu evden ayrılacak olsa yanında götüreceği yegâne şey o resim olurdu, gerçi elinin uzanamayacağı kadar yukarı asmışlardı.

“Özgür kalmak isterim,” dedi guruldayarak.

“Tamam, bu bence iyi bir fikir,” dedi kadın.

Kadının vitrin bölmesine doğru gittiğini, elinde şarj ünitesiyle döndüğünü gördü. Kraliyet ailesinin üyesine bir şey sunarcasına sahte bir reverans yaparak, *“Bugün-*

den itibaren krallık emrinize amade,” dedi. “Elveda vitrin, elveda tutsaklık.”

Onu kaldırıp ayağının dibine yere bıraktı.

Marvin’in istediği bu değildi. Şarj ünitesine çıkıp o kadar büyük ve ilginç görünmeyen dükkâna yeni yerinden baktı.

“Dışarı çıkmak istiyorum,” diye guruldadı.

Kadın guruldamarı defterine not ederek çevirdikten sonra gülümsedi. Babasının çalışma odasında oturan Marvin ise kaşlarını çattı.

“Geri dönerim!”

Kadın bakakaldı. Yüzü ciddiye, bir vitrine bir kapıya baktı sonra.

Marvin “Lütfen,” diye guruldadı.

Kadın bir anda ondan sıkılmışçasına defterini bir tarafa bırakıp tüylü temizlik sopasını alarak uzaklaştı. Bir süre temizlik yaptı. Sonra geri dönüp önünde eğilerek, *“Peki bakalım,”* dedi.

Sonrasında söyledikleri yüzünden Marvin onun da özgür kalmayı düşündüğü sonucunu çıkardı. Belki de bazı sahipler kendi yapamadıklarını kentukilerinde deniyordu.

“Seni dükkânın önüne bırakacağım; şarj ünitesinin üstüne, merdivenin altına,” dedi kadın, onu kaldırıp kasanın yanına koydu. *“Sadece geceleri çıkabilirsin. Her sabah seni burada görmek istiyorum ki o gelmeden ya da bir şey fark etmeden vitrini düzenleyeyim, Anlaştık mı?”*

Ejderha kısa kısa üç kez guruldadı, sonra kısa bir sessizlik ve iki kısa gürültü daha çıkardı. Kadın kasayı açarak para üstünün yanında hediye ettikleri etiketlerden birini çıkardı. Okuyabilmesi için kameranın yanına tuttu, logonun altında yaldızlı harfle dükkânın adı, adresi yazılıydı sonra onu aygıtın arkasına belki de arka tekerleklerin yakınına yapıştırdı.

“Bir şey olursa,” dedi onu yere koyarken, “*seni buraya getirecek iyi birini bul,*” diye belirtti.

Onu merdivenin altına bırakmadan önce alnına son öpücüğü kondurdu.

Cheng Shi-Xu bir kentuki kartı satın almış ve Lyon'daki bir cihazla bağlantı kurmuştu. O günden beri de bilgisayarının başında on saatten fazla zaman geçiriyordu. Banka kartının limiti günbegün azalıyor, arkadaşları artık neredeyse hiç aramıyordu, berbat yemeklerden midesi delinmek üzereydi. Annesi telefonda, "Kendini bu şekilde öldürmeye mi karar verdin?" diye sormuştu, belki de yıllardır kendisini benzer biçimde öldürmeye uğraşan asıl o olduğu için... Gerçi çocuk daima çok meşguldü, bunun asla farkında olmamıştı. Aslında Cheng Shi-Xu bir aydan uzun süredir bütün dikkatini başka bir şeye vermişti; hayatının belki de açıklanamaz, en sahici aşkı filizleniyordu.

Her şey kentukinin sahibesiyle tanışmasıyla başladı. Adı Cécile'di, kıza bu armağan kırkıncı yaş doğum gününde alınmıştı. K7833962'nin bağlantısı sağlanır sağlanmaz kız onu kaldırıp banyoya götürdü, Cheng Shi-Xu ilk kez onu tepeden tırnağa gördü: Bütün gövdesi fuşya ve turkuvaz tüylerle kaplı bir panda kentukiydi. Göbeğinde gri harflerle "*Rappelez-vous toujours. Emmanuel*" yazıyordu. Cheng Shi-Xu, Cécile'in çok güzel olduğunu düşündü. Narin uzun yapısı, kızıla çalan saçları vardı, yüzü tamamen çille kaplıydı. Kız aynaya bakarak gülümsedi.

"Hoşgeldin kralım!"

Cheng Shi-Xu'nun Fransızcası hayli iyiydi, onun için kontrol paneline girerek otomatik tercümanı kapattı.

Çok geçmeden dairenin geri kalanının da banyo gibi son derece şık ve geniş olduğunu keşfetti, Cécile özenle döşenmiş bu alanda her şeyi kentukisinin olabildiğince başına buyruk hareket edebileceği şekilde ayarlamıştı. Zemin seviyesinde aynalar, kapıların alt kısımlarına, balkona açılan pencerelere evcil hayvanların girip çıkarken kullandığı küçük açıklıklar, kanepenin deri kolçaklarına üç kademede yukarı tırmanmasını sağlayan, Cheng Shi-Xu'nun kısa sürede zorlanmadan kullanmayı öğrendiği bir rampa yerleştirilmişti.

Cécile ilk günden hiç çekinmeden kuralları tek tek parmaklarıyla sayarak koydu:

"Hiçbir şartta odama girmek yok. Eve bir erkekle gelirim şarj ünitesinden kımıldamayacaksın. Uyuyorsam ya da bu çalışma masasındaysam evde dolanmak yasak."

O da itaat etti.

Bu kuralların dışında Cécile son derece ilgili ve eğlenceliydi. Bazen balkona çıkıyorlar, kız onu aşağı sarkıtıp Lyon'u seyrettiriyor; dünyanın ilk siyah bayrağının dalgalandığı meydanı, ailesinin ipek imalathanesinin olduğu eski depoyu gösteriyor, dedesinin ona bu balkonda anlattığı bombardımanlarla, devrimcilerle ilgili nice hikâyeden söz ediyordu.

Cécile ve dairesi kusursuz bir dünya olmasına rağmen esas en iyisi hemen karşı dairede oturan sahibesinin erkek kardeşi Jean-Claude'un krallığında yaşananlardı. Bazen birlikte ona çay içmeye gidiyorlardı. Cécile çayı hazırlıyor, Jean-Claude salonda piyano çalarken birlikte içiyorlardı.

Cheng Shi-Xu hayatının kadınıni işte bu dairede tanıdı.

O salonda ilk kez dolaştığında Cécile'in dairesindeki aynı aralıklardan buradaki pencerelerde de olduğu dikkatini çekti. Jean-Claude'un panda kentukisi az ileride dev bir orkide saksısının yanında duruyordu, onun da göbeğinde aynı gri harflerle, "*Rappelez-vous toujours. Emmanuel*" yazması şaşırtıcıydı. İsmi ya Titina'ydı ya da Jean-Claude ona böyle sesleniyordu; pek istemeye istemeye yerine getirdiği tek bir sorumluluğu vardı: Daima yalınayak gezen sahibi piyano çaldıktan sonra, Cécile'in karşısındaki koltuğa bacaklarını uzatır, çay içerek sohbet ettikleri sırada Titina'dan pelüş tüylerini sürte sürte ayaklarını ovalamasını isterdi. Cécile onlara bakarak gü-lümsüyordu. Jean-Claude'un dikkati dağıldığı anda Titina çabucak evin başka bir köşesine toz oluyor, Cheng Shi-Xu da onu gölge gibi takip ediyordu.

Zaman içinde iletişim kurmayı başardılar. Jean-Claude banyoya bir alfabe çizmişti, Titina büyük bir zarafetle onun üstünde hareket ediyordu. O yaptığında son derece hoş bir dansı andıran bu hareket sıra Cheng Shi-Xu'ya geldiğinde onu epey zorluyordu. Titina Fransızca, o ise İngilizce yazıyordu. Kusursuz biçimde anlaşıyorlardı.

"benim-adım-kong-taolin" diye yazdı Titina, "taipei-daan-da-yaşıyorum."

Çocuk da ismini yazdı sonra, "göbeğimizdeki-kelimeler?" diye sordu.

"emmanuel-öldüğü-gün-kızına-ve-oğluna-1-er-kentuki-hediye-etti."

Titina aileyle ilgili başka hikâyeler de anlattı. Cécile ve Jean-Claude küçükken babaları onlara genellikle ko-bay hayvanlar almış ama bu hayvancıklar kafeste en fazla bir yıl yaşarmış. Emmanuel artık çocuklarının büyüdü-günü, çok yakında onlardan ayrılacağını biliyormuş. Neticede bir ömür bakabilecekleri bir evcil hayvan almak istemiş. Cheng Shi-Xu aradan saatler geçtikten sonra bile

Beijing'deki dairesinde uykuya dalarken, mavi fayansların üstünde kentukilerin motorundan çıkan uğultu hâlâ kulaklarında çınlamaya devam ediyor, Titina'nın anlattıklarını düşünüyordu. Ertesi gün internette "Kong Taolin"i arattı. Birinci harfi Konfiçyüs'ün ismindeki karakterle aynıydı. Cheng Shi-Xu bunu tam olarak neye alamet sayacağını bilemese de iyiye yordu. Taipei şehrinde onlarca Kong Taolin vardı, görünüşe bakılırsa sadece biri Da'an mahallesinde yaşıyordu. Tombul yanaklı, tatlı gülüşlü bir kızdı. Fotoğrafi bastırarak ekranın yanına raptiyeledi.

Çok geçmeden Titina ona e-posta adresini verdi. Banyodaki klavyenin üstünde postasının ilk kısmını yazdıktan sonra şüphesiz e-posta işaretine benzer bir harf bulamadığından epey bir döndü durdu. Sonra "at" yazarak devam etti, Cheng Shi-Xu ancak ".com" diye ekleyince bunun ne anlama geldiğini çözebildi. Beijing'de adresi deftere not alırken, Lyon'da kendi posta adresini yazana dek klavyenin üstünde epey bir dans etti. Çay saati bitip de Cécile'in dairesine döndüklerinde e-postasını açıp ona yazdı. E-postasını bir itirafla veda ederek bitirdi: "Onun ayaklarını kaşımak zorunda kalmandan nefret ediyorum." Kız hemen yanıtladı, "Ben de öyle ama karşılığında bana her akşam iki saat Fransızca ders veriyor," diye yazdı. "Çabuk öğreniyorum. Bir sınava gireceğim, elimde bir diploma olursa kocamı terk edebilirim." Evliydi demek, bu haber Cheng Shi-Xu'ya darbe vurdu, gerçi açıksözlülüğü nedeniyle ona içtenlikle teşekkür etti. Kız yeniden yazdı: "Bize gelmene bayılıyorum. Aslında gün boyu dört gözle zili çalmanı bekliyorum."

Çocuk ona Fransızca için yardım edebileceğini düşündü, Cécile'i gayet iyi anlıyordu fakat bir şey belirtmedi. Kız ona reklam müziklerinde şarkıcılık yaptığını söyledi. Bir sakız markasının tanıtımının yapıldığı videoyu gönderdi. Kendisi görünmüyordu ama sesi başta ve

sonda çınılıyordu, oğlana tatlı ve çarpıcı geldi, hayalinde canlandırdığından daha yumuşaktı.

Cheng Shi-Xu haritada Cécile'in binasını aradı. Bu zor olmadı çünkü siyah bayraktan bahsettiğini, meydanı ve ailenin eski ipek imalathanesinin olduğu yeri anımsıyordu. Hesaplayarak adresi bir kâğıda not etmesi uzun sürmedi. Taolin'e bir demet çiçek yollamak istiyordu. Kardeşlerin soyadına ihtiyacı vardı. Bunu bulması zor değildi fakat hemen akabinde de Jean-Claude'un çiçeği alınca yaşayacağı şaşkınlığı hayal etti. "Titina için" diye bir kart iliştirebilirdi fakat kentuki onu ne tutabilecek ne kokusunu alabilecekti, yollamanın âlemi yoktu. Hem Jean-Claude, Cécile gibi değildi, hayatta zahmet edip görünebilecek şekilde onları bir vazoya koymazdı. Başka bir hediye düşünmesi gerekiyordu. Çiçek planından hiç vazgeçmeden onları doğruca Da'an'a mı yollasaydı? Bu fikirle sandalyesinde doğruldu, açık adresi not etmek için bir kez daha kızın kişisel bilgilerini internet arama motoruna yazdı. Bir şey bulamadı. Lyon'da kentukisini uyandırdı – genellikle akşamüstleri kanepenin kolçağında uyuyordu, rampadan aşağı inerek Cécile'i aradı. Birkaç kez yumuşak iniltiler çıkardı, kız çömelerek başını okşadı.

"Hayırdır koca oğlan?"

Ona böyle sesleniyordu.

Jean-Claude'a hiç kanı kaynamamıştı ama Taolin için banyosuna çizdiği o klavyeyi nasıl da arıyordu şimdi. Niye Cécile onun için böyle bir şey yapmamıştı? Çıkarıldığı gürültülerin boşuna olduğunu bile bile birkaç kez daha inildedi. Sonra yorulup arkasını dönerek uzaklaştı.

Günde birkaç kez yazışmaya başlamışlardı. Taolin babasından çokça söz ediyor, onu özlemle yâd ediyordu. Belli ki baba kız olarak ilişkileri iyiydi, aynı zamanda adamın Kültür Devrimi'nde kızın asla tam anlamadığı birtakım karanlık görevleri olmuştu. Bu hikâyelere kı-

yasla Cheng Shi-Xu'nun ailevi geçmişi sönük kalıyordu, yine de Taolin çocuğun yaşamındaki en sıradan ayrıntılarla bile hevesle ilgileniyordu; söz gelişi o yaz annesi ve teyzesiyle birlikte Ulusal Sanat Müzesi'ne yaptıkları gezi fotoğraflarını yolladığı e-postasına karşılık kız birkaç yazışma boyunca yorumlar yapmış, onca fotoğrafın arasında niye bir tane de kendisinininkinin olmadığını sorarak, çocuğu buna cesaretlendirmişti.

O gece Cheng Shi-Xu'nun gözüne uyku girmedi, bir resmini yollasın mı yollamasın mı kararsız kalmıştı. Kırk yaşına gelmiş olmasına rağmen yakışıklı olup olmadığını henüz bilmiyordu. Sonunda yolladı ama kızdan yanıt gelmedi. Ertesi gün çay saatinin, ayak kaşıma faslının arkasından Titina doğruca banyoya gitti, o da peşinden. Klavyenin üstünde çılgın gibi hareket ediyordu.

"Babama benziyorsun," yazarak göz kırptı.

"Skype'tan konuşalım mı?" dedi oğlan.

Kız kabul etti, Cheng Shi-Xu o akşam Beijing'de sabahın ikisine kadar ekranın başında beklemesine rağmen Taolin ortalarda görünmedi. Ertesi gün Cheng Shi-Xu ondan gelen e-postayı açtı:

"Bir daha karımla konuşacak olursan kapına gelip suratını dağıtırım."

Mesaja bir süre bakakaldı, ömrü boyunca bu denli şiddet içeren bir şey almamıştı. Yanıt versin mi vermesin mi, Taolin için kaygılsın mı bilemedi, belki de kızın haberi bile yoktu mesajdan. Lyon'da rampasından inerek Cécile'in odasına gitti. Kuralları ihlal ederek onu uyandır-maya çalıştı, birkaç saattir yatıyordu, aygıtı ısrarla yatağın ayaklarına çarpıp durdu. Cécile rahatsızlıkla çarşafların arasında kımıldadı, bir yastık fırlatıp tekerlekleri yukarı gelecek şekilde onu devirdi. Ancak yedi saat sonra, Lyon'da sabah olduğunda kız onu yerden alarak mutfak masasına götürdü. Kahvesini hazırlarken konuşmaya çalıştı.

“Ne oluyor koca oğlan? Yoksa sana evcil hayvan gibi ceza filan mı vereyim? Derdin neydi öyle gece gece?”

Peş peşe sorular sormasına rağmen yanıt duymak umurunda değildi. Cheng Shi-Xu masada çaresizde mekik dokurken, “Jean-Claude’a gitmek lazım! Onun klavyesine ihtiyacım var. Taolin’e çok kötü bir şey oldu!” diye anlatmak istiyordu.

Akşamüstüne kadar yan daireye gitmediler. Jean-Claude’un dairesine girdiklerinde Cécile’in bacaklarının arkasından Titina’nın, hep yaptığı gibi yanına gelmek yerine uzaklaştığını gördü. E-postayla gelen mesajdan daha çok ağrına gitti bu, yine de iyi olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Kendini toparlayıp Cécile’in yanında sabırla bekledi. İki kardeş bir müddet sohbet etti, Jean-Claude bitmek bilmeyen bir eser çaldı sonra bacaklarını uzatıp Titina’yı çağırdı, kentuki ürkekçe yaklaştı, ayak kaşıtma faslı sona erdiğinde Cheng Shi-Xu Titina’yla birlikte banyoya gitmeye yeltendiyse de kız onu takip etmedi. Bir daha denedi hatta itmeye çalıştı onu. Biraz cebelleşmenin ardından Titina çığlığı bastı, Jean-Claude bir hamlede öfkeyle kalkıp yanlarına giderek onu yerden kaldırdı. Bir açıklama beklercesine kız kardeşine doğru döndü. Titina’ya evcil hayvan muamelesini bile layık görmüyordu; marketten aldığı kavunu taşırcasına hiç sevecen olmayan bir tarzda koltuğunun altına kısırmıştı onu.

Kentukiyi kardeşine göstererek, “Bu oyuncağı derhal evimden çıkar,” dedi.

Cécile bir hafta boyunca çay saatinde karşı daireye yalnız başına gitti. Cheng Shi-Xu bu süre boyunca hiç tesellisiz kapıya vurup bağırıp çağırdı. Komşunun biri arada bir dairesinden çıkarak Cécile’in kapısına vurarak uyarıyordu. Bunun üzerine Cheng Shi-Xu elinden geldiğince sessiz kalıyordu, ta ki hiddeti kabarıp yeniden katlanılmaz hale gelene dek.

Derken o son gece, olanlar oldu. Cheng Shi-Xu'nun hayatında yaşadığı en tüyler ürpertici olaydı. Öyle adaletsizce ve açıklanamaz bir şeydi ki onu, başkalarının başına gelen talihsizlikleri dinlemekten haz duyan ve henüz ölmeyi başaramamış annesine bile anlatamadı. Cécile'in gece evden çıktığı bir akşam Jean-Claude anahtarıyla kız kardeşinin dairesine girdi. Işıkları yakarak her yerde onu aramaya koyuldu. Yüzünde Cheng Shi-Xu'nun daha önce hiç görmediği haşın, saldırgan bir ifade vardı, o da bağırıp yerini belli edeceğine ya da banyodaki klavyeyi tutturacağına içgüdüsel olarak saklanmayı tercih etti. Kentukisi kanepenin arkasındaydı. Elbette gizlenecek daha iyi yerler vardı fakat kımıldarsa küçük motorunun ânında kendisini ele vermesinden korkuyordu.

Jean-Claude onu salonda aradı taradı, seslendi ve bulamadı. Sonra kuşku dolu bir sevecenlikle onu selamlayarak tam karşısındaki kanepeye oturdu. Sağ elinde tuttuğu torbayı bir kenara bıraktı.

"Küçük hanımın kocasıyla laflıyorduk da..." dedi. "Bir konuda hemfikiriz."

Cheng Shi-Xu, Taolin'in kocasını mı kastediyor diye merak etti, iyi ama Jean-Claude ne diye o adamla temasta olsun ki?

"Hadi ama Don Juan, duymuyor musun beni?" Dinlemekten başka elinden bir şey gelmediğine göre kulak kesildi. "Bak ne yapacağız: Taolin'in Fransızca derslerine kendini vermesi gerek, ben de haz etmediğim tiplerin banyoma dalmasını istemiyorum."

Kızın ismini onun ağzından ilk duyuşuydu, ona da-ima Titina diyordu. Jean-Claude'un "Taolin" ismini söylemesi onların da bir ihtimal yazıştıklarını düşündürdü. Jean-Claude cebinde bir şey arandı. Bir tornavida çıkarak aşırı kibar bir hareketle onu göstermek için çömeldi.

“Yoksa onu Da’an’dan kimin idare ettiğini bilmiyor musun?”

Tornavidayı yere bırakıp torbadan beyaz bir kutu çıkardı. Cheng Shi-Xu’nun onu tanıması zaman aldı, aslında adam yeni kentukiyi ambalajından çıkarana kadar da jeton düşmedi.

“Ama Cécile’i de üzmeylem durup dururken değil mi?”

Torbadaki kentuki Cheng Shi-Xu’nun tıpatıp aynısı, fuşya ve turkuvaz rengi bir pandaydı, karnında aynı gri plastikte “*Rappelez-vous toujours. Emmanuel*” yazıyordu. Cheng Shi-Xu var gücüyle uzaklaşmaya çalıştıysa da Jean-Claude’un onu yakalamak için çaba bile göstermesine gerek kalmamıştı. Beijing’deki ekranından Lyon’daki salonda yaşanan şiddetli sarsıntıyı izledi, hoparlörlerinden avaz avaz metalik çığlıklar yankılandı. Jean-Claude kentukinin altını açmak için tornavidayla cebelleşiyordu. Cheng Shi-Xu elinden bir şey gelmediğini bile bile tekerleklerini firdolayı döndürüyordu. Kaplama kısmının söküldüğünü anladı, nihai olarak pili sökülmeden evvel Jean-Claude’un şefkatli sesini duydu: “Seni her zamankinden daha çok seveceğiz Don Juan!”

Bir saniye sonra bilgisayarının kontrol paneli kapandı ve kırmızı renkli “Bağlantı sona erdi” uyarısı hemen arkasından da K7833962’nin toplam bağlantı süresiyle ilgili bildirim belirdi: kırk altı gün, beş saat, otuz dört dakika.

Enzo kahvesini yudumlarken seraya göz gezdiriyordu. Fesleğenler diri ve parlaktı, bir yaprak koparıp kokladı. Kentuki bacaklarının arasında dolanmadan bitkilerin durumunu incelemek tuhafına gitti. Birlikte güzel bir hafta sonu geçirmişlerdi ama pazar akşamüstü Enzo'nun tam çözemediği kötü bir şeyler olmuştu, köstebek o zamandan beri kayıptı. Son ektiği bitkileri sularken ona seslendi. Ona "Köstebek", "Kentu" ya da "Mösyö" diyordu. Eve dönerek masanın altına ya da aygıtın ara sıra dikilip komşuları izlediği pencere denizliğine baktı. Eğilip koltuğun altını kolaçan etti, Enzo için ulaşması zor bir yerdi, sadece RAI kanalını açma zamanı geldiğini haber verirken yapıyordu bunu.

Onu orada gördüğünde, "İtalyanca pratik yapalım mı Mösyö?" diye soruyordu.

Televizyonu açıp kanalı bulmaya çalışır, sonunda popolar, memeler ve çılgınlıkler ekranda belirdiğinde kentuki vızır vızır ortaya çıkar, Enzo da gülümserdi.

Luca sabah 7.40'ta öpücük verip kapıyı çarparak gitmişti. Annesi evin önüne geldiğinde habire kornaya basıyor, ufaklığın süttten son yudumu alıp ayakkabılarını giymek, sırt çantasını takıp öpücük vererek çıkmak için iki dakikası oluyordu. Gecikirse kadın gelip bir de zile basar-

dı, kimsenin sevdiği bir şey değildi bu. Enzo kentukiye yeniden seslendi. Ne yemek odasında ne de yatak odalarındaydı. Oğlunun onu şarj ünitesinden uzak tutmak için yine bir yerlere hapsetmiş olmasından korktu. Mutfağı geçip seraya çıktı. Kentuki kayıptı.

Önceki gün Mösyö'yü tarihî mahalleye götürmüştü. Onu dışarıyı seyredecek şekilde arka pencereye yerleştireceğine iki yastıkla destekleyerek yol arkadaşı gibi ön koltuğa oturtmuştu. Emniyet kemerini bağlamış, tertemiz bir görüntü elde etmesi için cam beziyle gözlerini temizlemişti. Arabadan ona Rocca kalesini ve Collegiata Santa Maria della Reggia'yı gösterdi. Sonra ağır ağır kanalın, her ayın ilk hafta sonu kurulan köylü pazarının çevresini dolandılar. Kim olursa olsun, herhangi bir yabancının bu şirin ve küçük şehri tanımaktan hoşlanacağını varsayıyordu. Sonunda dönüşte Giacomo Matteotti Meydanı'nda arabayı park etti, eczaneye uğrayıp arkadaşı Carlo'ya bir merhaba demek istiyordu. Köstebeği alışverişte aldığı öteberilere yaptığı gibi göğsüne yakın yere, sol kolunun altına sıkıştırdı.

Carlo, "Vay, gözlerime inanamıyorum!" dedi onu görünce.

Enzo kentukinin çocuğa ait olduğunu, bütün işin psikologla eski karısının başının altından çıktığını açıklamak zorunda kaldı. Mösyö'yü Carlo'nun eşyalarının arasında kendi istediği şekilde hareket etsin diye tezgâha bırakıp onu gözüyle izlemeyi ihmal etmedi.

Carlo, "Eee, nerede bugün bütün millet?" diye sordu. "Köpeği gezdirmek niye evin delikanlısına kalmış?"

Millet dediği perşembeden pazara ortalıkta yok diye düşündü Enzo. Çocuk annesine gidiyor kendisi de kentukiyle baş başa kalıyordu. Yanıt vermeden gülümsedi. Carlo'nun eczane buzdolaplarından birinde daima bulundurduğu teneke birayı bölüşüp lafladılar.

Enzo arabaya dönerken ihtiyar bir kadının meydanı elinde kentukiyle geçtiğini gördü. Ona tasma bağlamış arkasından yürütüyordu, ikide bir beklemek için duraklıyor, eğilip sinirli sinirli aygıtı paylıyor, sabırsızca tasmayı çekiştiriyordu. Luca'nın okulunda, Umbertide'de ve belediyede veznede bir kentuki daha görmüştü fakat ilk kez fark ediyordu ki bu aygıtların içinde başka birisi olduğundan habersiz birine, kentukilerle gezen insanlar bitkilerle ya da evcil hayvanlarıyla konuşan insanlardan çok daha garip, kaçık görünebilirdi. Mösyö'yle birlikte arabaya binip ihtiyar kadınla kentukisine bakakaldılar; ikisi de farklı yönlere gitmek istediğinden tasma iyice gerilmişti.

Eve dönünce mutfağı derleyip topladı, Luca'nın salona saçılmış eşyalarını odasına götürdü. Çocuğun odası tam bir felaketti. Düzenli olsun diye ona baskı yapmak da içinden gelmiyordu, kendi annesi bıkmadan usanmadan böyle yapmıştı da ne olmuştu, çocukta da bir işe yaramayacaktı. Mösyö bazen sabırla mutfağın bir köşesinde unutulmuş çorapları odaya taşır ya da ufaklığın dip köşelere sokuşturduğu şeker ambalajlarını toplanması kolay olacak şekilde ortalığa iteklerdi. Enzo bu kadar hevesle çalışmasına hayran kalıyordu. Luca evdeyse Mösyö onu rahatsız etmemeye özen gösterip mesafeyi koruyarak her yere peşinden gidiyordu. Enzo'ya yaptığı gibi ona soru sorsun ya da şarj ünitesinin yerini göstereyin diye bacaklarına falan vurmuyor, çocuğun dikkatini çekmeye uğraşmıyordu. Belki de elinin altında olursa hep yaptığı gibi onu bir yere kilitleyebileceğini ya da Enzo bulana kadar inemeyeceği raflara kaldıracığını biliyordu. Yine de Mösyö sadık bir bekçiydi, sadece aylaklık saatlerinde kendine mola hakkı tanıyordu – ya çocuk evde yokken ya da RAI programları ve pencere seyri fasıllarında... Enzo Luca'ya ödevini yapmasını söylemiş, çocuk da savsaklamışsa kentuki yanına gidip onu uyarı-

yordu. Dizi izlerken uyuyakalmışsa yine Enzo'nun dibinde bitiyor, o da hemen ne olduğunu tahmin ederek gidip çocuğu kucaklayarak yatağına yatırıyor.

Mösyö, eş-babalık işlevini kusursuz yerine getiriyordu, Enzo bunun için ona minnettardı. İster zengin ister fakir olsun kentukinin öbür hayatında epey boş vakti olduğu belliydi. Acaba Mösyö'nün diğer tarafta nasıl bir hayatı vardı? Onlarla birlikte süren hayattan hiçbir şey onu koparamıyordu sanki, sabahtan akşama onlarlaydı. Enzo'nun onu gündüz vakti şarj ünitesinde bulduğu seferler sayılıydı, o da çocuk akşamları şarj ünitesine gitmesini engelleyecek işler yapmışsa. Birlikte neredeyse iki ay devirmişlerdi. Çöpü dökmeye çıktıktan sonra sinekliği açık unuttuğunu ya da geceleri lambaları yanık bıraktığını haber vermek için odasıyla koridor arasında mekik dokuduğu her seferinde Enzo ona acımayla minnet karışımı bir duyguyla bakakalıyordu. Bu pelüşün esasında bir evcil hayvan olmadığını biliyor ve onlara bu kadar çok özen gösterebilen kişinin nasıl biri olduğunu merak ediyordu; belki bir dul ya da işi gücü olmayan emekliydi, her şeyden öte bu denli özene karşılık kendi elinden bir şey gelebilir mi diye sorguluyordu.

Böylece önceki gün Umbertide'ye gezmeye gittikten sonra bir bira açıp bahçede şezlonga uzandı. Mösyö çevresinde dolanıyordu, Enzo onu görmesi için eğilerek seslendi, önüne gelmesini bekleyip bir cesaret sorusunu patlattı:

“Bütün gün burada bizimle ne yapıyorsunuz?”

Birkaç saniye sessizce bakiştılar. Enzo birasından büyük bir yudum aldı.

“Niye yapıyorsunuz bunu Mösyö? Ne kazanıyorsunuz karşılığında?”

Sorularının hiçbirisi de evet ya da hayır diye yanıtlanacak türden değildi. Enzo bunun her iki tarafta da ha-

yal kırıklığı yarattığını biliyordu ama elinden ne gelirdi ki? Amma pis iş, diye geçirdi içinden, iki buçuk kiloluk keçe ve plastik parçasının karşısında resmen hisleniyorum. Kentuki yerinden kımıldamadı, ne bızır bızır ses çıkardı ne göz kırptı. Derken Enzo'nun aklına bir fikir geldi. Birayı yere bırakıp şezlongdan kalktı. Belki de bu hamlesinden ötürü telaşlanan kentuki onu gözden kaybetmemek için bakışlarını o yöne çevirdi. Enzo eve girip birkaç saniyeye elinde kâğıt kalemle döndü.

"Mösyö," diyerek yeniden kentukinin karşısına oturup kâğıda numarasını yazdı. "Arayın beni," kâğıdı aygıtın önüne tuttu. "Arayıp söyleyin sizin için ne yapabilirim."

Garip bir öneri olduğunun farkındaydı. Sınırları aşarak çocuğunun en iyi oyuncağını resmen kendi emellerine alet ediyordu –kuşkusuz ne psikoloğun ne de eski karısının onaylayacağı bir şeydi bu– yine de bu parlak fikrin nasıl daha evvel aklına gelmediğine hayret etti.

Karşı taraftaki her kimse numarayı not etmesine yetecek kadar süre tanıdıktan sonra kâğıdı biranın yanında bırakıp telefonunu almaya gitti. Döndüğünde kentuki yerinden kımıldamadan duruyordu. Belki de Mösyö evinde hâlâ kablolu hat kullanıyordu, elinden geldiğince hızla ona doğru yönelmişti, Enzo heyecanla telefonun çalmasını bekledi. Çocuğun evde olmamasının büyük şans olduğunu düşündü, az sonra olacakları ona anlatmak mı anlatmamak mı daha iyi olurdu kararsız kaldı. Kentuki hâlâ put gibi duruyordu. Belki de onun arkasındaki ihtiyar tıpkı oyuncağı idare ederkenki hamaratlığıyla şimdi de not alacak bir kâğıt parçası bulmak için uğraşıyordu. Enzo evin sessizliğinde telefonun sesine kulak kesilerek biraz daha bekledi, bu sırada gülmesini bastırdı. Beş, on, on beş dakika hatta bir saat daha bekledi ama telefonun çaldığı falan yoktu. Sonunda kalkıp bir bira daha aldı. Dönüp kentukiyi aynı konumda bulunca öyle sinirlendi ki eve

girip akşam yemeği hazırlamaya koyuldu. Bir ara aletin sineklikle cebelleşerek salona girdiğini duydu. Koridora bakınca, çocuğun odasına doğru uzaklaştığını gördü.

“Şşt!” Onu almak için bulaşık beziyle elini kurula-yıp, “Hey Mösyö!” diye seslendi.

Kentuki ne dönüp baktı ne durakladı. Enzo salonda bir başına kalakalmıştı, meret aletin niye böyle yaptığını çözmeye çalıştı.

Tamamen ortalıktan yok olmasından önce işte bu onu son görüşüydü. Ertesi gün artık onu arayıp taramak-tan bıktığında bir süre ıslık çalıp şşt diye seslenerek ye-niden bahçede, serada gezindi. Bazen ona seslendiğinde Mösyö bızır bızır karşılık verirdi. İki ya da üç kez böyle yapar sonra onu bulurlardı. Ama bu sefer hiçbir şekilde tek bir iz yoktu bu da telefon meselesinin onu rahatsız ettiğine delaletti.

Birkaç saat sonra tesadüfen buldu onu. Paltoları as-tıkları küçük bölmede, belli ki Luca’nın anahtarla kilitle-diği dolapta kapalı kalmıştı. Kirli sepetinin içinden çık-maya çalışırken neredeyse bütün pili tükenmişti, bir ken-tukinin bunu becerebilmesi imkânsızdı elbette, haşat va-ziyette zar zor bızırdadı, öyle cılız bir iniltiydi ki Enzo’nun onu tam olarak duyması için ancak kulağına yaslaması gerekiyordu.

Emilia kentukisini uyandırdığında kamera tepetaklak dönmüştü. Eva'nın mutfağının zemininde ileri geri hareket eden iki çift ayak gördü. Dört çıplak ayak! Alnını ovuşturup telefonun yakında olup olmadığını kontrol etti. Böyle ipe sapa gelmez bir şey için oğlunu arayacak değildi ama durum ciddiye benziyordu, elinin altında bulundurmasında fayda vardı. Eva'nın ayaklarını tanıdı, daha tüylü ve iri olan diğerlerinin de bir erkeğe ait olduğunu anlaması zor değildi. Kentukiyi hareket ettirmeyi denediyse de onu mindere koymuşlardı. Çığlık attı. Pek çığlık atma huyu olmadığından ses çıkarması işe yaramıştı. Eva ona yürüyüp kentukiyi yere koydu, kamerayı düzeltti. Böylece her şey netleşti: Emilia'nın korktuğu gibi, Eva çıplaktı. Onunla birlikte olan erkek de öyleydi, ocağın başında tavayı sallaya sallaya bir şeyler pişiyordu. Eva kameraya öpücük yollayıp banyoya doğru gözden kayboldu. Genellikle onu takip ederdi, Eva kapıyı asla kapatmaz, kentuki sırtını edeplince koridor duvarına yaslayıp dışarıda beklerdi. Fakat evde bir erkek vardı. O münasebetsizi tek başına mutfakta bırakıp uzaklaşması tehlikeli olmaz mıydı? Eva banyoya gittiğinde tavşanından orada kalıp ortalığa göz kulak olmasını mı bekliyordu? Koridorun eşğinde duraklayıp mutfağa baktı. Adam buzdolabı-

nı açıp çıkardığı üç yumurtayı tavaya kırarak kabukları masada bıraktı. Çöp kovası bir karış ötesindeydi oysa belki de yerini bilmiyordu. Özel bir tekniği uyguluyormuşçasına başını hafifçe eğerek tavayı sallarken geçirdi. Kısa ve yumuşak bir gürültüydü. Eva banyodan zar zor duyabilirdi. Sonra buzdolabını açıp söylendi. Emilia adamın Almanca konuştuğunu tahmin ettiyse de emin olamadı, otomatik tercüme onda işlemiyordu. Derken salona döndü. Tüylü koyu renk cinsel organı bacaklarının arasında sallanıyordu – başka nerede olacak, tabii görmeye görmeye unutmuştu Emilia. Hasır sandalyede resmen sıçradı. Acilen tuvalete gitmesi gerekiyordu, çok sıkışmıştı ama Eva'yı bu adamla bir başına bırakacak değildi, hele de şimdi. Kentuki yerinden kıınıldamıyordu: Adam ona mı yoksa salona mı bakıyordu çözemedi, saklanmak aklından geçtiyse de bu kendisini ele verebilirdi. Emilia tehlikeyi göze aldı. Yeniden hasır sandalyesine yerleşip kentukiyi birkaç santim gerilettil. Adamın bakışlarıyla onu izlediğini gördüğü an ne büyük bir gaf yaptığını anladı. Adam ona yöneldi, Emilia ise mümkün olduğunca hızla koridora, banyoya ilerledi. Arkasından ayak seslerini duyuyordu. Daha hızlı gitmeye çalıştı, parmağıyla klavyeye öyle sert basıyordu ki canı yandı ama kaçır yolu yoktu. Ayak sesleri iyice yakınına geldi, Emilia nefesini tuttu. Koridoru kat etmiş, banyoya varmıştı ki Eva'yı göremeden yerden havalandı. Çılgılık attı. Koridorun tavanında daha önce varlığından haberdar olmadığı bir tavan arası kapağı gördü, sonra da adamın suratını, karşısında tam ekran olarak birkaç günlük sakallarını, haddinden fazla açık renk ve patlak gözlerini. Deli deli bakıyor, bir şey aranuyordu. Şimdi ekranda sadece tek göz kalmıştı, resmen bir dev evini ele geçirmiş, bilgisayarında bulduğu bir delikten içeri bakıyordu. Onu bulmuştu işte. Kulağa küfür gibi gelen bir söz söyledi, makine çeviremedi söylediğini. Emilia elinden

fareyi fırlatarak iki eliyle geceliğinin önünü örttü. Derken çok daha çaresizce gelen bir gürültü çalındı kulağına: Duş sesi. Eva duşa girmişti. Anladığı kadarıyla yanında bir yetişkin olmadan yalnız yaşayan onun körpecik genç kızı eve bir erkek getirmiş, herif evde salınırken duşa girmişti. Emilia kendi evinde ayağa fırladı. Öfkeden deliye dönmüştü, bilgisayarı bırakamıyordu. Kentuki havada dans ederek salona geri döndü.

Adam onu masaya bırakıp eğilerek inceledi. Doğrulduğunda cinsel organı Emila'nın ekranını tamamen kapladı. Kocasının yumuşak ve pörsük şeyiyle alakası yoktu. Adam Almanca konuşurken cinsel organı ona bakıyordu. Belki de bütün eril organların ortak dili Almancaydı, bu yüzden kocası Osvaldo'nunkiyle asla arası pek iyi olmamıştı. Gevşeyip gülümsedi, bir anda böyle çağdaş biri gibi düşünebildiği için gururlandı, bir yandan hayatının en büyük hüsrانىyla içten içe alay ederken kentukiyi idare ediyor, diğer yandan artık hiç utanmadan Alman herifin cinsel organını seyrediyordu. Salı günkü yüzme seansının ardından tam da kızlara anlatılacak cinsten bir olaydı bu, hatta bir hatıra fotoğrafı çekmeyi bile düşündü. Bunun üzerine sahibesinin masasında arkasını döndü, gördüğü hiç gülünecek bir manzara değildi. Adam Eva'nın çantasını karıştırıyordu. Cüzdanı çıkarıp açtı, kartlarına, evraklarına baktı, parasını sayıp birkaç banknot aldı. Emilia çılgık attı, bu yolla adamı sinirlendirdiği için yapabileceği tek şeydi. Adam onu yakalamak üzere hamle yaptıysa da kentuki elinden kaçtı. Sahici bir tavuk gibi çılgık ata ata daireler çizerek kaçmaya çalışırken beriki elini uzatıp onu yakalamaya niyetlendi. O çeviklikle ancak birkaç saniye kurtulabildi elinden. Beriki kentukiyi kaldırıp tekrar mutfağa götürdü. Sallantı midesini bulandırdı. Hareket durulduğunda Almanın onu lavaboya koymasına ramak kaldığını fark etti. Birkaç

saniye burnunun dibinde yumurta kabuklarını, tertemiz formikaya damlayan yumurtanın akını gördü. Musluktan gürül gürül su akıyordu. Bir anda aklına geldi, ıslanırsa içindeki parçalardan bazıları bozulup çalışmaz hale gelebilirdi. Yeniden çılgılık attı. Başının üstünden akan suyun gürültüsünü duydu. Yine çılgılık... Sahiden de bu ahmak çam yarması onu oyunun dışında bırakabileceğini mi sanıyordu? Elinden geldiğince kentukiyi hızlıca sağa sola salladı sonunda mutfak eviyesine düşmeyi başardı. Beriki kısıkıvrak yakaladı tekrar.

"Bana da yumurta var mı?"

Adamın eli kentukiyi sıkıca kavrarken Eva'nın yumuşacık ve diri sesi duyuldu. Görünüşe bakılırsa o durumu açıklıyor kız ise dikkatini vermeden dinliyor bir yandan saçını havluyla kuruluyordu. Sonra onu sakinleştirdi, kentukiyi temizlemesine gerek yoktu, birkaç kere o da kazayla yağ dökmüştü, en önemlisi gözlerine bir şey olmasından kaçınmaktı.

Eva küçük tavşanını alarak, *"Kamerası orada da..."* diye belirtti.

Emilia Eva'nın ağzından az önce çıkan kelimeleri tekrar etti. Kız ilk kez "kamera" derken onu, Emilia'yı kastediyordu. Bu da tavşancığın içinde Eva'nın sevdiği, önem verdiği birinin olduğu anlamına geliyordu. Bu sevindirici aydınlanma Alman'ın cinsel organının görüntüsünden bile daha çok etkiledi onu. Ne gün ama diye geçirdi içinden Emilia. Eva kentukiyi yeniden yere bırakıp uzaklaştı. Belinden aşağısı çıplaktı, Emilia bu kıızı her şeyden çok sevdiğini hissetti. Birbirleri için önemlilerdi, aralarında yaşanan her neyse gerçektir. Kızın çıplak, küçücük ve kusursuz poposunu takip etmeyi bırakmadan peşinden salona gitti, daha çocukken pek çok sefer oğluna duyduğuna benzer bir şefkat dalgası kabardı içinde. Eva kanepeye uzandı, Emilia da usulca ayak uçlarına dokundu.

Böylece kızın onu yerden kaldırıp mutfağı göreceğ şekilde yanına yerleştirmesini sağladı. Adam tabakta yemekle yaklaştı. Bir soru sordu, tuz karabiber ister misin falan demişti belki. Emilia anlayamadı, kızın yanıtına bakarak soruyu tahmin etmeye çalıştı; evet dedi kız, tabii orada tavşancığın içinde biri var. Mutfaktaki adamın yüzündeki gülümseme silinmişti, şimdi dik dik Emilia'nın gözünün içine bakıyordu.

Marvin çalışma odasının kapısını kapattı ve kitapların üstüne yerleştirdiği tableti açtı. Babası aniden odaya dalar da ekranı bırakıp ders kitaplarını açmaya mecbur kalırsa diye önlem olarak elinde defter kalem bulunduruyordu artık. Günde üç saat bu odada kapalı kalma cezası verdiğinden beri ne babası ne ev işlerinden sorumlu yardımcılar gelip kontrol etme zahmetine girmişti. Akşam yemeklerinde babası derslerin nasıl gittiğini, notlarının düzelip düzelmediğini soruyordu. Üç haftaya karne gelecek, durum feci olacaktı ama bu aşamadan sonra Marvin artık ejderhası olan bir çocuk değil, içinde bir çocuk taşıyan ejderhaydı. Ders mers, ufak konulardı onun için.

Sahibesi sözünü tutup onu şarj ünitesiyle birlikte balkon basamaklarının altına bıraktı. Marvin kadının uzaklaşmasını izleyip kentukiyi hareket ettirmeden önce biraz bekledi. Üniteden indi, kaldırımı görecektir şekilde aleti vitrinin önü sıra ilerletti. Sokakta kimsecikler yoktu. Duvara bitişik ilerleyerek mağazadan birkaç metre uzaklaştı. Kasaba hayal ettiğinden de küçüktü. Kaldırım kenarının ona engel olacağını sanmıştı ama caddeyle arasındaki yükseklik farkı yok denecek kadar azdı. Kentuki pek sendelemen bir hamlede yola indi. Binaların hepsi iki-üç

katlıydı, Antigua mahallesindekilere kıyasla çok daha kaliteli ve çağdaş görünseler de sade, dört köşe yapılarıydı. Soldan araba gelip gelmediğini kontrol etmek için dönünce denizi gördü. Deniz mi? Gördüğü şey bir deniz olamayacak ya da onun bildiği şekliyle deniz olamayacak kadar tuhaftı. Beyaz karlı dağlarla çevrenmiş yeşil, ıslıl ıslıl bir aynayı andırıyordu. Marvin bir süre orada dikilip sadece seyretti. Kasabanın sarımsı cılız ışığı kıyının etrafında oynaşarak dağın yamaçlarına doğru sönükleşiyordu.

Tam dibinden bir kamyonet geçip sokağa sapınca Marvin kendine geldi. Caddenin karşısına geçerek limana doğru inmeye başladı. Birisi ona dileğini soracak olsa Marvin karlı bölgeye çıkmayı isterdi. Ama kentuki karda ilerleyemezdi, dağlar yakın görünse de kilometrelerce uzakta kaldıklarını biliyordu. Sağa doğru bir sete çıktı. Birkaç metre sonra plaj başlıyordu. Kentukinin herhangi bir şeyi tutmayı beceremeyişine hayıflandı, yerde bir dolu denizkabuğu, küçük çakıl vardı. Kendisine tanıdığı bu özgürlüğün karşılığında kadıncağıza minnetini gösterebileceği ufak bir şey bulup götürmeyi isterdi. Karşı kaldırımında bir barın kapısından iki adam sarmaş dolaş şarkı söyleyerek çıktı. Marvin iyice gözden kaybolduklarına emin olana kadar yerinden kıımılamadı. Bir-iki bina geçip yoluna devam ederken birisi onu aniden tutup kaldırdı. Marvin ejderha tekerleklerini sallayıp sağa sola dönmeye çalıştı. Bir erkek sesiydi onunla konuşan, tablet tercüme etmedi. Kadının üstüne yapıştırdığı etiketi anımsadı, onu mu okuyordu acaba? Liman tam aşağıda kalıyordu, derken her şey karardı. Onu alan her kimse bir çantaya atıp yola devam etmişe benziyordu. Bekledi. Bir süre sonra onu serbest bıraksalar ya da kaçmayı başarsa bile geri dönemezdi, yön duygusunu tamamen yitirmişti.

Sakinleşmeye çalıştı. Yapacak çok fazla bir şey olmadığına tekrarladı kendi kendine. Aşağıdan yemeğe seslen-

diler, kentuki faaliyeti başladığından beri yemeğe tabletle inmeyi geçiriyordu aklından. Çok riskli olurdu bu. Onu defterlerin arasında odasına götürebilir, yemekten sonra bütün evin ışıkları sönünce yeniden ejderhaya dönebilirdi. Ama babası yatmadan önce daima çalışma odasını kullanırdı. Marvin'in tabletinin odada kitapların yanında kilitli kaldığına emin olmak istiyordu. Çalışma odası Marvin'in tableti kullanma izninin olduğu tek yerdi.

"Welcome to heaven," dendiğini duydu.

Birisi ona İngilizce hitap ediyordu. Her yer tekrar aydınlanmıştı, kamera önce kararmış sonra limandan tamamen farklı bir manzara belirmişti karşısında. Ejderha yeniden tekerleklerinin üstündeydi. Geniş, ahşap zeminli bir odaydı. Bir dans ya da jimnastik salonunu andırıyordu, Marvin'in hesabına göre babasının üç arabası bile aynı anda rahatça sığardı. Döndüğünde karşısında bir kentuki buldu; bir köstebek. İlk anda ne olup bittiğini anlamadı. Yoksa kendini ejderha olarak gördüğü ayna bir kandırmacaydı da, esas yansıması köstebek miydi? Kentuki çığlık atarak uzaklaştı. Derken küçük bir tavşan şeklinde başka bir kentuki yanından geçerken ona hafifçe dokunup onu uzun uzun süzdü. Kentukilerin arasında hareket eden iki bacak gördü. Nihayet bacaklar büküldü ve Marvin elektrikli ev eşyaları mağazasının camına "Kentukilere Özgürlük" yazan yüzüklü çocuğu tanıdı. Saçı başı darmadağınaktı, üstünde kalın paltosu olmadan tişörtüyle çok farklı görünüyordu.

"Can we speak English?" diye sordu.

Anlamıştı, elbette anlamıştı da nasıl yanıtlamasını bekliyordu ki?

Derken dünyanın öbür ucundan babası seslendi ve bunun yemeğe ikinci kez çağrılışı olduğunu anımsadı.

"Çıkartma beni yukarıya!" diye bağırdı adam.

Ama çok geç, çıkıyordu bile. Adımları basamaklarda

gıcırdıyordu. Marvin kentukiyi ve tableti kapadı, kitaplarını kaldırdı, ortalığı hemen babasının bulmayı beklediği düzene soktu.

Salonda radyo dinleyerek yediler yemeği. Masa iki kişinin yemek yemesi için aşırı büyük olduğundan yardımcıları örtüyü katlayarak tabak çatalları bir köşeye koymuştu. Böylesinin daha samimi olduğunu, yemek yiyenlerin birbirlerine ekmek uzatacak mesafede oturmasının önemli olduğunu söylerdi. Hoş, Marvin'in yemek odasında duyduğu tek ses radyodan gelirdi ayrıca hayatında babasının kimseye ekmek uzattığını da görmemişti.

Yemek bittiğinde adam birine telefon etmek için çalışma odasına gitti. Marvin ancak o zaman pil konusunu anımsadı. Daha önce kentukisini şarj ünitesine çıkarmadan hiç bağlantıyı koparmamıştı. Üstelik epeyce gezinmiş, alışkın olduğundan daha fazla pil harcamıştı. Ejderhasını o geri dönene kadar kimse doldurmazsa tekrar bağlantı kurduğunda onu bir daha açamayacağını fark etti birden.

Yardımcı tabakları toplarken, "İyi misin Marvin?" diye sordu.

Odasına giderken çocuk birkaç saniye çalışma odasının kapısında durakladı. Görünmemeye çalışarak kapının aralığından babasını gözetledi. Adam dirsekleri masada, başını yumruk yaptığı eline yaslamış evraklarını inceliyordu. Tablet az ilerisindeydi, bir karış ötesindeki kitap yığınının üstünde, gösterge ışığı kırpışıyordu.

Grigor yirmi üç adet “önceden kurulumu yapılmış kentuki bağlantısı” satmıştı, formlarda onları bu şekilde sınıflandırmıştı. Bazıları yirmi dört saatten daha kısa sürede satılmıştı. Teslim ettiklerini kenara ayırınca açıkta elli üç bağlantı kalıyordu. Onları bulunduğu şehir, sosyal ortamı, sahiplerinin yaşı, çevredeki etkinlikler gibi özelliklerine göre tanıtıyordu. Sahiplerin asla görünmemesine özen göstererek ekrandan manzaraları fotoğraflıyor, her bir bağlantının ne tür bir deneyim sunacağını mümkün olduğunca gerçeği yansıtacak şekilde iletmeye çalışıyordu.

Babası kapıyı tıklattı, elinden geldiği kadar az gürültü çıkararak bir kap yoğurtla kaşık bırakıp çıktı. Grigor dönüp teşekkür ettiğinde çoktan gitmişti. Birkaç kaşıktan yoğurdu silip süpürdü. Ya babasının kullandığı tarif düzelmişti ya da sahiden epeydir ağzına bir şey koymadığından acıkmıştı. Her şey çok hızlı gelişmişti; Grigor işin çok uzun sürmeyeceğine, er geç bir yasal düzenlemenin bu boşluğu kapatacağına inanıyordu. Ama bu sırada B planı tıkr tıkr işliyordu, en fazla birkaç ayı kalmış olsa bile epey para biriktireceği kesindi.

Üzerinde kodların olduğu kartlar çevrimiçi satın alınılabiliyor, sanal olarak indirilebiliyordu fakat her bağlantıda yeni bir tablete ihtiyaç vardı çünkü kentuki aygıtı bir

kez yüklendikten sonra diğerine aktarılamıyordu. Bu yüzden haftada ortalama beş tablet alıyor, şüphe uyandırmamak için de şehrin farklı mağazalarından alışveriş ediyordu. Sonunda tabletler ona bağlantı kodlarından ucuza gelmeye başladı; kodlar da en az kentukiler kadar pahalıydı. Neden durmadan kodların fiyatını artırıyorlardı ki? Acaba piyasanın kendi içinde oluşturduğu arz talep dengesi miydi bu? Sahiden izlenmekten çok izlemeyi isteyen insan sayısı bu kadar fazla olabilir miydi? Aslında uzman piyasa araştırmalarına gerek yoktu Grigor mantık yürüterek de sonuca varabilirdi. Yine de sahipleri ya da kentukileri tercih etmenin lehte ve aleyhte görünen yanları hangisinin daha çok kâr getireceğine dair somut bir veri sunmuyordu. Yabancı birinin gözü önünde bütün mahremiyetini sergilemeye pek az insan gönüllü olsa da dünya âlem gözetlemeye bayılıyordu. Öte yandan bir aygıt satın almak da evde gerçek bir mekân işgal eden, elle tutulur bir nesne edinmekti, piyasada bunu en çok andıran şey evde kullanılan robotlardı; bir bağlantı kodu almaksa taş çatlasın on sekiz sanal rakam karşılığında epeyce bir para harcamaktı; diğer tarafta insanlar süslü kutulardan yeni nesneler çıkarıyorlardı. Fiyatların dengesi bir süre talepleri orantılı tutacaktı belki fakat Grigor er geç terazinin kefesinin bağlantı kodları lehine kayacağı kanısındaydı.

Yeni bir sipariş mesajı aldı. Kalküta şehrindeki, Hindistan'ın en büyük Çin Mahallesi'ndeki küçük bir kızda bulunan kentukinin bağlantısı satın alınmıştı: "Mütevazı bir aile, anneyle baba günün büyük kısmı ortada yok. 4-7 yaşlarında üç çocuk. Üç ayrı mekân. Kentukiyle her gün anaokuluna gidiş, akşam çocuğun yatağının başında pil dolumu." Müşterinin mesajı bir kadın imzasıyla bitiyordu, Grigor'a aşırı kişisel gelen bir son not eklenmişti: "Bir kız çocuğuna sahip olmaya en yakın deneyim

bu. Ömür boyu minnettar kalacağım.” Genellikle bağlantıları satın alan insanlar hakkında bir şey bilmemeyi yeğliyordu. Para düzgün şekilde yatırıldı mı yatırılmadı mı kontrol ediyor, pilini yüzde yüz şarj ederek tableti koliye sarıp verilen adrese iadeli taahhütlü yolluyordu.

Bazen odasını dünyanın her yerini gören çok gözlü bir panoptikona benzetiyordu. Aslında aynı anda en fazla altı-yedi kentuki açık tutabilirdi. Odası o kadar büyük değildi ve sadece iki eli vardı. Farklı farklı yerlerdeki kentukileri hareket ettirmesi, bazı aygıtları şarj etmesi, kentukilerinin genellikle uyanıp saçma sapan bir şeyler yapmasını saatlerce sabırla bekleyen sahiplerle asgari iletişim kurması gerekiyordu. Aynı zamanda kimi bağlantıların analog kaydını tutmak için tripod ve fotoğraf makinesi de almıştı. Böyle bir masrafa girmeden önce uzun uzadıya hesaplamış, tablet için bir şifre kırıcıya para ödeyip dijital kayıt almak yerine ekrandan kaydetmenin biraz ilkel bir yöntem olup olmadığını sorgulamıştı. Fakat çok geçmeden tanıtımını yaptığı bağlantılar arasında bu videolar aracılığıyla elde ettiği başarıyı fark etti, analog format onlara ev ortamının havasını ve daha fazla inandırıcılık katıyordu. Ayrıca böylelikle müşteriler satın almak üzere oldukları tabletin kendisini, arada kadraya giren Grigor’un ellerini de görebiliyorlardı, hizmet tam bir şeffaflık içinde sunuluyordu. O vakte kadar kimin baktığını, nasıl güzel büyütüldüğünü bilerek bir köpek yavrusu edinmeye benziyordu. Herhangi bir kentukinin reklamına iki-üç video yüklemeyegörsün aynı gün içinde bağlantısı satılıyordu.

Akşamları babası yatağa oturup kaşlarını çatarak ekranları izliyordu. Grigor bağlantılardan bazılarını ona emanet etmeyi denemişti, yalnız başına işi büyütmesi imkânsızdı ama babası meseleyi bir türlü kavrayamıyordu. Bir arkadaşını yanına çağırmayı düşündüyse de güve-

nebileceği kimsesi yoktu. Piyasada onun yaptığını yapan başkaları da vardı ve satışları çok daha fazlaydı. Bunu nasıl ayarladıklarını, gözden kaçırdığı daha fazla yasal boşluk olup olmadığını durmadan sorguluyordu.

Üstüne bir de çok nahoş bir olay yaşanmıştı. Ne kadar düşünmemeye çalışsa da onu kafasından atamıyordu. Grigor'un Küba sahillerinde Miramar'da olduğunu sandığı aslında Kolombiya Cartagena'da olan, doğum günü kutlamasına denk geldiği, o para babası ailenin çocuğu kentukiyle hemen hemen hiç ilgilenmiyordu. Şari ünitesini Grigor'un babasıyla birlikte oturduğu daire büyüklüğündeki mutfığa koymuşlardı. İki kadın bir erkek üzerlerinde hizmetli üniformalarıyla bütün gün evin içinde dört dönüyor, anne baba ise çocuğun ve çalışanların gözü önünde, yüz yüze geldikleri dakika kimseye al-dırmadan didişmeye başlıyorlardı. Evde yaşayan bir erkek daha vardı, belki çocuğun amcasıydı, o da kentukiyi tuhaf tuhaf yerlere götürüyordu. Onu çiftin yatak odasına saklıyor, çıkamayacağı bir yere tıkmaya çalışıyor, kadınla erkek kavga ettiğinde, bir şeyleri fırlatmaya başladıklarında çok geçmeden aygıtı fark edip odadan dışarı yuvarlıyorlardı. Adam bir akşam kentukiyi ebeveyn banyosundaki havlu rafına yerleştirmişti. Grigor kendisini uçurumun kenarından düştü düşecek gibi hissederek annenin duşa çıplak girip çıkmasını, klozete oturup dizlerindeki tüyleri cımbızla yolmasını izledi. Arada midesi bulandı. Hepsi de aşırı rahatsız ediciydi. Ama Grigor'un esas kafasından bir türlü atamadığı ise çok daha berbat aslında tüyler ürpertici bir olaydı.

Bir akşam vaktiydi. Adam büyük salondan kentukiyi çağırdı. Grigor saklanmaya yeltendiyse de buna fırsat bulamadı, adam ona yöneldi, aleti yerden aldı, üstüne göz bandına benzer bir şey örttü. Bir şey göremese de duyabiliyordu. Evden çıktıklarını, arabaya bindiklerini tahmin

etti. Aşağı yukarı o şekilde kırk-elli dakika yolculuk ettiler. Grigor olup bitenlere dikkatini vermeyi bırakmadan fırsattan istifade öbür kentukilerle meşgul olmayı sürdürdü. Moloz dolu bir yola girdiler. Sonra motor sustu, köpek havlamaları duyuldu. Bir kapı açılıp kapandı. Kumaşın altından sızan ışığa bakarak açık bir araziye geldiklerini, arabadan çıkarıldığını anladı. Uzaklardan bir inek mölemesi geldi. Yedi-sekiz dakika yürüdüler, giderek şiddetlenen tuhaf bir mırıltı duyuluyordu. Büyükçe bir giriş kapısı açılıp kapandı. Sesler köklü biçimde değişmişti şimdi. Ne olduğunu ayırt etmekte zorlandı, kulakları sağır edercesine keskin, aynı anda çok kaynaktan gelen bir gürültüydü. Bandajları çıkardıklarında bir kafeste olduğunu gördü. Tekerlekleri yere değmiyor, nefes almak için habire başlarını ileri uzatan tavukların gövdeleri arasında yüzüyordu. Üzerine basıyorlar, sağı solu ve onu gagalıyor, nefessizlikten korkudan ciyak ciyak bağıryorlardı. Tek bir kafes değil koridorlar halinde dizilmiş yüzlerce kafes vardı. Tavuklar avaz avazdı, gagaları kesilmiş, yaraları henüz iyileşmemişti. Geniş sac bir çatının altında koridorlarda, havada tüyler uçuşuyordu. Kentukinin gri naylon tüylerinin sarı tavuk tüyleri arasına karıştığını gördü. Her şey öyle hızlı hareket ediyordu ki; kâh altında kâh önünde kâh üstünde olan tavuk kamerasına deli gibi vurup duruyordu. Hayvan gagasını kaybetmişti, kriz halinde kendini savunmaya çalışırken bu sırada kamera kana bulanıyordu. Yeni bir çılgılla Grigor resmen donup kaldı, öyle katlanılmaz bir korku duydu ki, çalışma odasında hoparlörlerden gelen o tiz ses sebebiyle tek hamlede hoparlörün kablolarını söküp tabletin bağlantısını kapadı. K52220980'in bağlantısı yirmi yedi saniye daha devam etti. Sonra Grigor bu bağlantının tanıtımını listeden sildi, tabletin işletim sistemini sıfırdan kurdu. Onu başka bir bağlantıda kullanacaktı.

Sonunda Buenos Aires'e vardığında amcasının artık konuşmayı bıraktığını öğrenmişti. Dairenin kapısını bir hemşire açtı, kibarca paltosunu alıp yolculuğun nasıl geçtiğini, amcasını görmeden önce çay isteyip istemediğini sordu. Claudio olur dedi. Uçak yolculuğu sırasında birkaç kez doğruca amcanın odasına dalarak ona sarıldığını hayal etmişti –duygusallaşmayacaktı, daima aralarındaki iletişimin dayandığı o kara mizaha tutunmaya çalışacaktı– ama kadın eline çay fincanı tutuşturdu, onu bir koltuğa oturtarak durumu biraz olsun açıklamaya çalıştı: Yan odadan kulağına gelenler horlama değil amcasının zorlukla nefes almaya çalışırken çıkardığı hırıltılardı. Bedeni aşırı katıydı, bu kelimeyi düşünürken Claudio da gövdesinin katılaştığını hissetti. Sonra, “Uyanık ve şu anda bu konuşmayı dinliyor,” diye geçirdi içinden.

Hemşirenin koltuğunun arkasında yerde bir şarj ünitesi dikkatini çekti. Tel Aviv'e ilk vardığında yeni satın aldığı elektrikli su ısıtıcısının tabanına benziyordu. Sonra üç ay önce aynı dükkândan, ısrarlı bir tezgahtarın tavsiyesine uyarak amcasına bir kentuki alıp bir tanıdıkla yolladığı geldi aklına. O zamandan beri de konuşmamışlardı.

Hemşire sözlerine devam etti.

“Akşamı çıkarabileceğini sanmam,” diyerek saatine baktı, “vardiyam yirmi dakikaya bitiyor, bu arada size gerekli şeyleri açıklayayım.”

Claudio çayı masaya bıraktı.

Hemşire ona morfinin yerini, onu nasıl vuracağını gösterdi. Bir şey olursa diye acil servisin telefonunu ve kendi bilgilerini verdi, gerçi son derece zarıfçe artık onu bırakmak gerektiğini de ekledi. Geçen hafta kardeşine son kez veda etmek için Buenos Aires’e uğrayan Claudio’nun babasının o gelişinde bıraktığı zarfı uzattı.

“Baban cenaze için ihtiyaç duyacağın her şeyin burada olduğunu söylemişti.”

Claudio bu görevi yerine getirmenin de kendisine düşeceğini ancak o zaman idrak etti. Daha havalimanından itibaren göğsüyle boğazı arasında mekik dokuyup duran kapkara düğüm onu boğacak hale geldi. Nefes alıp kendini tuttu. Düğümün sırası gelecekti.

Hemşire gitti, Claudio bir süre salonun ortasında dikildi. Odaya koşup amcasına son kez sarılmanın o kadar da kolay olmadığını fark ediyordu şimdi. Hırıldadığını ya da nefes aldığını duydu, bu soluk alıp vermelerin anlamını bildiğinden sesler şu an katlanılmaz geliyordu. Arada bir iyice yoğunlaşıyordu, belli ki havasızlık adamı tüketiyordu.

Başka bir gürültü dikkatini dağıtınca odanın yerine mutfığa yöneldi. Hemşire bir aleti açık bırakmışa benziyordu. Kapıdan başını uzattı. Ara sıra duyulan yumuşak, kesintili bir sestti. Kentukiyi görünce anladı. Tel Aviv’de de anacaddede beraberinde bunlarla gezen insanlara rastlamıştı, hareket ederken nasıl ses çıkardıklarını ise daha önce fark etmemişti. Kahvaltı masasının altına saklanmıştı. Diz çöküp parmağını şaklatarak onu çağırdı ama alet yaklaşacağına öbür tarafa uzaklaştı. Arka tekerleklerindeki gösterge ışığı kırmızıya dönmüştü, yine de

kentukinin şarj ünitesine gitmeye niyeti yoktu. Aksine mutfağın diğer köşesine çekildi. Bu Claudio'nun tuhafına gitse de söz konusu oyuncaklarla ilgili bir bilgisi yoktu. Yeniden ona doğru ilerlediğinde kentuki kımıltısız baktı, kaçacak bir yeri yoktu. Parmağını uzatıp alnına bir-iki küçük darbe vurdu. Hiçbirine daha önce bu kadar dikkatle bakmamıştı, Weizmann Enstitüsü'ündeki nanoteknoloji bölümünden hocaları onun bir duygusallık ve nostalji kriziyle amcasına böyle bir alet hediye ettiğini bilselerdi ne düşünürlerdi, merak etti.

Salona dönüp de tekrar amcasının soluk alıp vermelerini duyunca mecburen biraz camı açıp balkona çıktı. Boğuk ses şimdi odanın penceresinden geliyordu. Yerden biraz yukarıda iki geniş kalas balkon korkuluğu görevi görüyordu. Claudio ona tutunup parmak ucunda sarkarak aşağı baktı. Çocukluğundan beri bu balkona çıktığında yaptığı gibi. Cabildo Bulvarı'nda trafik ışıklarında akış durmuştu. Buenos Aires'i yabancılardı, oysa burada dururken şimdiki yeni şehri de yabancı geldi ona. Google haritalara bakılırsa çocukluğunun geçtiği evden 11.924 kilometre uzaktaydı, hoş, çocukluğunun evi de uzun yıllar önce yok olmuştu.

Hiç istemeyerek salona döndü. İçeri girince daha fazla elini ağırdan almanın yersiz olduğunu düşünerek odaya başını uzattı. Amcasının bedeni göğsüne kadar düzgünce çekilmiş örtülerin altındaydı. Hırlamanın etkisiyle başı tuhaf bir biçimde geriye kaykılmıştı. Kendi soluğunun sessizliğine şaşırarak bir süre eşikte durakladı. Sonunda yatağa doğru bir adım attı.

"Merhaba," dedi.

Amcasının onu duyamayacağını düşünerek söylemişti. Bunun üzerine sağ el ona doğru kalkarak avucu açık onu çağırdı. Claudio yutkunduydu. Bir sandalye yanaştırıp oturdu.

“Kentukini beğendim,” dedi.

Kesinlikle durumuna göre ölçüsüz bir hareketle amcası iki elini de kaldırıp cama doğru uzattı. İskeleti andıran çenesi hafif bir acı ifadesiyle oynadı, iki eli de bitap halde gövdenin yanına düştü.

“Biraz daha morfin ister misin?”

Belki de hayatında ilk kez bu kelime çıkıyordu ağzından. Amcası ne itiraz etti ne onayladı ama hırıltılarından Claudio hâlâ hayatta olduğunu anlıyordu. Neden öyle çaresizce pencereyi göstermişti ki? Yanına oturup etrafa göz gezdirdi. Amcasının genellikle partitürleriyle, kitaplarıyla tıklım tıklı olan rafları, sıra ve masaları şimdi ilaçlarla, ilaç şişeleriyle, alt bezi ve pamukla dolu steril yüzeylerdi. Komodinin üstündeki yegâne özel eşyası yastığına değiyordu: Taş çatlasın avuç içi büyüklüğünde bir metal tabaka. Claudio onu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu, amcasının daima tanımayı arzuladığı egzotik Ortadoğu ülkelerinden alınmış bir hediyelik eşyayı andırıyordu. Tutup eline almak geldi içinden ama yapmadı bunu, onu huzursuz etmek istemiyordu. Yirmi dakika daha oturdu, midesinden uçakta yediği yemeğin kokusu geldi burnuna.

Amcasının nefesi kesildi, yatağın ayakucunda parmakları katılaştı. Claudio bir anda yerinden fırlayıp geri geri kaçtı. Bir süre ikisi de hareket etmedi. Sonra sessizlik onu sakinleştirdi, bulvardan akan trafik yeniden duyuldu. Cenaze hizmetlerini aradı, vefat olayının o akşamüstü gerçekleştiğini tespit etmek üzere bir doktor yollayacak, bedeni de akşama alacaklardı. Yatağa yaklaşım adamın vücudunun tamamını çarşafıla örttü. Tuhaftı, ölü beden kokacağını biliyordu ama bir şey hissetmeyebilirdi.

Metal tabakayı alıp açtı. Mutfakta hareket eden kentukinin küçük motorundan çıkan belli belirsiz uğul-

tuyu duydu. Metal kutuda elle yazılmış mektuplar vardı. Arapça olabilirdi ya da İbranice, Claudio hangisi olduğunu ayırt edecek durumda değildi. Paragrafların arasında tanıyabildiği harflerle amcasının adını gördü. Parti süslerini andıran küçük plastik bir küre vardı, kırılmıştı. Mektupların altından fotoğraflar çıktı, on iki yaşlarında bir çocuğun fotoğrafı. Hep aynı yaşta görünüyordu, odası ya da evinin avlusu olabilecek yerlerde çekilmişti, güncel fotoğraflardı. Tombul tatlı, esmer tenli bir çocuktuk. Claudio baktıkça yavaş yavaş anlıyordu, çocuk belli ki elinde amcasının ona yolladığı nesnelerle poz vermişti. Sonuncusunda mutluluktan gözleri ıslık ıslık, apaydınlıktı, her iki yanında anne babası ellerinde amcasının Yamaha marka orgunu tutuyorlardı neşeyle, çocuk büyük bir coşkuyla onu çalıyormuş gibi yapıyordu.

Yeniden o kapkara düğümü hissetti. Kutuyu bırakıp odadan çıktı. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Salonu geçip balkona çıktı. Korkuluklara yaslanıp boğulacakmış gibi boşluğa, bulvardaki arabalara baktı. Ancak bunun üzerine bulvarda trafiğin durduğu bir bölgede onu fark etti: Kentukiyi. Ne olup bittiğini idrak etmesi biraz zaman aldıysa da şüpheyeye yer yoktu: On bir kat aşağıya, kaldırımın hemen dibine düşüp paramparça olmuştu. İki kadın ondan arta kalan parçaları toplarken, arabaların kalıntıları ezmesi için el kol işaretleri yapıyor, kimi yayalar dehşetle olayı seyrederken bazıları parçaları birleştirmeye çalışıyordu. K94142178'in bağlantısı toplamda seksen dört gün, yedi saat, iki dakika ve on üç saniye sürmüştü.

Alina odada gezerken Albay Sanders'ın yumuşak sesler çıkararak peşinde dolaşmasına artık alışmıştı. Bazen onu daha fazlasını yapmaya teşvik ediyor, birlikte kütüphaneye gidiyorlardı. Hatta şu son hafta dağlara bakan o terasta şezlongun birine uzanıp da güneşlendiği sırada bile kentukiyi peşinden sürüklemişti. Basamak çıkmasını gerektirmeyecek kısa mesafelerdi, kız kentukinin kendi başına, kazandığı bağımsızlıkla hareket edişini görmekten hoşlanıyordu. Bazen şezlongun altına girdiğini duyuyordu belki de kameraya vuran güreş oradaki artık her kimse gözünü kamaştırıyor, düzgün görmesini engelliyordu. Küçük hayvanın, vücudunun yaptığı gölgeye sığınması hoşuna gidiyordu. Her şeyden öte, doğrusu onu orada beklemesinden de, güneşin yönüne göre kendine uygun bir yer saptamasından da, bu sırada motorun çıkardığı uğultudan da hoşlanıyordu. Bu çabaları onu rahatlatıyordu.

Bu sabah annesi telefonda, "İyi misin kızım?" diye sormuştu.

Annesinin Oaxaca'yı ilk arayışydı bu, e-postalarından tuhaf bir hisse kapıldığını söylemişti. Alina ise onu sakinleştirdi, gayet iyiydi, her şey yolundaydı. Sven de öyle, evet, evet, sergi de üç haftaya açılacaktı.

“Ya o küçük hayvan?”

Annesi başka konularda konuşmamanın daha iyi olduğunu sezdi mi ânında evcil hayvanlarını sorardı.

“Hiç zahmet çıkarıyor mu peki?” diye sormuştu bir seferinde.

Su ve yemek verip tırnaklarını kesmekten, tuvaletini yaptırmaya dışarı çıkarmaktan söz ediyordu herhalde.

“Patileri olan bir telefon bu anne.”

“Eee, ne yapman gerek onunla peki?”

Alina onun aslında bir kentuki olduğunu, ilk bağlantıda aygıtın IMEI numarasının belirli “biri”yle bağlandığını, bu yegâne “sahip”le bağı koparmamanın önemini anlattı. Annesi uzun süre suskun kalınca Alina biraz daha açıklama yaptı:

“IMEI yani onun kimlik numarası, aynısı bütün telefonlarda var. Seninkinde de örneğin.”

“Benim seçmem gereken bir numara mı bu? Hiç hatırlamıyorum telefonum için böyle bir numara falan seçtiğimi.”

Alina sabrı taşarak, “Neyse boş ver anne,” dedi.

“O zaman başka bir kentuki alıp sana yollasam? Güzel olmaz mı? Böylece birlikte daha fazla zaman geçiririz.”

“Kiminle bağlantıya geçeceğini seçemiyorsun anne. Zaten işin güzel yanı da bu ya.”

“Ne işe yarıyor o zaman?”

“Aman anne!” dedi Alina. Gerçi içten içe onu da bir düşünce aldı.

Hemen her gün sabahları koşudan dönüşte, duştan sonra kütüphaneye gidiyordu. Haberleri okuyup e-postalarını yanıtlayarak öğle yemeği yiyordu. Yatağa uzanmadan evvel küçük mutfakta bulaşık yıkarken Albay Sanders tıpır tıpır ayaklarına vuruyor, bakışlarını ona yöneliyor, metalik küçük sesler çıkarıyordu. Hem gülünç hem acınası bir hareketti bu, oradaki her kimse, bir par-

çacık daha fazla ilgi görmeye can attığı her halinden belliydi. Alina'nın soru sormasını, iletişim için bir yol bulmasını, söyleyeceklerini dinlemesini ve kendisine her tür "bakım"ın yapılmasını istiyordu. Ama Alina ona bu zevki tattırmayacaktı. Bir iletişim yöntemi ayarlanmadığı sürece kentuki basit bir ev hayvanına indirgenmiş oluyordu, Alina bu çizgiyi aşmamakta kararlıydı. Musluğu kapattı, mandalina almaya gittiğinde hiç kalmadığını gördü. Büfeye uğrayınca alacaktı. Giysilerini, kâğıtlarını düzenlerken kentukiye çarpmamaya dikkat etti. Bir önceki gün istemedi ayağına vurup yuvarlanmasına neden olmuş bu yüzden plastik gagası kırılmıştı. Onu kaldırıp tekerleklerinin üstüne koydu. Kentuki bir süre hareket etmedi, böyle ilk küsüşü değildi. Alina kentukinin ne olduğunu baştan tam olarak çözebilmiş olsaydı o zaman bu aygıtın yerine elbette bir bağlantı almayı yeğlerdi, öylesi ona daha uygundu. Neticede insan ne anne babasını ne kardeşlerini hatta ne evcil hayvanını seçebilir. O halde kentukinin hangi tarafında yer alacağını neden seçme özgürlüğü olsun ki? İnsanlar bütün gün köpek gibi peşlerinde gezilsin diye para ödüyordu, bakışlarına muhtaç birilerinin olmasından hoşlanıyorlardı. Alina çekmeceleri kapatıp yatağa uzandı. Kentukinin motorunun yanına yaklaştığını duydu, yemek sonrası çöken ağırlığın etkisiyle elini hafifçe aşağı sallandırdı. Kentuki yumuşak bir hareketle avucunu ittirdiğinde pelüş gövdenin parmaklarını gıdıkladığını hissetti kız. Önceden gaganın durduğu yerdeki oyuğu parmaklarıyla yoklayıp tırnaklarıyla kaşdı. Sonra kolunu yeniden sarkıttı, kentuki kendi kendini okşatırcasına kızın elinin etrafında sürtünerek gezindi. Alina kentuki "olma"nın daha yoğun bir durum olduğunu geçirdi içinden. Herhangi bir kullanıcı açısından internet ağlarında tamamen anonim olmak azami özgürlük anlamına geldiğine göre –aynı za-

manda imkânsız bir istekti bu– başka birinin hayatında anonim olmak acaba nasıl bir duyguydu?

Çok sonra birlikte terasa çıktılar. Alina şezlonga uzanıp bir süre kitap okudu, sonra kitabı yere bıraktı, tişörtünü çıkarıp bikinisiyle uzanmaya devam etti. Albay Sanders şezlongun altından çıkıp uzaklaştı, sanki az önce gerçekleşen olayın tam manzarasını görmek istiyordu. Birkaç dakika öyle kaldı, ta ki Alina'nın gözleri kapanana kadar. Kentukinin motorunun önce uzaklaşıp sonra yaklaştığını duydu. Çıkan sestten altında olduğunu tahmin etti ama kuşku uyandıracak kadar ağır hareket ediyordu. Her zaman yaptığı şekilde şezlongun borularına çarpmadan, bedeninin tam altında ilerliyordu. Midesinin altında bir yerden göğüs hizasına doğru geldiğini tahmin etti, bunu öyle ağırdan yapıyordu ki Alina gözünü açmak zorunda kaldı ama kımıldamamaya dikkat etti. Bekledi. Uzakta bir yerde dağlardan birine çıkan tek asfalt yoldan bir motosikletin boğuk gürültüsü duyuldu. Şezlongun naylon kumaşı gerildi, kentukinin kafası yumuşak bir hareketle bir memesine değdi. Alina bir hamlede sıçradı. Albay Sanders hareketsiz kalakaldı, kız bir süre yalınayak olduğunu fark etmedi, kızgın zemin karolarından ayağı yanmıştı. Neresini koruyacağını bilemeden söverek yeşillığe doğru biraz daha uzaklaştı. Oradan bakiştılar. Alina tişörtünü ve kitaplarını almak için şezlonga geri dönmedi. Parmak ucunda sıçraya sıçraya odasına gitti, kapıyı anahtarla kilitledi, orada ayakta durup öylece bekledi.

Birkaç dakika sonra kentukinin usul usul odanın kapısını tıklattığını duydu. Albay Sanders'ı gözünün önünde tüyler ürpertici bir halde, ıslak çarşafların arasında telefonundan kentukiye idare eden, ona bir daha dokunmak için can atarak kapıyı vuran ihtiyar bir adam olarak canlandırdı. İğrenç bir his olmasına rağmen onu kusur-

suz biçimde hayal edebilmek için gözünü yumdu, öyle midesi bulandı ki dilini çıkarıp yumruklarını sıktı. Yine de açıklayamadığı bir telaşla atılıp kapıyı açtı. Albay ayağının dibindeydi, başını ona doğru kaldırıp içeri girdi. Alina kapıyı kapattı, genellikle kentukinin yaptığı şekilde onun etrafından dolandı. Arkasında, bikininin kopçalarını tutup açtı.

“Bak!” dedi.

Bikini üstü yere düştü, kentukinin kıza döndüğü anda ilk gördüğü bu oldu, sonra bakışlarını göğüs hizasına kaldırdı.

“Dokunmak ister misin?”

Alina bunu tam olarak nasıl yapacaklarını merak etti. Kentukiyi ilk açtığında ağzından böyle bir şeyin çıkacağını asla tahmin bile etmezdi, yine de güvendiği bir mantık vardı. İkisinin mahremiyetine zarar veriyormuş gibi gelmiyordu. Oradaki her kimse fotoğraf çekebilir, ekran görüntüsü kaydedebilir, pelüş bir karganın arkasına saklanıp mastürbasyon yapabiliirdi. Fakat bu misafirhanede kalan güruhtan farklı olarak kendisi bir sanatçı değildi, hele hele kimsenin *ustası* hiç değildi. Hiç kimse olmak başka türlü bir anonimlik anlamına geliyordu, kendisini de en az karşısındaki kadar güçlü kılan bir durumdu, bunun iyice anlaşılmasını istiyordu. Yere çömelip kentukinin yaklaşmasına izin verdi. Kendini o ihtiyarla o ıslak yatakta hayal etti. İhtiyar ona ne yapmayı isterdi acaba? Yaşlı insanlarla çekilmiş porno izlememişti daha önce. Çalışma masasına uzanıp telefonunu aradı el yordamıyla. Kentukilerle çekilen pornolara da bakmak aklına gelmemişti, arama motoruna “porno” “kentuki” “penis” “ihtiyar” yazdı. Seksen binin üzerinde sonuç çıktı. Kentukiyle yapan bu kadar çok insan olabilir miydi sahiden? Böyle bir şey yapılabilir miydi? Videolardan birini şansa açarak, yüklenmesini beklerken Albay’ı yer-

den alıp bağdaş kurduğu bacaklarının arasına koydu. Onun da aynı şekilde görmesi için kentukiyi çevirip mesafeyi hesaplayarak telefonu ikisinin de düzgün seyredebileceği şekilde yerleştirdi. Ekranda bir kız yatağa doğrultulmuş kamerayı düzeltiyordu. Sonra yatağa uzandı, öyle iri memeleri vardı ki gövdesinin iki yanına sarkıyorlardı. Komodinden bir şey almak için elini uzattı: Bir kentukiydi, hoş üstüne öyle çok aksesuar yapıştırılmıştı ki hangi hayvan olduğu anlaşılmıyordu. İki kaşının ortasında floresan bir boynuz, belinden bir kayışla kauçuk bir penis takılıydı. Poposunun olduğu yerde –tabii bu hayvanların bir poposu olduğu söylenebilirse– kırmızıya boyanmış dev bir kırmızı kalp vardı. O kentukinin arkasındaki her kimse, tipinin ne hale sokulduğundan haberi var mıydı? O kauçuk penis kameranın görüş alanına giriyor muydu? Derken minder sallandı, kız ve sevimli unikorn sarsıldı, kadraya sağ taraftan ter içinde çıplak bir ihtiyar girdi. Alina videoyu durdurdu. Sonrasında olacakları görmek istediğine emin değildi, sonra bu rahatsızlığını çözecek bir şey geldi aklına, hem de bütün ayrıntılarıyla. Mutfaktaki banklardan birini odanın ortasına taşıdı. Üstüne bir şişe ve kâse koydu. Kâseye baş aşağı gelecek şekilde kentukiyi yerleştirdi. Telefonunu da şişeye yasladı. Kentukinin olanı biteni kusursuz izleyebileceği şekilde ayarlamaları yaptı, onu başka görecektir bir şey kalmayacak şekilde ekrana yaklaştırdı. Sonra videoyu tekrar başlattı. Otuz yedi dakikalık bir videoydu. Kaçacak bir yeri yoktu aygıtın.

Kendisi giyinip anahtarlarını alarak kapıyı çarpıp çıktı. Dışarıda gün batıyordu, atölyelerden bazılarının ışıkları yanmıştı. Elini çabuk tutmazsa kütüphaneye zamanında yetişemeyecekti, Carmen'i çıkmadan yakalamak istiyordu. Şu anda en çok ihtiyacı olan şeydi bu, olup bitenleri anlatabileceği etten kemikten biri.

Girişteki danışma bankosunda onu göremeyince bir-iki kez tahtayı tıklattı, Carmen elinde kâğıtlarla, düzenlemek için eğildiği alt kısımdan bir hamlede fırladı.

“Bu şekilde viski sipariş edilir, şekerim,” dedi, “Jane Austen kitapları değil.” Kıza bakakaldı ve elindeki kâğıtlar düştü. “İyi misin?”

Alina’yı tepeden tırnağa süzdü sonra saatine baktı. Biraz beklerse birlikte çıkıp biraz hava alabilirlerdi.

Caddeye kadar yürüdüler. Yürüyüş ve biriyle arkadaşlık Alina’nın hoşuna gitmişti ama henüz olup bitenleri anlatmaya hazır değildi. Güneşin artık yakıcılığını kaybetmesi, Oaxaca’dan esen tatlı meltem keyfini düzeltti. İki-üç blok aşağı yürüdükten sonra kilisenin önünde hem eczane hem dondurmacı işlevi gören dükkânın açık olduğunu gördüler. Kasabanın bir kafeyi andıran yegâne mekânıydı, çalışanı kaldırıma konmuş tek masayı silmek için dışarı çıktı.

Alina bardağını çalkalayarak, “Resmen sapık,” dedi. “Şu eşkıya kentuki bir rahat nefes aldırıyor. Dayanamıyorum artık.”

“Albey Sanders mı, onu sevmiyor musun artık?” Carmen gözlerini yumup boynunu güneşin son ışıklarına doğru öne uzattı. Arka planda kütüphane olmadan onu böyle görmek tuhaftı. “Yuvarla gitsin o zaman yokuş aşağı, olmaz mı?”

Alina’nın istediği bu değildi. Mola vermektir derdi, aygıtın odasında ya da hayatının ortasında gezebileceği zamanlara kendisi karar vermek istiyordu. Bunların zamanını tayin eden bir “sahip” olmamak onu öfkeliyordu.

Kitaplardan sohbet edip birer kahve daha ısmarladılar.

Carmen büfenin içini göstererek, “Bunu gördün mü?” diye sordu.

Ekranada altı haberlerini veren sunucu, bülteni masasında bir kentukiyle beraber açıyordu.

“Her akşam yeni bir kentuki açıyorlar.”

İki sunucu da köpek eğitiminden söz edercesine kentukinin ne söylenirse yaptığını ima ediyordu.

“Bu aygıtı idare eden her kimse,” dedi Carmen, “programı arayıp da kentukinin sahibi olduğunu ispatlarsa yarım milyon peso kazanıyor. Çat diye veriyorlar.”

Geri dönüş yolunda mandalina aldılar, Carmen ikisine de çubuklu dondurma ısmarladı. Bir süre sessizce yürüyüp dikkatlerini sadece dondurmalarını eritmeden yemeye verdiler.

Alina odaya döndüğünde kentuki orada yoktu. Sven uğrayıp yeniden çıkmıştı, ortalıktaki temiz bardaklardan, açık pencereden anlamıştı bunu –*sanatçının* bir numaralı tutkularından biri de düzgün havalanmış ortamdı– ama her şeyden öte kentukinin üstünde durduğu bank mutfak masasının yanına, kızın telefonu da yatağın kenarına konmuştu. Alina bazen sırf değişiklik olsun diye eşyaların yerini değiştiriyordu, ilk başlarda, sanatçı bunu fark edip sırf soyut bir tarzda olsa da ne olup bittiğini anladığını belli edercesine onları kendi istediği şekle sokuyordu. Bu şirin bir rahatsız etme yöntemiymi. Kız camları kapadı, ayakkabıları yatağın ilerisine iteledi ve çocuğun ayakkabılarının durduğu yere sandaletlerini koydu. Diş macununu alıp yerine bir yara merhemi bıraktı, çocuğun komodinin üstünde duran defterlerinin olağan düzenini bozdu. Sven’in karşılıkları bunlara kıyasla yaratıcılıktan yoksun olurdu öyle ki Alina bazen fark etmek için bile özel çaba sarf ederdi. “Ah şuna bak diş fırçamı banyodan mutfığa getirmiş, aman ne parlak fikir,” diye düşündüğünü anımsıyordu. Gerçi bunu bir dalgınlık ânında kendisinin de yapmış olabileceğini de hesaba katmıştı. Şimdi gayet tertipli salonun ortasında gülümseyerek eskileri anımsıyor, kentuki-

nin yokluğunun da Sven'in bir şeyleri belli belirsiz yerinden oynatmasına delalet olup olmadığını düşünüyordu.

Alina yeniden dışarı çıktı. Sven'le kentukinin baş başa olması bin bir emekle oturttuğu iletişimsizliği *sanatçının* bir çırpıda bozma olasılığı yüzünden onu endişelendiriyordu: Sven'in kargaya bir e-posta adresi vermesi, onu hükmedilen evcil hayvandan bir anda kart zamparaya çevirebilirdi. Ortak alanlara inip mutfığa ve ana salona yöneldi. Bu saatlerde ortalıkta gezen sanatçıların sayısı iyice artıyordu. Dart oynuyorlar, sekiz kişilik kanepede büyük ekranın karşısında uyukluyorlardı. Buzdolabının açık kapısı önünde dikilip bir şeyler yiyor, erzakları çıkarıyorlardı. Sven'in yardımcısı üstüne bohçayı andıran fuşya rengi bir kadife kumaş sarmalanmış halde, bir önceki hafta oraya gelen Rus heykeltıraşla sohbet ediyor, açtıkları birkaç ruloyu düzlüyordu. Alina son salonu da geçti, bir grup insan, ana pencereye doğru koşu yarışı yapan iki kentukinin etrafında halka olmuş, bahis tutuşmuş bağırıyordu.

Sonra sergi salonunu da geçti. New York'tan gelen Fransız-Afgan ortak işi olan şeffaf burka yerleştirmesi sökülmüştü, mekân ilk kez ferah ve boş görünüyordu. Birkaç sanatçının hâlâ çalışmaya devam ettiği atölyeler kısmına yöneldi. Mantar yerleştirmesinin sahibesi kaçık kadın görüldüğü kadarıyla sönmüş bir feneri mikrofon gibi kullanarak *reggaeton* söylüyordu. Bitişikteki odada Şilili fotoğrafçı çift, ellerinde maket bıçaklarıyla dev bir fotoğrafın üzerinde çalışıyorlardı. Alina iki atölyeyi daha geçip bir sonraki kapının önünde durdu. Küçük bir tabloda Sven Greenfort yazıyordu. Çocuğun kendi elyazısıydı. Girmeden önce kapıyı tıklattı. Yanıt veren olmadı, girip lambayı yaktı. Beklediği üzere içerisi temiz ve düzenliydi. Tahta baskı desteleri boyutlarına göre pencereye dizilmişti, iki renkli tek kopyalar da ana masanın üs-

tündeydi. Hiç beklemediği şeyse en arkadaki masada gördüğü o üç kutuydu. Tıpatıp Alina'nın Albay'ı çıkardığı kutuya benzeyen üç beyaz kutu... Boş tular. Biraz ileride boya rulolarının altında bir kentuki elkitabı gördü. Diğer iki elkitabının ise serüveni farklı olmuştı, sayfaları elle koparılmış masaya dağılmıştı, üzerlerinde kırmızı mürekkeple parmak izi vardı. Kız onu tanıdığından beri zavallı Sven böyle çalışıyordu. Sadece tek kopya olan ve tahta baskı eserlerini –herhangi bir vasatlığı perdeleyecek kadar büyük ve gri olanlarını– sergiliyordu; bu sırada “piyasayı sarsmak” diye tanımladığı esas arzusunu güya bir kenara bırakmıştı, gerçi çok içtiğinde bir dileğinin yerine getirilmesini istercesine, “Harika bir yerleştirme! Harika yerleştirme,” diye sayıklayıp o arzusuna döndüğü de oluyordu. Buna niyetlendiğinde ortaya çıkan malzemeye bakılırsa, *sanatçının* buna bir daha cesaret edemeyecek olması iç rahatlatıyordu.

Alina atölyelerden uzaklaşarak odaların olduğu bölmeye gitti. Sven ve Albay neredeydi? Sven'in, kentukiler üzerinde bir projede çalıştığını ona söylemesi gerekmez miydi? Bir anda bu sadakatsizliği yardımcısıyla yaşananlardan daha çok rahatsız etti onu. Havuzun olduğu yeri geçti. Dağların bulunduğu taraftan cırcırböceklerinin çılgın ötüşleri geliyordu. Kulak zarı delinecek gibi oldu.

Serayı sulayıp et yemeği için maydanoz kopardı. Köstebeğin fesleğenle acı biberleri kontrol edip dönmesi her zamankinden uzun sürünce baktı ki tel sineklik bir türlü açılmıyor, sonunda sıkılıp akşam yemeği hazırlamaya içeri girdi. Luca'yı sofraya hazırlığına yardım etmeye çağırdı, yemekte birlikte haberleri izlediler. Kentukiler hakkında kısa bir haber verilirken köstebek koltuğun arkasından çıkıp masanın altına girdi. Gün boyunca tek görüldüğü andı; önceki hafta da farklı olmamıştı, artık araları iyi değildi. Eş-ebeveynlik sorumluluğunu Mösyö bir an olsun ihmal etmiyorsa da Enzo'nun onunla iletişim kurmaya çalıştığı o uğursuz pazardan beri habire kendini sakınıyordu. Açık açık konuşmak gibi bir girişimden niçin bu kadar rahatsız olmuştu ki? Onunla ahbaplık kurmaya çalışmak yerine köstebek misali ortalıkta sürüklenmeyi mi yeğliyordu yani? İkişi baş başaydı, birlikte epey zaman geçiriyorlardı, birlikte bira içmenin –gerçi biraz uzaktan uzağa, elinde telefonla– kime ne kötülüğü olabilirdi ki. Kendisinin de niye bu kadar hiddetlendiğini bir türlü çözemiyordu. Hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa otuz santimlik bir aygıtın ukalalığı mı onu bu kadar gücendirmişti? Yine de, arayı düzeltmek için keşke elimden bir şey gelse de yapsam diye düşünmekten ken-

dini alamıyordu, bu durum katlanılmazdı. Mösyö'nün ilgisini çeken programların başladığı saatte RAI kanalını açıyordu; süpermarkete ya da çocuğu almaya her gidişinde onu arabanın arka camına oturtuyor, Luca'nın şari ünitesini saklamaması için ona sürekli göz kulak oluyordu. Çocuğu okula hazırlarken, yemek pişirirken ya da evrak işi yapmak için masasına oturduğunda sürekli onunla konuşuyor, alttan alan sorularla hal hatır yokluyordu. Bugün nasılsınız bakalım Mösyö? Biraz dışarı çıkmaya ne dersiniz? Biraz daha televizyon izlemek ister misiniz? Pencereyi açayım mı? Sonra acaba kendi kendime mi konuşuyorum diye meraklanıyordu. Mösyö ise sadece çocuğun televizyon ekranı karşısında uyuyakaldığını, ödevini yapmadığını, odasında ve lambalar sönük olmasına rağmen yorganın altında tabletiyle oynadığını haber vereceği zamanlarda onunla iletişim kuruyordu.

Bir de kentukiler hakkındaki haberlerle ilgileniyordu Mösyö. Umbertide haberlerinde şu anda bir muhabir devlet hastanesinin önünden yayın yapıyordu; yaşlı bir hanım kalp krizi geçirmiş, baykuş kentukisinin acil servisi araması sayesinde hayatı kurtulmuştu. Kadın ona teşekkür etmek amacıyla banka hesabını isteyerek bağışlamak üzere on bin euro ayırmış fakat o sırada kentuki ortadan kaybolmuş, kadın ikinci kez kalp krizi geçirip vefat ettiğinde de ortalarda bulunamamıştı. "Bu olayın sorumluluğu kısmen kentukide olabilir mi?" diye soruyordu muhabir. "Ve eğer öyleyse bu anonim yeni vatandaşlara karşı nasıl bir yaptırım uygulanabilir?" Stüdyoda yapılan açıkoturumda Floransa'daki muayenehanesinde bir kentukisi olan başka biri farklı bir tıbbi vakayı anlatırken, bir diğeri de Mumbai'de bir otelde resepsiyonda duran kentukinin açmazlarını sayıp döküyordu. Televizyonun karşısında köstebek kımıltısız duruyordu. Luca yemeğini bitirdi ve kentukinin yanından geçerken attığı hafif tekmeye aygıtı

devirip koltuğa yuvarlayıverdi. Sonra istifini bozmadan odasına doğru yoluna devam etti. Enzo gidip onu tekrar tekerleklerinin üstüne koyarak karşısında çömeldi.

“Ne oldu size böyle Mösyö?” Bakıştılar. “Beni aramanız için numaramı vermem bu kadar mı korkunç? Unutun gitsin, sizi bu kadar rahatsız ettiyse aramanız gerekmiyor.”

Kentuki başka tarafa baktı. Enzo içini çekerek tabak çanakları toplamaya yöneldi.

Ertesi gün eski karısı onu görmeye geldi. Beklenmedik bir ziyaretti.

Enzo onu içeri buyur etmeden kapıda, “Luca’ya haber vereyim,” dedi.

Kadın onu kolundan tutarak durdurdu.

“Yok, yok. Konuşmamız gerek Enzo. Sonra merhabalaşırım Luca’yla.”

Beriki onu içeri alıp kahve koymaya gitti. Fincanları salona getirirken kadının etrafı dolanıp köşe bucak daireye göz attığını fark etti. Hatta perdeleri açıp başını bahçeye uzattı. Enzo seranın canlılığından etkilendiğini, kesin bir yorum yapacağını sandıysa da kadın sessizce geri dönüp yanına oturdu. Gerçekten bir sebeple endişelenmişe benziyordu.

“Nerede bu kentuki?” diye sordu sonunda.

“Buralardadır,” diye yanıtladı Enzo, sonra eğilip koltuğun altına baktı.

Aslında tam onun ininin üstünde oturuyorlardı, Enzo bunu biliyordu. Birden kadının köstebeği daha önce hiç görmediğini fark etti, bugün onu tanıştırmak için uygun muydu emin değildi. Öbür tarafa bakarak göz gezdirdi. Kentuki arkasını dönmüş kımıltısız duruyordu, koltuğun ayağının arkasına gizlenmişti. Enzo’nun bulunduğu yerden uyanık olup olmadığını, konuştuklarını duyup duymadığını kestirmek olası değildi.

Yeniden oturduğunda, "Yok burada," dedi. "Bu saatlerde genellikle Luca'nın öğle uykusuna eşlik eder." Kadına bir fincan kahve uzattı. "Ayrılan budalasını gibi Luca'nın peşinde dolanıyor, daima dibinde, ona benim dışımda göz kulak olan birinin varlığı içimi rahatlatıyor. Sana bundan ötürü hiç teşekkür etmedim ama sahiden çok yardımı oluyor."

Enzo içinden sus artık dedi kendi kendine. Ne diye bunu yapıyordu ki? Luca'yı okula götürmeye geldiğinde sabahın yedisindeki o klakson sesine bile katlanamazken eski karısını ne diye pohpohlayıp duruyordu şimdi?

Kadın konunun ciddiyetini bir kez daha belli eden bir ses tonuyla söze girdi: "Enzo, oyuncakla ne tür bir ilişki kurduğundan haberim var. Luca ara sıra bahsediyor bundan," dedi.

"Oyuncak" tuhaf bir tabir olmuştu. Önce kentukiden söz ettiklerini idrak edemedi.

"Onu kapatmanı istiyorum."

Bağlantıyı koparmayı mı kastediyordu?

"Oğlumu bu aygıttan uzak tutmalısın."

Enzo bekledi, ne idüğü belirsiz bir talebe karşı çıkacak hali bile yoktu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi, "çünkü ürpertici."

Dirseklerini dizine yaslayıp ürkmüş bir kız çocuğu gibi elleriyle gözünü kapadı. Enzo biraz daha bekledi fakat kentuki koltuğun altında kımıldadığı anda kadının büyük olasılıkla motor sesini duyacağından emindi.

"Pedofil bunlar," dedi nihayet. "Hepsi öyle. Daha yeni açığa çıktı. Bu türde yüzlerce vaka var Enzo."

Kadın ellerini sinirli sinirli dizlerine sürüp duruyordu. Enzo yeniden koltuğuna otururken işte diye düşündü, bildik *drama kraliçesi* yeni, beklenmedik trajedilerle tekrar karşımızda, sahnede.

“Bu alt tarafı küçücük bir aygıt Giulia. Çocuğa ne zararı olabilir ki? Onu tanıyorsun bile. Kim olduğunu bilmiyoruz ki.”

“Mesele de bu ya Enzo!”

“Üç aydır birlikte yaşıyoruz. Tam üç ay.”

Öne sürdüğü mazeretin gülünçlüğünü fark edince sustu.

“Sen serada avare avare gezerken Luca’yı videoya kaydediyor, onunla iletişim kurmaya çalışıyor olabilir, bir şeyler söylemeye, göstermeye çalışabilir pekâlâ.”

Tamam işte, seranın o kadar iyi durumda olduğunu fark etmek resmen içine oturmuştu. Enzo kulaklarına inanmadığını belirtmek istercesine yumuşak bir edayla gülümsemeye çalıştı.

“Luca’nın onu bir türlü kabullenmediğini biliyorum Enzo. Ondan nefret ediyor. Belki de zavalılık yaşadıklarını bize anlatmaktan âcizdir. Belki onun yüzünden çok utanmış, dehşete kapılmış, hatta olana bitene anlam verememiş bile olabilir.”

Hayret, bu kafa yapısına sahip bir kadınla nasıl olup da yıllarını geçirebilmişti. Enzo’nun içindeki itiraz dürtüsü o kadar kuvvetliydi ki ayağa kalkıp bir-iki adım uzaklaştı. Kadınsa sapkınlıklarını sayıp dökmeyi sürdürdü hatta bir süre sonra kapının eşiğinde Luca’ya veda ettikten sonra bile aklına yeni yeni olaylar ve sonlar geldi.

“Onu kapatmanı istiyorum,” dedi veda sözü yerine. “O aygıtın oğlumun yanında yöresinde olmasını istemiyorum artık.”

Nihayet çekip gittiğinde Enzo arabanın motorunun çalıştığını ve uzaklaştığını duyana kadar kapının arkasında put gibi durdu. Pencereleleri açıp evi havalandıracaktı, işte ihtiyacı olan buydu; biraz temiz hava ve bira.

Erfurt'taki acil polis merkezinin telefonunu bulmuştu. O Alman, Eva'ya karşı şiddet uygulamaya kalkışırda artık nereyi arayacağını biliyordu. Fakat evin tam adresini veremeyecekti, orası kesindi, ayrıca Erfurt'takiler o ilkel İngilizcesini anlamazsa bir işe yaramazdı. Yine de olacılara karşı hazırlıklıydı. Telefonunu daima elinin altında tutuyordu, bir şey olursa Emilia Erfurt'ta olanları hemen videoya kaydedebilirdi. Kendi evinden kaydettiği bir videoyla Almanya'da birini suçlamak mümkün mü bundan emin değildi ama bu türde kanıta ihtiyaç duyulursa diye her ihtimale karşı tedbirli olacaktı.

Yapabileceklerinin sınırlı olduğunu bilse de yakında başka fikirler bulacağına güveniyordu. Klaus –Alman'ın adı buydu– artık ona bulaşmıyordu. Oğlunun açıkladığı kadarıyla aygıt sadece sahibinin sesine odaklandığından adamın konuşmaları otomatik olarak çevrilmiyordu. Dolayısıyla kızla birlikteyken Klaus'u görmezden gelmek kolaydı. Alman ortalıkta yokken, erişebilecek mesafede duran eşyalara ve kendisine sunulan olanaklara dikkat kesilerek hamaratça evi geziyordu. Eva'yı takibe alarak her tür yeni bilgiyi iştahla bekliyor, kızın söyleyeceği ya da yapacağı herhangi bir şeyi, planı için vereceği herhangi bir ipucunu özenle kolluyordu.

“Ne oldu hayırdır, endişeli misin tombişim?” diye soruyordu kız.

Emilia mırıl mırıl ses çıkarırsa Eva yaptığı işi bırakıp küçük tavşanın karnını seviyordu. Sahibinin, onun tek beklentisinin bir parça ilgi olduğunu sanması gayet somut, teşvik edici bir ödüldü.

Emilia bilgisayarın karşısına oturmadan önce kalóri-feri yakıp çay hazırlıyordu. Havalar soğumaya başlamıştı, Erfurt’a bağlandıktan, masasına oturduktan sonra kalkmaya fırsatı olmuyordu. O günkü mesaiden önce oğluna telefon etti.

“Sana Eva’nın bir fotoğrafını yollamak istiyorum, çok güzel bir kız,” dedi.

Çocuk ona kentukinin fotoğraf çekemeyeceğini açıkladı. Bunun bir “gizlilik meselesi” olduğunu, bütün aygıtların “şifreli” olduğunu söyledi. Emilia oğlunun hafif kışkandığını sanarak elinde olmadan gülümsedi.

“Sorun değil,” dedi. “Ekran görüntüsü aldım, sana yarın birkaçını yollarım.”

Oğlan sesini çıkarmadı, belki de annesinin bu teknolojik sorunların üstesinden böyle çabucak gelebilme becerisine şaşırmıştı. Sonra bir itirafa girişen kişinin tereddütlü ses tonuyla ona kentukiden söz etti. Emilia’nın Erfurt’taki kentukisinden değil, kendisinininkinden. Annesine bağlantı kartı alırken kendine de bir tane aygıt almış ancak onun kullandığı bağlantıdan memnun olduğunu görünce kentukiye açmaya cesaret edebilmişti. Kendisinde de bir bağlantının olması annesinin endişelerini, kuşkularını daha iyi anlamasını sağlayacaktı.

“İyi de...” aslında Emilia ne zamandan beri diye sormak istiyordu, hatta o da Erfurt’ta mı, komşular mı ve daha sık görüşmeleri mümkün olabilir mi diye sormak istiyordu.

“Dinle bak anne, dün ne yaptım biliyor musun?”

Emilia'nın kimden söz ettiklerini anlaması zaman aldı. Oğlu itirafa başlayınca gerisi çorap söküğü gibi geldi, korkuyu yendi, son haftalarda olanı biteni zerre suçluluk duymadan sayıp dökmeye, sakladıklarını aralıksız anlatmaya koyuldu – hemen akabinde kadın resmen bir ay olmuş diye sonuca vardı. Emilia telefonuyla yemek odasına giderek elektrik, su, gaz faturalarını düzenlerken bir şeyi gözden kaçırmamak için geniş alana ihtiyaç duyduğunda yaptığı gibi masanın başına kuruldu. Oğlunun cümlesi kulağında çınladı: Kentukisi ona doğum gününde çikolatalı pasta yollamıştı.

Kadın telaşla atıldı: “Nasıl, ona adresini mi verdin yoksa?”

Arkasından nasıl bu kadar iş çevirebiliyordu? Emilia boğazında tıkanan iç sıkıntısıyla bir şey yapmak istiyordu. Ne biçim bir anneydi de oğluna doğum gününde bir kez olsun pasta yollamayı akıl edememişti? Çocuk da aynı şekilde düşünmüş müydü?

“Hayır, hayır ona adres filan vermedim anne. Şöyle oldu, benim balkonumdan Young Kee lokantasını gördü ve kocasıyla tatilde oraya yemeğe geldikleri bir seferi hatırladı.”

Oğlunun balkonundan mı? Kadın evli miydi? Sözü nü kesmemek için kendini zor tuttu.

“Yaşlı ama çok dinç bir kadın.” Emilia yutkundu. Yaşlı ama dinç demek... Kendisine ne gözle bakıyordu acaba oğlu, yaşlı ve dinçmiş... “Yani, evin adresini bulup dairelerin tümüne çikolatalı pasta yollamış. Her katta önde iki, arkada iki daire var. Otuz iki pasta ediyor anne!”

Emilia bunun çok para tutacağını düşündü. Sonra oğlunun ona bir bağlantı, kendisine ise Eva'nın Erfurt'ta sahip olduğu gibi bir kentuki aldığını idrak etti. Oğlu “sahip” olmayı “biri” olmaya tercih mi etmişti? Bu, öz oğlu hakkında ne tür bir ipucu sunuyordu? Bununla ilgili ra-

hatsız edici bir sonuca ulaşmaya gönlü elvermediyse de insanlar “sahip” ve “biri” olma tercihlerine göre ayrılıyorsa oğlunun aksi tarafında olmak onu huzursuz etmişti.

“En komiği de ne biliyor musun?”

“Neymiş?” dedi derin bir nefes alarak.

“Onları getiren zavallı çocuk öğlene kadar merdivende mekik dokudu, insanların pek çoğu geri çevirdi. Böylece benim daireye fazladan iki pasta bıraktı.”

Emilia bir yudum çay aldı, hâlâ yeterince sıcaktı.

“O zaman üç pasta etti.”

Aman ne güzel diye geçirdi içinden Emilia.

Oğlan, “Sana onun bir fotoğrafını yollayayım.”

“O mu?” Pastadan mı kadından mı söz ediyordu? Bir bildirim sesi duydu, telefonu açıp fotoğrafa baktı. Kadın koyu renk saçlı, iriyarı gürbüz bir tipti, bir köy evinin kapısında çekilmişti fotoğrafı. Emilia’yla yaşıt duruyordu.

“Ömrü boyunca aşçılık yapmış,” dedi. “Balkan savaşlarında da Hırvat gerillalarına aşçılık etmiş. Bak sana başka bir fotoğraf yollayayım.”

Emilia bir bildirim sesi daha duydu ama fotoğrafı açmamaya karar verdi. Doğum gününün üzerinden neredeyse bir hafta geçtiği halde oğluna bir hediye yollayabilir miydi?

“Bu da doksanlarda Ravno’da çekilmiş. İki askerle birlikte mayın arıyorlar. Muhteşem değil mi? Asker postallarını gördün mü?”

Oğlu ne zamandan beri işçi kadınlara karşı bu denli coşkulu duygular besliyordu? Sanki hayatında kendisi hiç yemek pişirmemiş... Yoksa bu fedakârlığın değerinin anlaşılması için illa ayağına bir çift postal geçirip savaşın ortasında un elemesi mi gerekiyordu?

Nihayet konuşma bittiğinde Emilia bir süre formika masaya bakakaldı. Yatağa girmeyi düşündüyse de uykusu iyice açılmıştı. Gloria’yı arayıp oğlunun az önce itiraf

ettiklerini ona anlattı. Kadın da torununa bir kentuki almıştı, karşılıklı deneyimlerini paylaşmayı seviyorlardı. O sabah yüzme sırasında görüşmüşlerdi ama Inés kentukiler konusuna tahammül edemediğinden bunu telefonda halletmeye karar vererek, birlikteyken siyaset, çocuklar ve yemekten filan söz etmişlerdi. Kentukileriyle ilgili ilginç bir olay olmuşsa, kulübün kapısında vedalaşırken Inés'e çaktırmadan kaş göz işareti yaparak baş başa kaldıkları anda telefonlaşmak üzere sözleşiyorlardı. Eğlenceli işti, ayrıca bir değil iki değil kaç sefer çok sevdikleri ama son zamanlarda epey muhafazakârlaşan Inés'in de dedikodusunu yapmışlardı. Neticede Gloria'nın da son telefonda söylediği üzere ya sen çağa ayak uydururdun ya da çağ seni ezer geçerci.

Gloria'ya Alman'la yaşadıklarını anlatmıştı. Cinsel organ meselesini, adamın Eva'nın cüzdanından arakladığı parayı, onu salonda tavuk gibi kovalayıp sonra tepesinden musluğu açtığını... Gloria mucize eseri kurtulduğunu düşünüyordu, bir komşusu duş alırken suyun altında unuttuğu baykuş kentukisini kaybetmişti. Gerçi aşırı sıcak su kullandığını belirtmek zorunda hissetmişti, belki de tropik bölgelerden gelmeyen kentuki modelleri için buhar tehlikeliydi.

"Ama oğlunla ilgili söylediğine gelirsek, niye bu kadar endişelendin tam anlamadım," diye belirtti Gloria.

Emilia oğlunun son yolladığı fotoğrafı, asker postalları giyen kadını düşündü. Meselenin ne olduğunu kendisi de cidden bilmiyordu.

Gloria, "Sen de bir tane al," dedi.

Bu neyi çözecekti ki? Bir kentuki almaya niyeti yoktu. Hem tarzı değildi hem de parası yoktu.

"Aşırı pahalılar," dedi Emilia.

"İnternette ikinci el satılanlar var. Yarı fiyatına. Bulmana yardım ederim."

“Birinin istemediği Şeyi ne yapayım ben? Ayrıca ben ‘sahip’ değil ‘biri’ olma tarzını seviyorum,” dedi, kadının asker postalları hâlâ aklındaydı.

Sonra o gün ve ertesini gün konuyu kafasında gezdirdi. Perşembe Erfurt’la bağlanmadan önce elden d  me birkaç ürünün reklamına göz gezdirdi. Sayıları çok değildi ama vardı. Büyük çoğunluğu evcil hayvan ilanlarının altında verilmişti. Emilia bir kedi ya da köpek almanın daha iyi olup olmadığını sorguladı gerçi kentuki tüy d km yor, ortalığı pisletmiyordu, gezmeye çıkarılmasına da gerek yoktu. Uzun uzun içini çektikten sonra interneti kapatıp kentukiye bağlandı. Klaus yine evde dolanıyordu. Emilia sandalyesinde oturu unu düzeltti, gözlüğünü taktı. Erfurt’a ve hayatını yolunda götürmeyi beceremeyen kıza verecekti dikkatini. Günler çuvala girmediğine göre kendisinin ve oğlunun hayatı biraz daha bekleyebilirdi.

Bu bir devrimdi. İşin esas önemli kısmını ona güzelce açıklamışlar, geri kalanını da kendi anlamıştı. Yüzüklü çocuk vitrinde ilk kez bir kentukiyi gördükten sonra aylar içinde kurmuştu bu planı. Marvin kaçırılmamış, aslında kurtarılmıştı, bunu ilk gece sabaha kadar yorganın altında endişeyle tırnaklarını yedikten sonra ancak ertesi gün öğrendi. Sonunda okuldan dönünce soluğu çalışma odasında alıp tableti açtı. Kentukiyi açarken kısık sesle içinden Göklerdeki Babamız duasını okudu, Marvin'e eğriyi doğruyu gösteren Tanrı neyse ki ekranı aydınlattı. Dans salonunun görüntüsü piksel piksel netleşirken ekranın parlak ışığı çocuğun gözbebeklerinden yansıdı. Kentuki bir şarj ünitesinin üstündeydi. Sapaşağlamdı! Onu bir parça hareket ettirmesi, kutuyu andıran şeyden çıkarması, biraz uzaklaştırıp nerede olduğunu keşfetmesi gerekiyordu. Dans salonunun bir duvarına, aynanın altına on iki ahşap kutu dizilmişti. İki doluydu; birinde panda diğesinde köstebek vardı, neredeyse iki ayrı uçtaydılar. Kentukiler gözleri kapalı haznelerinde duruyorlardı. Marvin yokken onun ejderhası da böyle gözü kapalı bekliyordu belki.

Yüzüklü çocuk onu hareket ederken görünce yanına geldi. Elinde kartonlar vardı eğilip birini gösterdi. Mek-

tup kâğıdı boyutunda bir afiştı. “1” numaralı olanı kaldırdı. İngilizce, “Şu adrese bir e-posta yolla,” yazıyordu.

Yüzüklü çocuk ilanı ters çevirdi, arkasında e-posta adresi vardı. Marvin öylece bakakalmıştı, sonra çocuğun ilanı bir anda çekebileceğini fark ederek tableti bir kenara bırakıp telaşla not alacak defter arandı. Posta adresini not ettikten sonra hemen boş bir mesaj açıp “merhaba” yazarak yolladı. Sonra kentukisini bir adım geri yürüttü. Çocuk ilanı kaldırıp başkasını gösterdi; “2” numaralı ilan. Kesinlikle bunları önceden düşünüp hazırlamıştı, belki de salondaki diğer kentukiler bu aşamalardan zaten geçmişti.

İkinci ilanda, “Bekle” yazıyordu.

Marvin söyleneni yaptı. Çocuk telefonundan bir şeyler yazarak uzaklaştı, bir tavşan kentuki adım adım peşinden gidiyordu. Marvin ânında yeni bir mesaj aldı.

“Bu programı yükle”

Yanında bir uygulama vardı. Marvin çalışma odasının kapalı kapısına yan gözle baktıktan sonra hiç tereddüt etmeden denileni yaptı. İndirme bir dakikaya kalmadan tamamlandı. Kontrol paneli kapandı, yeniden açıldığında ekranın sağında bir sohbet penceresi belirmişti. Tuhaf tuhaf dillerde mesajlar mevcuttu. İçlerinden hiçbiri İspanyolca değildi ama İngilizce olanları anladı.

Kitty03= knysna 24°, bana 2 \$ borcun var

kingkko= ve son olarak: sardalyalar. ona hayır işte

ElCoyyote= burada -5°. giriyor

kingkko= annemin evini bunun için terk etmedim mi?

ElCoyyote= ameliyat. bir böbrek çıkarıyorum sonra görüşürüz.

Kitty03= :-)

Marvin mesaj kutusundan bir bildirim daha aldı. Kurtuluş Kulübü'ne girdiğine dair onay mesajı. Google haritalardan bir link "buradasın şu anda" diyordu. Honningsvåg, Prestevannsveien Sokağı, 39 numaradaydı. Honningsvåg mı? Orası da neresiydi? Tabletinde bir harita açtı. Avrupa'nın en kuzeyinde kalıyordu. Her yer karla kaplıydı. Çocuk ekrana doğru bir ilan daha tuttu. "3" numaralı kâğıtta, "Bir takma ad seçip e-postayla yolla," diyordu.

Marvin bir an düşündü. Sonra kararını verip yolladı. "4" numaralı kartta "Hoş geldin" yazıyordu.

"Kentukin özgür bırakıldı."

Kingkko ve Kitty03 onu sohbet kutusundan selamladılar. Takma adı yanıp sönenek bir yanıt vermesini bekliyordu. Cesaretini topladı:

SnowDragon= selam!

Kitty03= takma adına bayıldım!

Geri kalanlar da onu tebrik etti. Tunumma83 adında biri daha konuşmaya katıldı ve Marvin bir süre onu tuttukları soru yağmuruyla meşgul oldu. Hiç kimse ne Guatemala'nın ne Antigua'nın yerini biliyordu, o da mecburen bir internet bağlantısı yolladı. Yaşını, okul numarasını söyledi, ne annesinin ne köpeğinin ne kardeşlerinin olduğunu açıkladı.

Tunumma83= ama bu 3 kat daha değerli. kurtuluş kulübündesin! senin yerinde olmak için can atan kullanıcılar var.

Marvin bu kulübün tam anlamını çözememişti. Ertesi gün birinci teneffüste arkadaşlarıyla birlikte internetten araştırdılar. Adı hiçbir yere çıkmıyordu. Daha küçük, ge-

çici olarak kurulmuş başka kulüpler vardı, bu ise sanki geçen hafta icat edilen bir şeye benziyordu. Birisi herhalde kentukiye kötü muamele etmenin bütün gün güneşin altında köpeği bağlı bırakmaktan farksız hatta daha beter olduğunu akıl etmişti, ne de olsa öbür taraftaki de bir insandı, buradan yola çıkarak bazı kullanıcılar kendi kulüplerini kurarak kötü muameleye maruz kaldığını düşündükleri kentukileri kurtarmayı hedeflemişti. İyi ama bir kentuki neden özgür bırakılmayı istesin ki? Doğrudan bağlantıyı koparması yeterli değil miydi? Kentukilerin dünyasındaki özgürlükle gerçek dünyadaki özgürlüğün aynı şey olmadığını biliyordu, gerçi kentukilerin dünyasının da aslında gerçek dünya olduğu düşünülürse ikisini bu kadar kalın çizgilerle ayıramıyordu. Bağlantıyı koparma olasılığını bir kez bile aklından geçirmeden kendisinin de özgürleşmeyi istediğini anımsadı. Guatemala’da bile kentukilerin özgürlüğü için kurulmuş benzer kulüpler vardı, Marvin’in aklının ucundan bile geçmeyen bir dolu istismardan söz ediliyordu. Arkadaşları ona “reklam amaçlı hapsedilme ya da sergilenme” maddesini gösterdiğinde şaşırmış, neredeyse iki ay boyunca yaşadığı vitrinde esasında maruz kaldığının bu olduğunu açıklamıştı. Neredeyse iki ay bir vitrinde mi kalmıştı? Çocuğun cama tıklatıp özgürlük sloganları yazdığı geceleri anımsadı. Yine de işyerindeki kadın asla kimsenin canını yakmayacak güvenilir birine benziyordu.

İlerleyen günlerde bulunduğu mekânı inceleyip arkadaşlarını tanıdı. Her köşede şarj ünitesi vardı. Kentukiler girip çıkarken ısı kaybı olmasın diye çocuğun salonun girişine yaptırdığı küçük geçit muşamba bir perdeyle örtülmüştü. Ara sıra içlerinden kimileri illaki burada sıkışıyor, birinin ittirerek onları kurtarması için çılglık atıyorlardı.

SnowDragon bazen keşif gezilerine çıkıyordu. Evin

etrafında, çocuğun haritasını yolladığı, evin iki kilometrelik çevresindeki yeni “güvenli saha”da geziyordu; aslında iki kilometre neredeyse köyün öbür ucu anlamına geliyordu, gecenin o saati ortalıkta görünen bir avuç semt sakini de kentukilerin varlığından haberdardı –gerçi Marvin, Kurtuluş Kulübü’nü bildiklerini sanmıyordu– arabalarıyla onları ezmeye özen gösteriyorlar; hiçbir aygıtlardan birini alıp eve götürmeye kalkışmıyordu.

Çocuğun adı Jesper’di; hacker, DJ ve dansçılıkla uğraşıyordu. Yanında daima bir kızla geziyordu. Üzerlerindeki kat kat kalın paltoyla içeri birlikte girip çıkıyorlar, salonda hafif, rahat giysilerle kentukilerin arasında hiçbirine çarpmadan gezdikleri sırada Marvin onları hayranlıkla seyrediyordu. Ayaklarına çarpan olunca eğilip başlarını okşuyorlardı. Açık renk gözleri, kar beyazı tenleri vardı. Jesper onlara pek fazla ilgi göstermiyordu, sağa sola koşturmakla meşguldü, daima yapacak yığınla işi vardı. Hesabına yatırılan 45 euro karşılığında kentukilerin sırtına kontrol panelinden etkinleştirilebilen bir alarm sistemi kuruyordu. Dolayısıyla kentuki tehlikedeyken alarm devreye girince, aygıtın iç kaplamasında dışarıda neler olup bittiğini haber veren bir alarm ötüyordu. Daha önemlisi bu sırada bir yer saptayıcı devreye girerek zor durumdaki kentukinin yerini Jesper’in haritasında işaretliyordu. Birkaç gün önce, sabaha karşı saat üçte Z02XXX adlı kullanıcı bir buz kütesine saplanmıştı. Alarmı olmasa pili uzun süre dayanmaz ve sonuçta kaybedilebilirdi. Jesper aygıtın alarmı etkinleştikten sadece yedi dakika sonra onu buzdan kurtarmış, böylece ısrarla tekrar ettiği ambulans-tan hızlı hareket edebilme iddiasını da kanıtlamıştı.

Marvin kendisine bir alarm takılması için 45 euro yolladı. Faydalarıyla kıyaslanınca büyük bir meblağ değildi, annesinin birikim hesabında hâlâ bir miktar parası vardı. Kitty03 ve ElgauchorABIOSO’nun başlarının üs-

tünde günün yirmi dört saatini kaydetmelerini sağlayan birer kamera vardı, video kayıtları doğruca evlerine postalanıyordu. Jesper şu anda Kitty03 için bir dron üzerinde çalışıyordu. Kitty03'ün bol parası vardı anlaşılan, Jesper de belli ki onun hizmetindeydi.

Marvin'in Antigua'daki arkadaşları Jesper'in yerini internetten bularak onu sosyal ağlarda takip etmeye başladılar. İcatlarıyla uygulamalarının çoğunu diğer kulüplerle paylaşıyordu, birkaç gün önce dans salonunda, kentukilerin kendi arasında top oynarken videosunu çekip internete yüklemişti. Marvin açısından, sadece geceleri görebildiği bu dünyayı nihayet daha aydınlık ve sıcak haliyle gündüz gözüyle görebilmek çok önemliydi. Saat 2.19'da kentukisi uyumak için ayrılan bölmelerden birinde görünüyordu. Arkadaşları linki yolladılar, Marvin bütün akşamüstü onu başa sarıp izledi. Gözleri kapalı duruyordu, Marvin'e öyle şirin gelmişti ki, neredeyse ejderhasına bir kez sarılabilmek için annesinden kalan parayı son kuruşuna kadar harcayıp Jesper'den onu Antigua'ya yollamasını isteyecekti.

Sonraki gecelerde yine kar yağdı, SnowDragon manzarayı yakından izlemek için güvenli çemberde dolaşmaya çıktı. Aslında Marvin'in ejderhasına sarılmaktan daha fazla istediği bir şey varsa, karın yakınına gitmek, kentukiyi enikonu karlara gömmektir. Kar tanelerinin yere değerek değmez çabucak eridiklerini görünce hayalleri yıkılıyordu.

Kontrol panelinin sohbet penceresinde Kitty03 bu kar takıntısının annesiyle bir ilgisi olup olmadığını sormuştu. Onlara kendisiyle ilgili öyle çok şey anlatmıştı ki sohbet arkadaşları onu babasından da Antigua'daki evlerini çekip çeviren yardımcılarında da iyi tanıyordu. Yeni arkadaşları ömründe adını bile duymadığı şehirlerde yaşayan kendinden yaşça büyük kişilerdi, ne tür dost-

luklar kurduğunu okul arkadaşlarına göstermek için şehirlerin hepsini tek tek haritada bulup işaretlemişti.

Bir akşam Kitty03'le birlikte salonun çevresini gezmeye çıktı. Jesper'in mekânının arkasında bir domuz vardı, hayvan onları gördüğü anda yaygarayı basıyordu. Kitty03'ün hoşuna gidiyordu bu, genellikle her gün onu görmeye gidiyordu, domuzu satın almak için Jesper'e 300 euro bile teklif etmişti, hayvanı kendi mıntıkasında tutacak, pişirilip yenmesine engel olacaktı. Kitty03 epey araştırmış, bu tür domuzların mezbahada 150 euro ettiğini öğrenerek iki kat fiyat teklif etmişti. Gelgelelim Jesper aralarındaki ticari ilişkinin sadece kentukilerle sınırlı olduğunu, çiftlik hayvanlarının alınıp satılmasıyla ilgili başka bir işveren bulması gerektiğini söylemişti.

Snowrdagon ile Kitty03 çok sık sohbet ediyordu. Gerçi sohbet ortamı genele açıktı, kaydı tutulmuyordu, dolayısıyla bağlanan sadece ikisi olduğunda özel konulardan konuşabilecek mahremiyeti yakalıyorlardı. Marvin ona uzun uzun annesinden bahsetmişti, Kitty03 bunun hayatında duyduğu en acıklı hikâyeye olduğunu söylüyordu.

Kitty03= kara dokunmaya 10 üzerinden kaç veriyorsun?

SnowDragon= 10

Kitty03= ben de domuzu o kadar istiyorum. Jesper'le konuş. bu talebin için kaç \$\$\$ istiyor sor

SnowDragon= niye para?

Kitty03 ona ihtiyaç duyduğu parçaları Jesper'in kurabileceğini söyledi. Biraz daha uzun ömürlü pille, karda yürümesini sağlayacak bir donanım ile dilediği yere gidebilirdi, sormaktan ne çıkardı ki... Marvin bunun üzerine Jesper'e bir teklif götürdü. Neye ihtiyacı olduğunu an-

lattı. İki saat sonra yanıt geldi. 310 euro karşılığında sırtına yedek pil takabileceğini, tekerleklerini her tür zeminde hareket edebilecek şekilde değiştireceğini belirterek neden söz ettiğini net anlaması için bir de internet bağlantısı yolladı. Bu kadar çok aksesuarla donatılınca kentuki daha çok astronota benzeyecekti, bunun yerine biraz daha paraya kıyıp kendisine Antigua'da bir kentuki alabilir, böylece o da "sahip" olabilirdi. Gerçi kentuki almak, evde hapis kalmayı sürdürmektir, oysa o kurtarılmış bir kentukiydi. Jesper'in aksesuarlarıyla canının istediği yere gidebilirdi, bir kez bile akşam yemeğine inme zorunluluğunun olmadığı bir dünyada uzun uzun gezintiye çıkabilir, hatta hiç yemek yemeden de yaşayabilir, nihayet kara kavuştuğunda sabahtan akşama kadar dışarıda durabilirdi.

Geri kalan birkaç bozukluğu sayılmazsa 310 euro annesinin hesabında kalan son meblağdı. Teklifi kabul etti. Parayı vakit geçirmeden yolladı, yarım saat sonra da 47 euro'su daha olduğunu, elektrikli ev eşyaları satılan mağazaya onun adına bir buket çiçek yollaması için onu da kendisine göndereceğini belirtti. Çok göz alıcı bir demet olmalıydı. Jesper bu fikri beğendi. Fakat çok sayıda sipariş almıştı, bu isteğini yerine getirmesinin en az bir hafta süreceğini, sonuçtan onu haberdar edeceğini bildirdi. Marvin teşekkür etti, zamanlama onun için uygundu. Sadece bir isteği daha vardı. Karta bir mesaj yazmasını rica etti: "Sevgili sahibem: Daha da uzağa gitmek istedim. Teşekkürler, SnowDragon."

Grigor haftada yirmi tablet almak suç değil ya, diye düşünüyor bir yandan hazır işler bu kadar tıklarında giderken durup dururken şüphe uyandırmak da istemiyordu. Ilica'dan Jelačića'ya indi. Yürüyerek gitmek için uzun bir mesafe olsa da zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı ayrıca tramvay hattı boyunca şehri bir uçtan diğer uca kat etmeyi oldum olası severdi. Meydana ulaştığında alışveriş yapabileceği yedi farklı mağaza olacaktı. Çevrimiçi çalışan tedarikçilerden zaten üst üste alışveriş yapmıştı, yeni bir yöntem planlarken kalanları da elden satın almanın fena olmayacağını düşünmüştü. Her mağazadan ikişer adet alacaktı. Tabletleri ambalajlarından çıkarıp sırt çantasına koyacaktı. Kimse ne yaptığını fark etmeden on dört tablet satın almayı başarsa bu haftayı kurtaracaktı.

Eskiden elektronik eşya mağazasında çalışan Nikolina artık kentukileri idare etmesi için ona yardım ediyordu. Kız bir zamanlar Grigor'un evine ayda bir-iki sefer saklama kabıyla yemek getirir, babası ya da o açana kadar ısrarla basardı.

Saklama kabını uzatırken, "Güzel bir yemeği özlemişsinizdir," derdi.

Niye özlesinler ki? Grigor kızın kendisine bir parça

abayı yaktığını düşündüğünden ona hep biraz mesafeli yaklaşmıştı. Sonra bir akşam kendi evinden çıkarken karşılaştı onunla, suratı pancar kırmızısı kesilmişti, ağladığı her halinden belliydi. Elindeki siyah naylon torbada karpuz büyüklüğünde bir şey sarıydı. Grigor onu görmezden gelmenin büyük bir kabalık olacağını düşünerek zoraki hatırını sordu, kız ağlamaya başladı.

“Neyin var?”

Başka ne sorabilirdi ki...

Kız çocuğa sarılıp kafasını göğsüne gömdü, torbayı elinden bir an olsun bırakmıyordu. Sonra bir-iki adım gerileyip içini açtı; bir kentukiydi.

“Öldü,” dedi, sesi yeniden titredi, “benim küçük ayıcığım...”

Cuma günü annesini ziyarete gitmişti. Pişirdiği kek yanmış, kokunun bütün binayı sarmasını engellemek için mutfak kapısını kapalı bırakmıştı. Sonra annesi berbat bir grip olunca, o da hafta sonunu onunla geçirmeye karar vermişti.

“Yani?” dedi Grigor.

“Şarj ünitesi mutfaktaydı işte anlasana! Kapıya o kadar çok vurmuş ki ahşaba mavi izi çıkmış resmen. Tüpleri maviydi de...” Kız torbayı açarak usulca pelüşü okşadı.

Grigor aygıtın gözlerinin kapalı olduğunu gördü, kullanıcı için bu nihai duruma dair bir ayrıntı verilip verilmediğini merak etti. Yoksa bu şekilde insanlar gibi ölmeye mi programlanmışlardı?

“Bakabilir miyim?” diye sordu.

Kız torbanın içine bakakaldı. Grigor elini uzatıp aygıtı çıkardı. İlk kez bir kentukiyi elinde tutuyordu. Defalarca gördüğü halde hiçbirini ellememişti.

“Sana alabilirim bir tane.”

Kız çocuğu ittirdi. “Ölüler parayla geri getirilmez,” diye belirtti, rencide olmuştu.

Kentukiyi Grigor'un elinden almaya çalışınca çocuk nazikçe engelledi onu.

"Baksana, işe ihtiyacın var mı?"

"Elbette, olmaz mı..."

Bir yorum yapmadı; doğrusu kentukiyi hangi parayla aldığını merak etmişti. Kızı eve davet etti, tabletler ve çizelgelerle dolu odasını gösterdi. Neyle uğraştığını, ne kadar kazandığını anlattı, her gün yarım mesai kentukileri idare etmesine yardım ederse ona ne kadar yüzde verebileceğini belirtti. Konuşurken kentukiyi elinden bırakmadı. Kız başını salladı. Bakışları bir an olsun ayıcığına kayacak olursa gözü tekrar sulanıyordu. Kız işi kabul ettiğinde Grigor kentukiyi çalışma masasına koyarak hemen o akşam başlamaya hazır olup olmadığını sordu.

Sonrasında neredeyse bütün günleri birlikte geçirmeye başladılar. O sabah alışverişe inerken kızı odasında ilk kez yalnız bırakmıştı. Sevgilisi değildi ama Grigor ömrü boyunca kurduğu ilişkiler içinde bunun bir kız arkadaşına en yakın ilişkisi olduğunu düşünüyordu. Babası aralarında duygusal bir bağ olduğunu sandığından artık odaya ilişmiyordu. Tuvalete gitmek için kapıyı açtıklarında yerde tepsiyle bırakılmış yoğurtları buluyorlardı. Kız yeni işine bayılıyordu, neredeyse hiç konuşmadan büyük bir azimle çalışıyordu.

Esas olarak halihazırda işlevli olan kentukilerin bakımıyla ilgileniyordu. Her durumun notunu alıyor, satış işlemlerini yürütüyor, yeni bağlantılar kuruyordu. İlk belirsizlik anlarını seviyor, tamamen yepyeni mekânlarda el yordamıyla gezmekten hoşlanıyordu. Bir değil iki değil pek çok sefer yeni bir bağlantı kurulduğunda bir kenara atılmış, etkinliği sona ermiş kentukilerle karşılaşmıştı. İşe başladığı ilk haftalarda buna benzer olaylara rastlamadığı halde yeni bağlantılarında aygıtların bir kısmının kullanılıp iskartaya çıkarıldığına tanık olmaya baş-

lamıştı. Kırılmış, bozulmuş, ezilmiş halde görünüyordı. Neredeyse hepsinin gözleri kapalı oluyordu. El değmemiş görünümlerine rağmen kullanılamaz hale gelenlerse onu en çok üzenlerdi. Onları bağlantıyı koparmaya iten sebep ne olabilirdi ki? Mesela, Kyoto'nun güneyinde bir haftalık bağlantıdan sonra gördüğü o manzara... Evli çiftin yatağının altına girdiğinde orada bir köpek tarafından parçalanmışa benzeyen, plastiği, plakaları, pelüşleri kelimenin tam manasıyla lime lime olmuş bir kentuki bulmuştu; ancak bir hayvanın işi olabilirdi bu, oysa açıldığı ilk günden beri evin sağında solunda görünürde tek bir evcil hayvana rastlamamıştı.

Grigor çok geçmeden araç trafiğine kapalı kısma gelerek meydana vardı. Önce Tisak-Media dükkânına girdi. Üç tablet alıp nakit ödedi, sonra ikinci mağazaya girdi. Üç tablet daha satın alıp kasaya yöneldi. Yan vitrinde bir sürü kentuki ve her türden aksesuar mevcuttu. Aksesuarlar kentukiye USB'yle bağlanıyordu, örneğin aygıt kendisinden çıkan, eli andıran donanımlarla led ışıklarıyla yolunuzu aydınlatabiliyor, pervane işlevi görüyor, hatta bir fırçayla masadaki kırıntıları bile süpürebiliyordu. Hepsi de aşırı cafcacflı, kalitesizdi. Kasa bankosunda bir kentuki boynuna kayışla tutturulmuş plastik bir tepsi taşıyordu. Kadın Grigor'a toplam fiyatı söyleyince aygıt Grigor'a yaklaşp mırıldadı. Grigor parayı kentukinin tepsisine koydu, alet kadına yöneldi.

"Bunlar çok güzel kentukiler," dedi kadın vitrini işaret ederek. "Buradan çok iyi pelüşler çıkıyor cidden."

Gururla gülümseyerek göz kırptı.

Grigor tepside sunulan para üstünü alarak teşekkür edip çıktı. Aygıtlarının izini sürmesi mümkün olsa bile onlara atanan kullanıcıların davranış tarzı nasıl bilinebilirdi?

Dördüncü mağazadan sonra artık çantası gülle gibi

ağırlaşmıştı. Bir hafta sonra tekrar uğramaya karar verip eve beklenenden erken döndü. Hajduk Split'i iki sıfır yenmekte olan Dinamo maçıyla meşgul olan babasına selam verdikten sonra doğruca odasına gidip ağır yükünü nihayet çalışma masasına boşalttı. Nikolina yedi tabletin üstüne eğilmişti. Mutfak masasını odanın öbür duvarına yaslamıştı. Giysisi ensesindeki dört omuru açıkta bırakıyordu, Grigor gövdenin daha önce hiç üzerinde düşünmediği bir bölümünü yeni fark etmişçesine bakakaldı. Kemiklerin görünümü bir şekilde, küçükken seyrettiği *Alien* filmi sırasında yaşadığı korkuyla karışık heyecanı hatırlatmıştı. Aynı zamanda niyeyse annesinin görünmez, yumuşak kadifemsi ensesi geldi aklına. Nikola'nın ince narin parmakları bir tableten öbürüne atlıyor, soluk ve esnek kolları ahtapot dokungaçlarını andırıyordu. Bu kadar uzun zaman nasıl tek başına çalıştığına hayret etti Grigor.

"Selam!" dedi nihayet.

Kendi odasında olduğu halde sesindeki çekingenliği yadırgadı. Her şey yerli yerinde, düzgün görünüyordu. Nikolina kendisine ayrılan ufacık sırada duruşunu dikleştirip ona baktı.

"Selam patron," dedi gülümseyerek.

Bir saniye sonra ahtapot yeniden arkasını dönüp bambaşka dünyalara gömüldü.

İki kızı da marketteki kentuki raflarının önünde durdu. Markette ilk kez aynı anda inatlaşma krizine girmişlerdi. Daha küçük olanı birkaç aya dört yaşına basacaktı, doğum günü hediyesini peşinen istiyordu; büyük olanı ise kentukinin ders çalışırken işine yarayacağını, sınıfta biri arkadaşının kentukisinin ödev yaparken ona yardım ettiğini söylüyordu. Sonunda ikisine ortak bir tane almak üzere sözleşip fosfor yeşili sarı maskeli bir kargada karar kıldılar.

“Paylaşacaksınız ama söz mü?” Kızlar heyecanla onayladı. “Tamam, o zaman alıyoruz ama akşam yemekten sonra açmak kaydıyla.”

En azından güçlerini birleştirmeyi öğreneceklerdi, bunun iyi tarafları vardı, gerçi uzun vadede bu tür yenilikler faydadan çok zarar getirirdi.

Dışarıda yağmur devam ediyordu, Vancouver’da bir hafta daha yağış beklendiği söylenmişti, okullar açılana kadar kızlarla ne yapacağını kara kara düşünüyordu.

Eve vardıklarında anne öteberileri yerleştirip yemeği ısıtırken kızlar elbirliğiyle oyuncak bebek evindeki duvarları ve ara katları sökerek önceden minyatür mutfak bulunduğu yere bir yatak serdiler.

Büyük olanı ortaya çıkan sonuca bakarak, “Kendine

ait bir yeri olması onu daha bağımsız yapacaktır,” diye belirtti.

Küçük olan da ciddiyle kafa salladı.

Annelerinin sözünü dinleyip yemeklerini çabucak bitirdiler. Sonra sorulara sıra geldi. Onu okula götürebilirler miydi? Hayır. Cuma günleri tatsız tuzsuz erişte ve brokoli pişiren Elizabeth Teyze yerine onlara kentuki göz kulak olabilir miydi? Hayır. Onlarla birlikte banyoya girebilir miydi? Hayır. Hayır, bunların hiçbirini yapamazlardı. Paketi salonda birlikte açtılar. Küçük olan bir süre ambalaj kâğıdıyla boğuştu, önce boynuna sonra büyük bir özenle bileklerine takıp takıştırdı. Büyük olan şarj ünitesini fişe takarak kentukiyi dikkatle üstüne yerleştirdi. Bağlantı kurulurken anne haliya çömeliip kullanma kılavuzunu okurken kızlar da arkasında merakla resimlere ve bazı uyarılara baktılar; iki yanından sarkıyorlar, tatlı nefesleri annelerinin kulaklarını gıdıklıyordu. O da kendince bu ânın tadını çıkarıyordu. Kızlarıyla birlikte olmak huzur veriyordu; üçü beraberdi, minik yumuşacık elleri gülüşmelerin arasında kollarına, kullanma kılavuzuna ve oyuncağın kutusuna değiyordu. Neticede hayat akıp giderken böyle sayısız küçük an da insanın avucunun içinden kayıp gidiyordu.

Karga açıldı, kızlar neşeyle güldüler. Küçük olan durduğu yerde hoplayıp zıplıyor, heyecandan ve sevinçten yumruklarını sıkıyor, bu sırada hâlâ bileklerinin etrafında sarılı olan ambalaj kâğıdı hışırdıyordu. Kentuki kendi etrafında döndü, bir daha bir daha döndü. Bir türlü durmuyordu. Anne çekinerek yaklaşip aleti kaldırarak altına herhangi bir şey sıkışıp sıkışmadığını kontrol etti. Belki de kentukinin öbür tarafında da bu aygıtın nasıl çalıştığını çözmeye çalışan birinin olabileceğini varsaydı. Fakat onu tekrar yere bıraktığı anda kentuki çığlık attı, hem de nasıl, kulakları sağır edecek kadar tiz, yüksek bir çığlık... Bir

türlü kesilmek bilmiyordu. Büyük kız kulaklarını tıkadı, diğeri de onu taklit etti. Artık gülmüyorlardı. Kentuki yeniden tekerleklerinin üstünde fırdolayı dönmeye başladı, hızı giderek artıyordu, anne çığlık sesinin resmen dişlerini gıcırdattığını hissetti.

“Yeter!” diye bağırdı.

Bunun üzerine karga kendi etrafında dönüp durmayı keserek doğruca kızlara yöneldi. Büyük kız kenara çekildi, korkudan ödü patlayan küçük olansa salonun bir köşesine büzülerek sırtını ve ellerini duvara yasladı; parmaklarının ucunda durmuş avaz avaz bağırırken kentuki habire kızın çıplak ayaklarına vurmaya başladı, anne onu kaldırıp salonun öbür ucuna yuvarladı, aygıt ayağa dikilmeyi becerecek yaygarayı kesmeden hızla yine aynı yöne ilerledi. Büyük olan şimdi koltuğun üstüne tünemişti, küçükse hâlâ aynı yerde duruyordu. Kentukinin kendisine doğru geldiğini görünce bu kez ciyak ciyak bağırmaya başladı, gözlerini öyle kuvvetle yumdu ki anne başka bir şey düşünmeden alete doğru atıldı. Karga kızın ayaklarına bir kez daha vurmayı başaramadan anne rafa elini uzatarak gülle gibi mermer kaideli bir lambayı alarak kentukinin üstüne indirdi. Çığlıklar kesilene dek tekrar tekrar vurdu. Parkenin üstünde paramparça olan aygıt, pelüşten, naylon köpükten ve birtakım çiplerden ibaret tuhaf bir yığını andırıyordu. Can çekişen aletin ayrılan bacağıının altında kırmızı bir ışık yanıp sönerken küçük kız duvara yaslanmış usul usul gözyaşları döküyordu. K087937525’in LED ışığı tamamen söndüğünde kentukinin bağlantısı kurulalı sadece bir dakika, on yedi saniye olmuştu.

Geri adım atmaya niyeti yoktu, madem köstebek onunla seradaki öğleden sonra fasıllarına katılmak istemiyordu o zaman onun sorumluluğundaki bitkileri heder olmaya bırakacaktı. Anlaşılan Enzo'nun kaderi sadece terk edilmek değildi –eski karısı onu ilk bırakan kişi değildi– aynı zamanda yeşillikler içindeki bu küçük ve sade mahallenin talihsizlikleriyle de bir başına bırakılmışa benziyordu. Birkaç dal biberiye koparıp eve dönerek eti hazırlamayı tamamladı. Eczacı arkadaşı Carlo onu balığa davet etmişti. Omzunu bir-iki sıvazlayıp, “Her zamankinden kötü görünüyorsun,” demişti, herhalde Enzo'nun her zamanki gibi davetini geri çevireceğini sanıyordu. Oysa onun da içinden tam da böyle bir şey geçiyordu. Epeydir bütün meşguliyeti çocuktan, yemekten, faturalardan, seradan ibaret olmuştu. Bir de üstüne şu eşkıya kentuki Mösyö çıkmıştı, iyice ifrit ediyordu onu.

Köstebek inine sinmiş, koltuğun altına gizlenmiş haldeyken eski karısıyla yaptıkları o tartışmadan, o akşamüstünden beri işler daha da sarpa sarmıştı. Kadın o gün nihayet evden çıkar çıkmaz Enzo kapıyı sertçe çarpmış, derin bir iç çekiş koyuvererek salona döndüğünde kentukiyi karşısında bulmuştu – meydan okurcasına dimdik suratına bakıyordu. Eski karısının pedofillerle ilgili ayrıntılı açıklamasını duymuş olabilir miydi acaba?

“Asla aklınıza bile getirmeyin Mösyö,” dedi Enzo. “Bilin ki ben böyle bir şey düşünmüyorum.”

Akşam beraber alışverişe çıktılar.

Enzo arabayı çıkarırken çocuğa, “Köstebeği getir,” dedi.

Köstebeğin arka cama bakarak yolculuk etmeyi sevdiğini biliyordu, hele de çocuk getirirse bunun ona moral olacağını düşünmüştü.

Trafikte giderken bazı arabaların arka camlarında kentuki çıkartmaları görölüyordu. İnsanlar onları çantalarına, paltolarına rozet olarak takıyor ya da tuttukları futbol takımının armasının, oy verdikleri partinin logosunun yanına pencerelerine yapıştırıyorlardı. Ayrıca market arabasında kentuki gezdiren tek kişi artık Enzo değildi. Örneğin dondurulmuş ürünlerin durduğu dolapların önünde kadının biri kendi aygıtına biraz daha ıspanak alsın mı almasın mı diye danışmış, telefonuna gelen bir mesajı gülerek okuduktan sonra buzdolabından iki torba ıspanak daha almıştı. Enzo bu türde yakın ilişki kurabilenleri kıskanıyordu. Nerede hata yaptığını anlamıyordu bir türlü; ne tür bir korkunç gaf yapmıştı da ihtiyarı bu kadar gücendirmişti acaba, kuşkusuz eski karısının ithamlarının da işi iyice çıkmaza soktuğu açıktı. Kadın bir daha aramamış ama çocuğun psikoloğu acil randevu talep etmişti, Enzo nihayet buluşmayı kabul ettiğinde Geulia’nın da katılacağını, yandan yandan sırtıp dişlerini göstererek orada muayenehanede onu bekleyeceğini biliyordu.

Nasılsa olan oldu, her şey zaten mahvoldu diye farz ederek kentukiyle tekrar iletişim kurmaya çalıştı. Belki not etmemiştir düşüncesiyle telefon numarasını bir daha gösterdi. Sonra e-posta adresini, sonra da artık iyice can sıkılarak ev adresini bir kâğıda yazıp onu da aletin her zaman saklandığı inine, koltuğun ayağına yapıştırdı. Fakat hepsi boşunaydı.

Enzo market dönüşü ona RAI kanalını açtı. Kendisi alışverişleri yerleştirirken köstebek kuytusundan çıkarak haberlere dikkat kesildi. Spikerler bültene renkli bir haber vererek son noktayı koydu: Haberlerin özeti tüm hızıyla kenarda akarken Roma Termini B kanalından bir muhabir kentukilerle ilgili gelişmeleri aktarıyordu. Otuz civarı insan bir “baykuşçuk”a danışmak üzere kuyrukta bekliyordu, muhabirin canlı yayında açıkladığı kadarıyla bir dilenciye ait olan kentuki, “dilencinin baykuşu nereden bulduğu sorusu hariç her soruya yanıt veriyor”du. Röportaj yapılan insanlardan bazıları kentukinin aslında tanınmış Hintli bir guru olduğunu iddia ediyordu: “Dün gelip piyango için bir numara istedim, bu küçük baykuşun bilmediği yok.” Bir kadınsa, “Ben dilenciye görmeye geldim çünkü bunu hak ediyor, bu harika bir fikir,” diyordu. İnsanlar sorularını yöneltiyorlar, yanlarında da sorulara verilecek olası yanıtların hepsinin yazılı olduğu küçük kâğıtlar getiriyordu. Hepsini kentukinin önüne diziıyorlar, o da birkaç saniye düşündükten sonra “en iyisi unutmak”, “iki kez” ya da “yedi günde” vs. yanıtlarından birinin önünde duruyordu. Her bir danışma beş euro’ydu. Kentuki hiç yanıt seçmezse soruyu tekrar sormak için beş euro daha ödemek gerekiyordu.

Enzo, yan gözle köstebeğe bakarak, “Görüyorsun paracıkları nasıl da cukkalayabilirdik Mösyö,” diye takıldı.

Kentuki hiç tepki vermedi. Enzo birkaç saniye baka kaldı, Mösyö’nün hem tuzu kuru hem de nankör biri olduğu kanısına varmıştı.

“Konuşmamız gerek,” dedi. “Bana bu yaptığınız... bu...”

Sonra düşündü, kentukinin yaptığı şeyin adını tam olarak koyamıyordu.

“Neyse, ne olduğunu bilmiyorum ama fark etmez,” dedi sonunda. “Şöyle diyeyim, bütün gün benimle birlik-

te evde geziyor ama tek kelime etmeye tenezzül etmiyorsunuz. Bu katlanılır iş değil. Derdiniz ne ya, sevmiyor musunuz beni?"

İçinden bu köstebek bozuntusunu tekmeleyip bir dolaba kilitlemek, oğlunun yaptığını yapıp şarj ünitesini ortadan yok etmek geliyordu; böylece habire yatağın ayaklarına vurup duran, bulmak için bütün evi arayıp taramak zorunda kalacağı bir nesne de kalmayacaktı.

Tek yaptığı ertesi gün uyduruk bir bara yaslanırcasına eczanenin tezgâhında dikilip olan biteni Carlo'ya anlatmak oldu. Carlo baştan sona kafasını sürekli olumsuz anlamda sallayarak dinledi onu. Sonunda sırtını sıvazlayarak, "Enzo seni biraz dışarı mı çıkarsak ne yapsak," diye belirtti.

Balığa gideceklerdi. Carlo zamanını, saatini söyledi, Enzo da kabul etti.

Carlo, "Bana bak bütün hafta sonu ama," diyerek parmağını salladı.

Enzo, "Tamam, öyle olsun," dedi ve ferahlayarak gülmüseddi.

Hem acıkmış hem de hoş bir yorgunluk çökmüştü üzerine, hiç mola vermeden on kilometreden daha uzun mesafe koşmuştu. Duş alıp telefonuna bakarak yemeğini yedi, ekranda annesinin bir mesajı görünüyordu.

“İyi olduğuna emin misin?”

Alina görüntülü konuşmayı birkaç sefer yarıda kesmişti. Ondan kaçtığından değil, aklı başka yerdeydi. Sven’le tartışmışlardı, sebebi yardımcı kız değildi, o konuda ağzını açıp tek kelime etmiyordu, misafirhaneye geldi gelmeli neredeyse bir aydır tek akşam bile birlikte Oaxaca’ya gezmeye gitmemiş olmaları da değildi sebep. Çocuğun geçen akşam yastığının altında bulduğu bir düzine kurumuş mandalina kabuğu da değildi. Bir insan yedi gün boyunca hiç kokusunu almadan yastığın altında o kabuklarla uyuyabildiğine göre kim bilir aklı fikri neredeydi? Ne biçim bir adamla yaşıyordu? Tartışmanın asıl nedeni kentukiydi, adını koymadan tartışmışlardı. Sven açık açık aygıtı her sabah atölyeye götürceğini belirtmiş, Alina boş kahve fincanını sertçe masaya vurmuş, işler o dakikadan itibaren iyice sarpa sarmıştı.

Sven, Alina’nın kentukiye dayattığı iletişimsizliği bozmuştu, kızın buna hiç kuşkusu yoktu; küçük yaratığın atölyelerden dönüşte kapıyı sanki günün o saatlerini

misafirhanenin kaçığıyla geçireceğı için isteksizce, hayattan bezmiş gibi çalışma tarzından anlıyordu bunu. *Sanatçının* günlük mesaisini tamamlayıp ortak alanlara geçtiğı saatlerde, altı-altı buçuk civarı kentuki atölyeden tek başına dönüyordu. Alina, Sven odalarla atölyeyi ayıran üç basamaktan kentukiyi sakınıp onu setin üstüne çıkarıyor mu yoksa ona atölyenin kapısında veda ediyor ve Albay da yolunu bir şekilde kendi kendine mi buluyordu, merak ediyordu. Kız ona kapıyı açtığında alet doğruca şarj ünitesine gidiyor, ne ayağına bacağına dokunma zahmetine giriyor ne etrafında fırdolayı dönüp metalik karga sesleri çıkarıyordu. Alin Sven'le aygıtın arasında ne tür bir diyalog kurulduğunu, Albay'ın ona memeler konusunu anlatıp anlatmadığını eğer öyleyse çocuğun ne tepki verdiğini merak ediyordu. İnsanın beraber olduğı kişinin evcil hayvanıyla arasında geçen her şeyi diğ erinin mutlaka bilmesi gerekmiyordu ya...

Sırf görüşünü öğrenmek için konuyu Carmen'e açtı.

"Daha ne istiyorsun, senin hizmetinde işte ya, cicim. Atölyede yardımcı kızla olanları günüb irlik sana rapor etsin."

Olanı biteni anlaması kolaydı, sadece, "şöyle olduysa bir adım öne, böyle olduysa bir adım arkaya" tarzında bir sorgulama faslı yeterdi. Ama kentukiyle en ufak bir anlaşmayı kabullenirse telafisiz şekilde diyalogun önü açılacaktı, Alina geri adım atmaya yanaşmıyordu.

Bir akşamüstü gelişini üstünde bikinisiyle bekledi. Albay atölyelerden döndüğünde kapıyı ona açacağına önceden sözleştiğı biri varmış gibi gözünde gözlük elinde kitabıyla dışarı fırladı. Terasa doğru uzaklaşıp şezlonglardan birine yüzüstü uzandı. Albay'ın yanına gelmesi biraz zaman aldı çünkü bütün günün mesaisi üstüne güneşlenecek hali kalmamıştı. Oysa kız kendisine dokunulmasına izin verecek, ihtiyarın ellerini olabildiğince gözünde

canlandırmak için çabalayacaktı. Kentukinin “kişi”siyle *sanatçının* arasında bir iletişim varsa o kişi Sven’e kimi işaretler göndermeye başlayacaktı.

Başka bir akşamüstü kentukiyi bacaklarının arasına kıştırıp neredeyse yarım saat elinde bir cımbızla pelüşün bazı yerlerindeki tüyleri özenle yoldu, ta ki aletin alnının çatında ayırt edilebilir bir gamalı haç belirene kadar... Sven fark etmesine rağmen bir şey söylemedi, gözden kaçacak bir şey değildi. Alina işaretlerini bırakıyor, Sven ise anladığını belli ederek alenen görmezden geliyordu. İkisi baş başayken küçük yaratıkla aralarında nasıl bir iletişim olduğunu acayip merak ediyordu; Sven, Albay’ı da aynı şekilde görmezden mi geliyor yoksa onu şefkatle havaya kaldırıp avutarak moralini yükseltmek için birlikte oldukları o anları mı kolluyordu? Kentukiyi kafasında bir külotla ya da şarj ünitesine gidemesin diye bir sandalyenin ayağına bağlanmış halde bulsa ikisinin adına da özür diler miydi acaba?

Bir taraftan Sven’le karşılıklı usul usul yürüttükleri mesafeli durma oyununu sürdürüyordu. Alina sabahın köründe, birlikte kahvaltı edemeyecekleri kadar erkenden koşuya çıkıyordu. Akşam da Sven her zaman yorgun argın dönüyor, “Feci bir gündü!” nakaratıyla kendini doğruca duşa atıyordu. Banyodan çıktığında Alina çoktan uyuyakalmış oluyordu. Huzursuzluğun alenen yüzeye çıkmaması, ikisinin de kendi yolunda devam etmesi için ara sıra karşılıklı bir-iki çift laf etmeleri yeterliydi.

Sven bir akşam, “Bazı şeylerde değişiklik yapacağım galiba,” dediğinde kız bir an ilişkiyi kastettiğini sandı. “Tek kopyalık eserlerden söz ediyorum,” diye açıkladı hemen arkasından, “Albay Sanders’ı her gün yanımda götürmek bana yepyeni fikirler verdi.”

Sanatçının gün boyu tek söylediği işte bundan ibaretti.

Alina evraklarının bir kısmını düzenlerken çalışma masasında karganın bir hafta önce kazayla kırılan gagasını buldu, ikisi birlikte epey aradıkları halde bulamamışlardı. Hayvanın atölyeden dönmesini bekledi, elindeki yapıştırıcıyı, gagayı gösterip onu ayağına çağırdı. Belki de Albay bunu bir ateşkese yormuştu, hiç ikiletmeden çabucak ona yöneldi. Kız çömeldi, yapıştırıcıyı açıp gaganın iç kısmına bir parça jel buladı.

Elinden geldiğince şirin bir ses tonuyla, “Gel bakalım!” dedi.

Kentuki bacaklarına degecek kadar yaklaştığında kız gagayı tam sol gözünün ortasına taktı.

“Kızlar bayılacak sana.”

Onu yere geri koyduğunda alet beceriksizce kendi etrafında döndü. Masanın ayağına çarptı ve var gücüyle uzaklaştı. Şarj ünitesine değil yatağın altına girdi. Alina yere yatarak kolunu uzatıp ona ulaşmaya çalıştıysa da Albay her seferinde elinden kurtulmayı başardı. Kız onu sonunda süpürge sapıyla dürterek çıkarmak zorunda kaldı. İki kez çekip aldı. Kentuki iki kez yeniden alta kaçtı. Üçüncü seferinde sonunda onu ele geçirip odanın ortasındaki banka koymayı başardı. Dayanak olarak kullandığı kâseyi ve telefonunu yerleştirip ekstrem metal grubu Carcass’ın bir videosunun sesini sonuna kadar açtı. Albay’ın bu tarz müzikten ne kadar hoşlandığını ya da nefret ettiğini bilmenin bir yolu olmasa da ekranın ortasında beliren bir çizgiyle “Zombie Flash Cult” eşliğinde yedi dakika on iki saniye süren kelle uçuşma görüntüleri Albay için olabilecek en aydınlatıcı bilgiyi sunuyordu. Bir sanatçı hayatı sürdürdüğüne göre farklı deneyimlere açık olmasında yarar vardı.

Derken bir akşamüstü sonunda ona kapıyı açan olmadı. Alina kentuki gelmeden çok önce çıkıp gitmişti. Carmen’le beraber Oaxaca’ya inmişti; çarşıya gitmek is-

tiyordu, kentukiyi aldığından beri şehre inmemişti. Misafirhaneden taksiye atlayıp arka koltukta yan yana oturarak camları açtılar.

“Of Tanrım!” dedi Carmen.

Bu söz sanki “nihayet”, “işte buna ihtiyaç vardı” veya “harika” dercesine çıkmıştı ağzından. Gözleri yumuluydu. Arka koltuğa vuran rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Hoş bir histi bu, Alina da gözlerini kapadı, yokuş çıktıkça koltuğa daha fazla gömülerek kendini bıraktı. El Vasco’da öğle yemeği yiyip Santo Domingo Kilisesi’nin önünde oturdular, sonra Alcalá’ya tapınağa kadar çıktılar. Çarşıdan meyve, bitki çayı için ot, Oaxaca çikolatası, peynir, hepsi on dolara ucuz gümüş bilezikler aldılar. Elleri kolları yürümeye devam edemeyecek kadar dolunca iki mango suyu alıp meydanda oturdular.

“Eee, şekerim, artık o kadar kitap da almıyorsun, neyle meşgulsün?”

Alina gülümsedi. “Bir sürü şeyle... Daima buluyorum yapacak bir şeyler.”

Daha önce Carmen’e yalan söylememişti, ilk kez yapıyordu.

“Antrenmanı mı kastediyorsun? Kasabada deli gibi koştuğundan söz ediyorlar.”

“Albay’la ilgili bir deney yapıyorum ama henüz nasıl yapacağımı bulamadım.”

Carmen meyve suyunun kalanını pipetiyle içti. Yeni bir soru daha soracak kadar merakı uyanmamıştı.

Dönüş yolunda bindikleri takside, sürücünün camın önüne yerleştirdiği bir kentuki onu radarlara karşı uyarıyordu. Böylece hız yapmasına rağmen ceza almaktan, trafik ışıklarında durmaktan kurtuluyordu. Karşılığında haftada bir Haiti’deki bir hesaba beş dolar yolluyordu. Kentukinin bağlantısı Oaxaca’nın bütün şehirlerindeki yol güvenliği sistemine anonim olarak girmeyi başaran

bir gençti. Beş doları küçük para diye hafife almayın diye belirtti sürücü, Haiti'de bir servet sayılırdı.

Alina döndüğünde Sven hâlâ ortada yoktu. Kentuki kapının dibinde bekliyordu. Birisi gamalı haçın üstüne galerinin broşürünü yapıştırmıştı; bu hafta Rus'un sergisi vardı. Saat yedideki kokteyle davet ediliyordu, kuşkusuz gitmeyecekti ona. Kapıyı açıp girdi. Kentukiyi kaldırıp broşürü aldı, kâğıdı çöpe hayvanı da küçük mutfaktaki formika masaya bıraktı. Alina çekmeceleri, kiler dolabını açıp kapadı, hemen akabinde ne yapacağını biliyordu ama nasıl yapacağına henüz karar vermemişti. Albay bir sağa bir sola gidip gelerek masanın altındaki boşluğu kestirmeye çalışıyordu.

"Yerinde dur!" dedi.

Ama hayvancık sakinleşmedi. Derken Alina bir tencere çıkarıp içine koydu aygıtı, aradığını bulmuştu, o halde ileri geri en fazla bir-iki santim daire çizebiliyordu. Bir ip bularak kentukiyi yan yatırıp bacaklarını bağladı. Tekerleklerinin arasında yumak halindeki bir metreden uzun ip büyük bir tamponu andırıyordu. Bankı odanın ortasına, pervanenin altına getirdi, elinde kargayla banka çıktı, epey bir uğraştıktan sonra onu tepetakla pervanenin koluna asmayı başardı. Uzaklaşıp baktı ve fotoğraf çekti. Bacaklarından ters asılmış bir tavuğu andırıyordu, alet hareket etmeye kalkıştığında ip tekerlere takılıyor, bir sağa bir sola sallanıyordu. Karga çılgılık attı. Kız başka bir çekmece açıp bir makas çıkardı. Büyük ve eski bir makastı, Alina keskinliğini ölçmek istercesine birkaç kez havada açtı kapadı. Karga onu görür görmez yeniden çılgılığı bastı.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, asıl arzuladığı itaatsizlik etmesiydi, son noktayı koymak için ihtiyaç duyduğu dürtü buydu.

Karga üçüncü kez çılgılık attığında kız banka uzandı, elinde makasla sadece iki hamlede kanatları budadı.

Marvin bazen sohbet kutucuğunda salonda hiç görmediği kullanıcılarla karşılaşıyordu. ELgauchorABIO-SO ona bu kullanıcıların da vaktiyle kulüpte olduklarını, özgür bırakıldıktan sonra oradan ayrılıp nerede yaşayacaklarına kendi başlarına karar vermeyi tercih ettiklerini açıklamıştı. Örneğin arkadaşı Dein8Öko bir otobüse atlayıp kızlarından birinin yaşadığı İsveç'e gitmeyi başarmıştı. Kız babasıyla üç yıldır küstü fakat bahçesinde iki kentukisi vardı ve pelüş köstebeği, evinin kapısında yağmurun altında sıırıslıklam olmuş halde görünce derhal sahiplenmişti.

Bir keresinde Marvin'ın daha önce hiç görmediği biri aniden konuşmaya dahil oldu:

Mac.SaPoNJa: en fazla 5 dakikalık pilim kaldı. köpek aldı takip cihazını lüt. galiba Presteheia'da 2. cad. bodrumdayım.

Z02xxx ve Kingkko da o sırada bağlıydı. Jesper'e mesaj yollayıp durdularsa da ona ulaşamadılar. Presteheia, köyün bir diğer ucu olmasına rağmen yardım etmeye çalıştılar. Kingkko bölgedeki evlerin telefonlarını bulup rasgele aramalar yaptı. "Presteheia'da mı yaşıyorsunuz?

Bir bodrum katınız var mı? Orada acı çeken bir kentuki olduğunu sanıyoruz. İnip bir göz atabilir misiniz?” Kentukinin ne olduğundan habersiz insanlar vardı. Yedi dakika sonra aygıtın bağlantısı koptu. Daha sonra Jesper takip cihazının yardımıyla aygıtın yerini tespit etmeye çalıştığında ipuçları onu Presteheia 2 numara yerine bir balık kamyonetinin altına götürdü, çömelip baktığında çöpten çıkan bir torbanın yanında sokak köpeği sakın sakın Mac.SaPoNJa’nın takip cihazından arta kalanları kemiriyordu. Sürekli bu türde olaylar tekrarlanıyordu. Başka kentukilerin ölmesi onları daha fazla kenetliyordu. Hepsini düşünmeye sevk ediyordu. Marvin’e ise, diğer dünyasında gitgide boğucu hale gelen, onu kaygılandıran bir gerçeği kısa süreliğine unutturuyordu: karne notlarının eli kulağında olduğunu, onları yakında babasına göstermesi gerekeceğini...

Bir akşam Kitty03’le yaptığı uzun yürüyüşün ardından Jesper’den bir mesaj aldı: Ismarladığı aksesuvarlar hazırды, bu akşam onları takacak, ertesi gün Antigua’da gözünü açtığı anda kentukisini hazır bulacaktı.

Okulda teneffüste, “Sonunda kara dokunacağım,” diye müjdeledi. “Bugün eve döndüğümde Honnignsvåg’da her şey ayarlanmış olacak.”

Arkadaşları artık ne Dubai’den ne kalçalardan söz ediyordu. Kıskançlıktan çatlayarak, imrenerek dinliyorlardı onu. Kentukisi Dubai’de olan da birkaç kez kaçmaya yeltenmiş, “özgür kalma”ya çalışmıştı. Şimdiye kadar buna üç kez kalkışmış, her seferinde enselenmişti. Sonunda sahipleri salonun etrafına onu dış dünyadan tamamen yalıtın bir çit koymuşlardı.

“Bir planın var mı?” diye sordular. “Salondan çıkınca kara nasıl ulaşacağını biliyor musun?”

Hepsini tasarlamıştı. Planı hazırды, en azından köyden çıkış aşamasına kadar.

SnowDragon: bu akşam gezintiye çıkıyorum

Kitty03: selam olsun yiğitlere :-)

Sohbet ekranını açar açmaz haber verdi. Bütün grupta bir hareketlilik oldu, peşinden tavsiyeler geldi. Kutusundan çıkıp da salonun aynasında yeni aksesuarlarıyla kentukinin ne kadar değiştiğini görene kadar oradan ayrılmadı. Jesper bütün aksamaların ne işe yaradığını açıkladı. Yedek pil sayesinde takriben iki gün serbest gezebilecekti, elbette günlük kullanımına bağlı olarak. Çocuk biraz daha yaklaşp neredeyse fısıltıyla devam etti.

“Posta kutuna bak, sana bir şey yolladım.”

Gelen Honningsvåg haritasıydı. Haritada işaretli yedi kırmızı nokta vardı, onların şarj istasyonları olduğunu söyledi. Yedi hazinenin gömülü olduğu yeri gösteren bir define haritasını andırıyordu. Jesper bu bilgiyi öbür kentukilerin çoğuyla paylaşmadığını söyledi çünkü uzun vadede onları tehlikeli bir özgürlüğe maruz bırakabilirdi bu. Fakat birisinin önemli bir görevi olduğunda, tehlike ânında, bu üniteler onun imdadına koşacaktı. Marvin gülümsedi, çalışma masasının altına sarkan bacaklarını oynattı. Bu harita, yolculuğunu daha da kolaylaştıracaktı. Ekranda Jesper’in de gülümsediğini gördü.

“Şimdi dikkatli bak SnowDragon.”

Ona kar tekerlerinin nasıl çalıştığını gösterdi. Yükseklikleri kentukinin gövdesinin üçte biri kadardı böylelikle kameranın görüş açısı epey genişlemişti. Sanki boy atmış gibiydi.

Kitty03= hey amma yakışıklıyız bugün vay!

SnowDragon oradan ayrılmaya karar verdiğinde Z02xxx ve Kingkko da ortalıkta geziyordu. Kitty03 naylon perdenin oraya yaklaşmalarını önerdi, üçü birlikte onu hafifçe dışarı itecek, bu ona şans getirecekti.

Jesper onu sokakta bekliyordu. Kız arkadaşlarından biri sol koluna girmiş yanında duruyordu, olan bitenden pek haberi yoktu belli ki. Jesper kentukinin önünde çömeldi.

Başparmağını her şey yolunda dercesine kaldırıp, “Olur da başına bir şey gelirse alarma bas, ânında yanındayım,” dedi.

SnowDragon mutlulukla guruldadı. Yokuş aşağı inip sağa saptı.

Kitty03: hepimiz için dokun karlara!

Z02xxx= arkandayız, takipteyiz şampiyon!

Kingkko= <3<3<3<3<3

Marvin karlara doğru serüvenine çıkmadan önce elektrikli ev aletleri satan mağazanın önünden geçti. Bütün kaldırımlar engellilerin hareket edeceği şekilde düzenlenmişti, geçmek, inmek, çıkmak kolaydı, buna rağmen kaldırıma çıkması epey sürdü. Gece vakti ortalıkta gezebilecek sarhoşlara denk gelmemek için duvarın dibinden ayrılmadan yürüyordu. Dükkan vitrinden tahmin ettiğinden daha ufak ve kasvetli göründü gözüne. Yolladığı çiçekler elektrikli süpürgelerin arasında duran şirin bir turkuvaz vazounun içindeydi. Çoktan solmuş ve rengi kaçmış olmasına rağmen harika bir buket olduğu belliydi, dönmesini bekliyormuşçasına kadının onun yerini boş bırakmasına da içten içe sevinmişti. Antigua’daki evinde Marvin’in boğazı düğümlendi, acaba biricik sahibesini terk etmekle iyi etmemiş miydi?

Limana giden seti indi, Jesper’in karlı bölge olarak işaretlediği tarafa yöneldi. Derken iki köpek peşine düşüp onu koklamaya başladı. Tekerleklerini ısırmaya çalışıyor, hırlıyor, burunlarını sürüyorlardı, Marvin Mac. SaPoNJa’nın başına gelenleri anımsayıp macerasının bek-

lenenden kısa ömürlü olmasından korktu. Nihayet uzaklaştı hayvanlar. Kasabayı geçmesi ne hızlı ne kolay oldu, yine de annesinin hesabındaki bütün birikim şu an suyunu çektiği halde hiç parayı dert etmeden bir yüzyıl kentuki olarak yaşayabileceğini düşününce keyfi yerine geldi. Antigua'da gerek duydukça bedensel ihtiyaçlarını karşılar, yemesini içmesini halleder, bu arada Norveç'te o şarj ünitesi benim bu şarj ünitesi senin gezerek günlerini sakince geçirebilirdi, canı ne çikolata çeker ne geceyi geçirmek için bir battaniyeye ihtiyaç duyardı. Yaşamak için bir şeye ihtiyaç duymamak süper kahramanlığa eşdeğerdi, sonunda kara da kavuşursa zerre üşümeden bir ömür orada yaşayabilirdi.

Bir ara dengesini kaybederek çakılların arasından kumsala yuvarlandı. Birkaç metre aşağıda durdu. Taşların arasına devrilmişti, tekerlekleri son derece iri olmasına rağmen tekrar düzelmesi imkânsız görünüyordu. Arkasında ayak sesleri duydu, bir adam yaklaşıyordu. Ejderhasından homurtu çıkardı, adam onu görünce yolunu değiştirip yanına doğru yöneldi. Kentukiyi yerden alıp bir süre inceledi, tekerleklerini evirip çevirdi, eliyle tutup onu iri bir kabuklu yemiş gibi salladı. Marvin elektrikli ev aletleri dükkânına ait etiketin hâlâ tekerleklerinin arasında durup durmadığını merak etti. Adam sonunda sıkılıp aleti yere bıraktı. Marvin yeniden eline alıp korkusuyla hızla uzaklaştı. Adamsa epey bir süre yerinden kımıldamadı, aletin uzaklaşmasını merakla izlerken hareketsiz bekledi.

Marvin ejderhası için daima en büyük tehlikenin insanlar olacağını varsaymıştı. Oysa kuyuların, taşların ya da buzun ilerlemesine inatla engel olacağı aklının ucuna gelmemişti. Sonunda bir kamyonetin altına sıkışıp kalırsa buna hiç şaşmazdı. Yeni tekerlekleriyle ejderhanın yerden yüksekliğini ölçmesi zorlaşmıştı, gecenin bir yarısı

sı Honningsvåg'ı bir uçtan diğer uca kat ettikten, karlı bölgeye giden yollara girdikten sonra kestirme bir sokağa saptı ve zeminle bir petrol varilinin arasına sıkışıp kaldı.

Kitty03= Nasıl gidiyor her şey SnowDragon?

Son derece sinir bozucu bir durumdu, nesini anlat-sın... Kulüpten ayrıldığından beri sohbete katılmamıştı. Bazen oyalanmak için yazılanları okusa da cevaplamı-yordu. Bir keresinde ismini gördü, onu soruyorlardı. Kitty03 ve Z02xxx'in onun için endişelendiğini görmek onu memnun etti. Durumu düzelir düzelmez arkadaşla- rıyla iletişime geçecekti.

Şimdi ise kısıлып kalmıştı, kurtulmak için ne yaptıysa işe yaramamıştı, başı o lanet varile yapışmışa benziyor- du. Babası yemeğe çağırdığında, kentukinin hayatta kal- ması, pilinin bitmemesi için dualar ederek onu kaderine terk etmek dışında bir çaresi yoktu.

Ertesi gün tableti açtığında kamyonet ortalıkta yok- tu. Birisi onu balıkçının arka kapısına yerleştirmişti. Onu zamanında görmüşler miydi yoksa kamyoneti çalıştır- dıklarında sürüklenmiş miydi merak etti. Neyse ki ken- tuki gayet iyi çalışıyordu. Tek sorun pildi. Şarjı yüzde 4 kalmıştı. Hemen Jesper'in e-postasına yolladığı haritaya göz attı, birkaç blok ötede şarj ünitesi vardı, doğruca oraya yöneldi. Yol tarifine bakılırsa kasabadaki tek ben- zinci çok uzak değildi. Hiç oyalanmadan geçti sokakları, enerjisini azami verimle kullanmaya dikkatini yoğunlaş- tırdı. Benzincinin arkasında küçük bir meydan, onun ar- kasında da farklı renklerde yedi çöp varili, bir de odun deposu vardı. Birisi deponun ön kısmına yalapaşap bir açıklık oymuştu. İçerisi boştu, tavanın ahşap kütükleri- nin arasından ışık sızıyordu; şarj ünitesi ise bir köşeye yaslanmıştı. Ortalık kirli ve rutubetli görünüyordu. Şarjı

sadece yüzde 2 kalmıştı. Çok hızlanmadan yaklaştı. Bir nedenle şarj ünitesi çalışmazsa mahvoldu demekti; alar-
mını çalsa bile Jesper'in zamanında gelmesi imkânsızdı. Tırmanıp üstüne çıktı. Kontrol panelindeki pil gösterge-
si kırmızı renkten şarj olduğunu belirten sarıya geçti. Önündeki tahtaya birisi spreyci boyayla, "Rahatla, özgür
bölgedesin," yazmıştı. Derin bir nefes aldı. Kentukiyi bü-
tün gece orada bırakacak, pili tam şarj olunca karlı böl-
geye doğru yola çıkacaktı. Sonunda babasının sandalye-
sinde gevşedi. Ancak o zaman okul çantasının hâlâ sır-
tında durduğunu fark etti.

Eva yoga dersleri alıyordu, Emilia'nın bu sonucu çıkarması epey sürmüştü ama Klaus bira içip maç izleyerek onu beklerken kızın yaptığı buydu. Emilia boşu boşuna bu yeni etkinlik hakkında kızın kendisini bilgilendirmesini beklemişti, hoş Klaus evde boy göstermeye başlayalı Eva eskisi gibi sandalyelerin ayaklarına küçük not kâğıtları yapıştırmayı da bırakmıştı, aralarındaki iletişim artık o kadar canlı değildi.

Bazen yalnız kaldıklarında kız aynanın karşısında yoga çalışıyordu.

“İyi beceriyor muyum?” diye soruyordu. “Nasıl görünüyorum tombişim?”

Nasıl görünsün, harikaydı. Emilia coşkuyla çığlık atıyor, Eva da gülümsüyordu. Bir keresinde kentukiyle kızın sol topuğuna birkaç kez usul usul vurdu; ayağının omzuyla aynı hizada olması gerektiğini anlatmak istiyordu. Emilia hayatında hiç yoga yapmamıştı, fakat gençliğinde üç yıl süreyle ritmik jimnastiğe gittiği için öbür branşlara uygulayabileceği genel bir kavrayışı vardı.

Pek çok sefer, aslında kentukiyi açtığı zamanların neredeyse yarısında evde sadece Klaus oluyordu. Alman'ı gördüğünde hiç kıpırdamadan, gıkını çıkarmadan durmaya gayret ediyordu. Uyur numarası yaparak onu gö-

zetlemeyi yeğliyordu. Minik gözlerini açık tutmasına rağmen ne kımıldıyor ne de Alman ekrana eğildiğinde tepki veriyordu. Zaten bu herifin kentukinin ne işe yaradığını bilmesine bile imkân yoktu ki, kesin ömründe eline bir tek kullanım kılavuzu almış biri değildi.

Klaus kızın cüzdanını karıştırmayı sürdürüyor, televizyonun karşısında cinsel organını kurcalayarak açık saçık telefon konuşmaları yapıyordu. İğrenç bir görüntüydü, Emilia sonunda bıkp uzaklaşıyor, evinin işleriyle meşgul olurken Erfurt'ta olup bitenlere ara sıra gözucuyla bakmak üzere koridordan başını uzatmakla yetiniyordu.

Bu herifi iyice başıboş bırakmanın sorumsuzluk olacağını biliyordu, er geç kızın başına bela açacaktı, Emilia da o durumda suçluyu teşhis edebilecek tek kişiydi. Gloria'ya danıştı, arkadaşı ona küçük bir el kamerası verip nasıl kullanacağını anlattı. Bu onu daha fazla teşvik etmeye yaradı: Doğrusu Erfurt'ta her dakika olup bitenden haberi yoktu ama bağlantısının günlük kaydını tutuyordu. Bir şey olursa kayıtların hepsi elinde olacak, onları doğruca polise yollayacaktı.

Bazen sırf düzgün tutulup tutulmadıklarını kontrol etmek, günü gelirse elinin altında güvendiği belgenin niteliğini incelemek için kayıtları rasgele tarıyordu. Tam bununla ilgilenirken Gloria arayıp misafirliğe gelmek istediğini söyledi. Sürprizi ilk anda duraksattı onu. Kadın gelmeden bir çırpıda evi toplaması lazımdı, gerçi hemen sonra Klaus geldi aklına, sonunda küçük Erfurt'unu birine gösterebilecekti, dolayısıyla kabul etti ve hemen salonu mutfak süpürmeye başladı. Sonra odasına göz gezdirdi, bilgisayarın önünden geçerken Eva'nın dairesine sırf alışkanlıktan şöyle bir baktı. O sırada gözüne ilışen şeyin ne olduğu ancak banyonun aynasını temizlerken kafasına dank etti. Bezi mutfak tezgâhına bırakıp eldivenleri çıkarak olup bitenleri kontrol etmek için geri döndü. Ken-

tukinin minderinden yatay kadrada televizyonun karşısında bira içen Klaus görünüyordu, kadın bütün dikkatini Alman'ın kırmızı tişörtüne yöneltti. "Klaus Berger, dört numara" yazıyordu. Emilia hasır sandalyesini yaklaştırmamasına kuruldu. Altındaki "Rot-Weiß Erfurt" yazısını okudu. İnterneti açıp hemen araştırdı. Tam düşündüğü gibi, bir futbol kulübüydü. Web sitesinde oyuncuların listesi vardı, Klaus Berger ismi de listedeydi; fotoğraftaki adamın ekranda görünen, koltuğa uzanmış tiple ilgisi yoktu, orada profesyonel ve yakışıklı görünüyordu. Emilia aldanmadı buna, aynı kişi olduklarına emindi. Arama motoruna yazdığı isim muhtelif sosyal ağlarda karşısına çıktı. Klaus'un neredeyse bütün fotoğrafları aynıydı: Ya elinde top tutarken ya bir kızın beline sarılmış halde ya da öbür oyuncuların omuzlarına elini atıp poz vermişti. Fotoğrafların hiçbirinde Eva'yı görmemenin onu hayal kırıklığına uğrattığını fark etti. Kızla iletişime geçip bir e-posta yollasa acaba hoşuna gider miydi? Ne diyecekti ki? "Sıkı giyin", "Yemene dikkat et", "Düzgün bir adam bul" falan mı...

Klaus'un kişisel bilgileri alt alta sıralanmış halde karşısındaydı. Telefon numarasına tıkladığında bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermişti, bir talihsizlik yaşanmasını beklemek onun âdeti değildi, eli kolu bağlı duran biri olsa öyle bir çocuk büyütemezdi. Telefonunu aradı, Klaus'un numarasını tuşlayarak mesaj yazdı: "Eva'nın cüzdanından para arakladığını biliyorum," İspanyolca yazmıştı.

Ancak mesajı yolladıktan sonra kafasına dank etti tabii; Klaus mesajı alır almaz telefon numarasını öğrenecekti. Bir kentukiye sahip olmanın tamamen yabancı birine kapıyı açmak anlamına geldiğini söyleyen Inés'in sözlerini hatırladı, sahiden bunun ne tür bir tehlike barındırabileceğini ilk kez idrak ediyordu. Çin malı telefo-

nu yeni mesaj bildirimiyle ınladığında bir anda rperek ayağa fırladı. Alman'dan mesaj geliyor olabilir miydi gerçekten? Nedense kocası düştü aklına. Cesaretini toplayıp elini telefona attı. Mesajda, "Eşsiz seks hizmetim karşılığında bana haftada 50 ödüyor. Sen de bize katılsona," diyordu.

İngilizce ne dendiğini anlamıştı, okuduğu cümle bir an soluğunun kesilmesine neden oldu. Sonra telefon çaldı, elinde tuttuğu kendi telefonu... Klaus'un numarasıydı. Hemen açmazsa telesekreterin ânında devreye gireceğini, o an müsait olmadığını, ilk fırsatta arayacağını belirten yaşı geçkin bir kadına ait Peru İspanyolcasının duyulacağını düşündü. Bilgisayarın ekranına tekrar bakmayı yüreği kaldırmıyordu. O evinde korkudan tir tir titrerken Klaus kentukiyi pekâlâ minderden almış olabilir – bir kez daha gözlüksüz mesajı okumaya çalıştı, belki de sonunda onu büyük bir zevkle mutfak lavabosuna, musluğun altına sokmuş ya da pencereden fırlatmıştı. Ölmüştü de haberi bile yoktu belki. Telefonu masaya bırakıp gücünü toplayarak dönüp baktı: Yatay görüntü hâlâ kımıltısızdı. Klaus'un yakınlarında olmadığını netleştirene kadar bekledi. Sakinleşmesi gerekiyordu. Derin bir nefes alıp bekledi. Televizyondan ses gelmiyordu, dairede çıt çıkıyordu. Belki de Klaus misillemeye kalkışamayacak kadar ödlele biriydi, neticede ona karşı yapacağı herhangi bir hamle kızla arasını bozabilirdi. Bulunduğu yerden salon ile mutfağın tam görüntüsünü elde edemese de ortalıkta kimse yok gibiydi. Klaus'un genellikle taşıdığı, kapının yanına bıraktığı çanta da yoktu. Rahat bir nefes aldı. Derken onu gördü. Eva'nın dudak kalemiyle salonun aynasına ancak bir kentukinin yazabileceği yüksekliğe –gerçi herhangi bir kentuki aynaya bir şey yazamazdı– "Orospu" yazılmıştı. Tüyler ürpertici bir elyazısıydı. İngilizceydi, Eva da anlıyor muydu bu dili acaba? Kızın eve

dönmesine yaklaşık yirmi dakika kalmıştı, Emilia kentukiye isterse kırk takla attırsın kendi başına oraya uzanıp yazıyı silmesi mümkün değildi.

Eva içeri girip de çantasını masaya bıraktıktan sonra yere fırlatılmış perişan haldeki dudak kalemini gördü.

"Neler oluyor burada?"

Sesinden sertlik akıyordu. Eva mindere yaklaşip aynadaki yazıyı okudu. Kız sahidenden de minderinde sakinsakin duran bir kentukinin bu yükseklikteki bir şeyi yapabileceğini mi sanmıştı? İşte Emilia şimdi sahidenden de Eva'ya yazmak, "Ben değildim!" diye haykırmak istiyordu: "O herifi evinden derhal defetmelisin!"

"Kim yaptı bunu?"

Emilia tekerleklerini hareket ettirdi, onu minderden kaldırırsa bir şekilde hareket etmeyi başarırsa neler olup bittiğini açıklayabilir gibi bir hisse kapılmıştı. Fakat Eva aşırı hiddetlenmişe benziyordu. Deterjanla aynayı temizleyip kırık kalemi çöpe fırlattı. Sonra televizyonun karşısına geçip Klaus'unkine çok benzer bir konumda oturdu, bu Emilia'ya niyeyse bir kışkırtma hareketi gibi geldi. Kız bitişiğindeki koltuğa bıraktığı biraya uzanıp yan gözle sinirli sinirli bakarak yudumladı onu. Hemen sonra kalktı, doğruca yanına gelerek onu kapıp banyoya götürdü. Neler oluyordu? Emilia daha önce hiç banyoyu görmemişti. Heyecanla korku karışımı bir hisle Lima'daki sandalyesinde bilgisayarın karşısında büzüldü. Eva onu küvete koydu, son bir kez parmağıyla ikaz ettikten sonra çıkmadan ışığı söndürüp kapıyı kapadı.

Emilia karanlık ekranın karşısında kaskatı kesilmişti. Bir küvetten kurtulması zor olacaktı, aşması gereken eşyaların sayısı epey fazlaydı. Tam bununla meşgulken, birkaç dakika sonra evin ziliyle oturduğu yerde sıçradı.

Gloria'nın misafirliğe geleceğini anımsayıp ayağa kalkması biraz sürdü. Saçını başını düzelterip yemek oda-

sını geçti. Eve çekidüzen vermeyi henüz tamamlamamıştı, şu an bunun için tasalanacak hali yoktu. Zil tekrar çaldı, Gloria seslenip kapıyı tıklattı. Emilia kapıyı açınca arkadaşı içeri girerek elindeki kutuyu yemek masasına bıraktı.

Yüzünde Emilia'nın hiç hoşuna gitmeyen haşarı bir gülümsemeyle, "A bakalım," dedi.

İkisi de kutuya baktılar.

Gloria, "Tamam o zaman," diyerek hediye paketini kendisi yırttı.

Emilia bir kentuki kutusu olduğunu hemen anlamıştı, daha önce açılıp kullanılmış biraz da kirlice bir kentuki... Gloria şarj ünitesini, onu duvara bağlayacak kabloyu, kullanım kılavuzunu, en sonunda da kurulama bezine sarılmış kentukiyi çıkardı. Büyük bir zarafetle onu Emilia'ya uzattı.

"Hediye bu," dedi kadın, "yani geri alınamaz."

Emilia'nın aklına Klaus ve Eva'nın kalemi nasıl da hiddetle çöpe fırlattığı geldi. Bu olay kaldırılabileceğinin çok ötesindeydi, ona haddinden fazla gelmişti. Kentukiyi ambalajından çıkardığında ise kesinlikle hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı: Onun Erfurt'taki halinin aynısı kkk bir tavşandı. Banyoda epey sağlam bir tokası olduğunu anımsadı, onu Eva'nın yaptığı gibi tavşanın iki kulağını kısıracak şekilde takarsa Erfurt'takinin bir ikizi kendi evinde geziniyor olacaktı. Emilia gülümsedi, arkadaşını cesaretlendirmeye hiç niyeti yoktu, fakat bastıramadığı bu tebessümle Gloria da her zamanki gibi coşmuş, elini ırpıyordu.

"Birbiriniz için çok uygun olduğunuzu biliyordum," dedi.

Emilia onu masaya koydu. Böyle şirin bir şeyi kim niye başından atmak isterdi ki? Yumuşacık, çok tatlıydı. Gözleri kapalıydı, kadın kimseyi gözü kapalı görmeyeli

ne kadar uzun süre olduğunu fark etti. Belki de yıllar olmuştu... Uyuyan birini gördüğü tek sefer oğlu onu Hong Kong'dan görmeye ziyarete gelip de televizyonun karşısında sızdığında olmuştu galiba.

Gloria, "Dinleniyordu herhalde. Neyse ki şarjı var," dedi ve şarj ünitesini salonun kapısına yakın bir yere fişe taktı. "Bir şeyler içelim mi?"

Gloria gidince Emilia fincanları toplayıp pijamasını giydi. Tavşancık kımiltısız durduğu için onu şarj ünitesinde bırakıp yatmaya gitti. Sonra gecenin bir yarısı uykusunda sıçradı. Ne görmüştü rüyasında? Klaus'la ilgili tüyler ürperten bir şey olduğuna yemin edebilirdi ama tam olarak ne olduğunu anımsamıyordu. Işıkları açıp salona gitti. Kentuki yatmaya giderken nasıl bıraktıysa aynı şekilde, şarj ünitesinde gözleri kapalı duruyordu.

Uykusu kaçtığından hasır sandalyesine giderek bilgisayarı açtı. Erfurt'ta ilk kez bu saatte açıyordu kentukiyi. Saate baktı. Peru'da üçü on geçiyordu, Almanya'daysa sabah yedi sularıydı. Kentuki mutfak masasında duruyordu. Daha önce hiç bulunmadığı bu konumdan daireyi büsbütün yeni bir bakış açısıyla görüyordu. Sonra şarj sinyalini görünce anladı, Eva onu affetmişti. Onu küvetten çıkarıp şarj ünitesine koymuştu, tam da oğlunun tahmin ettiği şekilde, kendisi Peru'da mışıl mışıl uyurken kızın hep yaptığı buydu. Dairenin içi hafiften aydınlanmıştı ve şarj ünitesinden inmeden de buzdolabına yapıştırılmış fotoğrafları görebiliyordu. Klaus'un hiç fotoğrafı yoktu ama tam ortada takvimin altında Eva'nın onunla, küçük tavşancığıyla fotoğrafı vardı. Kanepede oturuyordu, tepeden çekildiğine göre belki de Klaus'tu çeken – Eva onu küçük bir köpek yavrusuna sarılırcasına kucağında tutuyordu. Öpecekmiş gibi dudaklarını büzmüştü, Emilia kendisinin de kızın yanında gözleri kapalı mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Fotoğraf son

derece dokunaklı, şefkat dolu geldi ona. Telefonuyla ekran görüntüsünü aldı. Ertesi gün onu bastırıp buzdolabına astı. Tıpkı Eva'nın yaptığı gibi her önünden geçtiğinde görebilmek için tam ortaya, bütün sipariş mıknatıslarının arasına yerleştirmişti.

Karanlık bir geceydi, karanlığın ortasında kalabalık bir insan grubu ellerini göğe, havaya kaldırmıştı. Havada daireler çiziyor, düşüyor sonra yeniden yukarı fırlatılıyordu. Ufukta büyük şehrin inci gibi dişleri andıran parlak görüntüsü, önünde de aralıklarla beliren sahne uzanıyordu. Müziğin titreşimleriyle sarıp sarmalandı. Bas davullardan gelen her bir gümlemeyle insanlar tek vücut halinde dalgalanıyordu. Trompetçileri, başçıları gördü; kamera ve ışıklar tam hız hareket ederek çalınan parçaların arasında stadyumu karış karış tarıyordu. Bir ses bağıyor ve onun güzelliği karşısında binlerce ağız aynı anda coşkuyla karşılık veriyordu. Şimdiyse onu havaya fırlatmışlardı. Tutup yeniden fırlattılar. Bir an sadece gecenin lacivert karanlığı kalıyordu. Düşerken ise, önce ellerin ve başların oluşturduğu deniz, ardından bir saniye sonra ömründe görmediği, bir daha görmeyeceği, ona çarpmak üzere bekleyen bir surat... Hayal ettiğinden fazlaydı. Kan parmak uçlarında bile zonkluyordu, aslında olmadığı o yerde, orada bile... Olmak istediği buydu, hep buydu, onu bekleyen ve yeniden havaya fırlatmak için bekleyen o suratların hepsi... Çığlıklar ve titreşimler, yine ve yeniden, insanlarla eşzamanlı duyulan o güçlü ve kadife ses. Buydu işte olmak istediği, başka bir şey değil.

Bir suratla ikinci kez karşılaştı, onu kendinden geçerek karşılayan ve yeniden havaya fırlatan bir kızın ateşli ve iri gözleriyle... Kendi etrafında döndü, bazen kalabalığın ortasında tehlikeli bir gözeneğin açıldığını, onu tutan kimse olmazsa her şeyin sona ereceğini gayet iyi biliyordu. İnsanlar toprağa basıyordu ya da bazen gökyüzü olan toprağa, o ise havalardaydı, iki dünyanın arasında dönüp duruyordu, sonunda onu hayatta tutabilecek öbür hayat için dua ederek...

Yere düştüğünde müzik aniden sustu ve ekran kapanmadan önce birkaç kez kırıştı. Ishmael kendini sandalyeye bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açık bekledi, gürültü bir hamlede pat diye kesilmişti, bir an nerede olduğunu şaşırdı: Kampın sirenleri susmuştu. Patlamalar durmuştu. Silah atışları duyulmuyordu. Revir çadırının ışıkları bir kez daha yandı. Nöbet değişimi yaklaşıyordu, geçici görev yerini terk etmesini isteyeceklerdi. Kulübenin üstünde, derenin öbür tarafındaki yüzlerce beyaz çadırın ve tepenin üstünde Sierra Leone'yi örten gece kesif, şüphe dolu bir kubbeyi andırırken onun nasırlı eli farenin üstünde hâlâ titriyordu.

Hava çok güzeldi, haberlerde bütün hafta sonunun güneşli geçeceği söylenmişti. Enzo çantasını, çadırını ve küçük oltasını hazırladı. Geriye bir tek kahvaltı işini halletmek ve uyku mahmuru gözlerle çikolatalı sütünü seyreten, kim bilir belki de annesiyle plajda geçireceği günlerin hayalini kuran Luca'yla ilgilenmek kalıyordu. Enzo, Carlo'yla saat dokuzda Umbertide çıkışındaki kavşakta buluşmayı kararlaştırmıştı. Kentukiyi de yanında götürecekti. Carlo'nun bundan rahatsız olacağını biliyordu, çünkü balığa çıkma daveti onu sadece evden değil kentukiden de uzaklaştırmayı da amaçlıyordu fakat tıklar tıklar işleyecek bir planı vardı. Köstebek, kim bilir hangi nedenle ona alındığı ya da öfkелendiğı için iletişim kurma konusunda kapris yapan o küçük ruh, Tiber'in yeşil sularını görüp Enzo'nun uzandığı yerden Carlo'yla tatlı tatlı yaptığı sohbetlere kulak verince, onun arkadaşları arasında nasıl biri olduğunu idrak edip de aralarında ne tür bir arkadaşlık kurulacağını kavrayınca kesin yelkenleri suya indirecekti. Bu konunun kendisinde az çok bir takıntı halini aldığıının farkındaydı, neyse ki durumunu tahlil edebildiğine göre henüz büsbütün kontrolünü yitirmediğı söylenebilerdi. Aslında Enzo sadece, birbirinden muhtemelen apayrı dünyaları olan iki yalnız insanın karşılıklı paylaşı-

cağı, öğretebileceği yığınla şeyi olduğu kanısındaydı, hepsi o. Bu arkadaşlığa ihtiyacı vardı, ikisi adına da istiyordu, eninde sonunda emeline ulaşacaktı.

Kahvesini doldurup kızarmış ekmekleri hazırladı. Köstebek belki de bu kadar çok valizin ortalığa saçılmasından huzursuzlanmış, aralarında mekik dokuyordu.

Enzo kahvaltıda hiç lafı dolandırmadan, “Benimle geliyorsunuz Mösyö,” dedi.

Öte yandan kentukinin endişelenebileceğini biliyordu, onu bu kadar uzun süre hiç evden çıkarmamıştı, her şeyden evvel çocuktan bu kadar uzun süre ayrı tutmamıştı, onu en çok altüst edecek de buydu. Kentuki kımıldamadı. Luca’nın sandalyesinin yanında put gibi duruyordu. Ne çığlık attı ne masanın ayaklarına vurup tıkırtı çıkardı. Baba oğul bu hareketsizliğe o kadar şaşırdılar ki eğilip bir gariplik olup olmadığını yokladılar. Giulia’nın arabasının klakson sesini duyunca çocuk yerinden fırlayıp üstünü giyerek babasına veda etti. Sırt çantasını takıp çıkarken kapıda bir kez daha hoşça kal diye seslendi. Birkaç metre ötesinde kentuki hâlâ yerden ona bakıyordu. Enzo kahvaltılıkları kaldırırken Giulia’nın klaksonu yeniden duyuldu, neler oluyordu acaba, hemen arkasından da kapının çarpma sesi geldi. Çocuk geri dönüyordu, Enzo mutfak perdesinden kendi anahtarıyla kapıyı açtığını gördü. Arabanın motoru sustu, derken diğer kapının da sesi geldi. Eski karısı da iniyordu, iyi ama niye?

Luca özür dileyen bir ses tonuyla, “Baba,” dedi eve girince.

Giulia da çocuğun arkasından eve dalarak, “Olacak iş değil, bütün bir hafta sonu için tek bir ceket bile koymamışsın çantaya,” diye söylendi.

Oysa ceket falan aradığı yoktu, bariz görülüyordu bu, yere, mobilyaların ayaklarına, sandalye ve masaların altına bakıyor, suratında Enzo’nun adı gibi bildiği o so-

ğuk sırtışıla, saklamaya zahmet etmediği o pervasız tavırla evi kolağan ediyordu.

Luca ceketini tutup kaldırarak, “Burada tamam,” dedi.

Ama eski karısı kentukiyi çoktan bulmuştu.

“Gidelim haydi,” dedi Luca, annesini çekiştirerek.

Enzo çocuğun onun için yalan söylediğini anlamıştı. Kadın kentukinin hâlâ evde olup olmadığını sorduğunda doğruyu söylememişti, onun için yapmıştı bunu. Babasının “oyuncak”la arasındaki muhteşem dostluğu kurtarmak adına... Derken telefon üç kez çaldı, sonra sustu. Giulia tam kentuki nedeniyle Enzo’yu paylamak için bir-iki adım öne atılacakken kalakaldı.

“Bu da mı oluyor burada?” diye sordu.

“Olan ne?” dedi Enzo, gerçi eski karısının ne kastettiğini gayet iyi anlamıştı.

Luca Enzo’ya çevirdi başını, çocuğun yusuvarlak suratı şimdi kâğıt gibi bembeyazdı. Telefon üç kez daha çalıp sustu. Bildiği kadarıyla bu ilk kez oluyordu ama çocuğun yüz ifadesi onu kaygılandırmıştı. Telefon bir kez daha çalınca çocuk korkuyla sırt çantasını yere attı, Giulia atılıp telefonu kaptı.

“Alo,” dedi. “Konuş. Bir şey söylesene Allahın belası!”

Luca’ya bakarak telefonu kapattı. Enzo, dikkatlerin dağılmasını fırsat bilerek kentukinin muhtemelen koltuğun altındaki inine saklandığını fark etti.

“Eve de geliyor bu cevapsız telefonlar,” dedi kadın, çalan telefon nedeniyle endişelenmişe benziyordu, kentukiyi unutmuştu. “En azından ben açınca cevapsız,” sonra çocuğa baktı, ufaklık gözlerini yerden kaldırmıyordu.

Giulia Luca’nın çantasını alıp çocuğu kolundan tuttu.

“Gidelim.”

Enzo kapıya doğru peşlerinden gitti. Kadın arabayı açıp önce çocuğu bindirmek üzere ittirdi, sonra sesini

yükseltmemeye özen göstererek öfkeyle Enzo'ya dönüp, "Bir avukat tutacağım," dedi. "Önce Luca'yı senden alacağım sonra da o Allahın cezasını meret seranın ortasında kazığa oturtacağım."

Araba hızla uzaklaşırken Enzo el salladı. İkisi de karşılık vermedi.

Salona dönünce bir an durakladı, kentuki ortalıkta yoktu. Onu aramayı sürdürmek istemiyordu, artık muhtaç, hakarete uğrayan tarafı oynamaktan usanmıştı. Öfkeden köpürüyor, güçlükle nefes alıyordu.

"Haydi arasana!" diye bağırdı odanın ortasında. "Ağzına sıçtığım şey çaldırsana telefonu!"

Neler oluyordu? Kentuki ve oğlu arasında neler yaşanmıştı? Onu kırıp parçalamanın, bozmanın bin türlü yolunu geçirdi aklından. Zihni dur durak bilmiyordu. Buna karşın bir adım geriledi. Bavulu ile paltosunu alıp evden çıktı. Kapının öbür tarafından, ahşaba, gözetleme deliğine, aşırı yıpranmış kapı koluna baktı. Sonra biraz ileride, pencerenin arkasında onu gördü. Kentuki pence-reyle perde arasında kımıldısız durmuş onu izliyordu.

Hafta ortasına geldiklerinde Grigor'un boşta tableti kalmamıştı. Zagreb merkeze sefer düzenlemek için Nikolina'yı tekrar işin başında yalnız bıraktı. Daha önce uğramadığı Ilica'daki birkaç dükkâna girerek iki tablet aldı, sonra da yolun karşısındaki küçük telefon mağazasından    tane daha satın aldı. Bir yere oturup keyif yapmayalı hayli uzun zaman geçmiş gibi geldi, o yüzden Tkal iceva Caddesi'nde güneşli terasta küçük bir masaya oturdu. Uzun bir aradan sonra şehrine dönen biri gibi hissediyordu, öğle yemeği ısmarlamaya karar verdi. Sokağın öbür ucunda güneşlenen yaşlıca bir kadın ona gülümsedi, Grigor jestine kibarca karşılık verdi. şöyle bir düşününce içi rahattı, B planı tıkır tıkır işliyordu o yüzden garson sipariş almaya geldiğinde iki porsiyon yemeği silip süpürecek kadar büyük bir iştah ve açlık hissetti.

Yan masada iki adam kentukiyle k ğit oynuyordu. Ellerindeki k ğitler yelpaze gibi kendilerine dönük duruyordu. Ortada atılan k ğitler birikiyordu. Kentuki k ğitlerinden birine doğru ilerlediğinde onu hemen ortaya atıyorlardı. Artık bu aletler her yeri sarmıştı, öyle ki babası bile yavaş yavaş ne işe yaradıklarını çözmeye başlamıştı. Haberlerde renk renk olaylarla olsun dolandırıcılık, hırsızlık, gasp hik yeleriyle olsun sürekli onlardan

söz ediliyordu. Kullanıcılar ev yapımı icatlarıyla, dronlara bağladıkları, patenlere tutturdıkları ya da elektrik süpürgesinin üstüne takıp evi dolaştırdıkları kentukilerinin her türden sosyal ağda videolarını paylaşıyorlardı. Süsleme önerileri içeren eğitim videoları, kişisel tavsiyeler, beklenmedik kazalar karşısında mucizevi hayatta kalma taktikleri de eksik değildi. Bir panda kentuki kediye korkutup havaya sıçratırken ya da Noel şapkalı bir baykuş kentuki burnuyla yedi kadehe vurarak Noel şarkısı seslendirirken örneğin... Bu aşamaya geldikten sonra hâlâ kentukilerin kullanımına yönelik herhangi bir düzenleme getirilmemiş olması mucize sayılırdı. Kutsal B planının ilahî ateşiydi bu mucize.

Yürüyerek geri döndü, eve vardığında soluğu odasında alarak yeni tabletleri çalışma masasına bıraktı. Nikolina hemen ona dönüp, “Bir sorunumuz var,” diye belirtti.

Grigor masanın üstünün tabletle dolu olmayışına şaşırdı. Halbuki kız akıl karıştıran o sırt omurları ve ah-tapot kollarıyla ilk günden beri büyük bir iştahla çalışıyor, nefes almadan on-on iki bağlantıyı aynı anda idare edebiliyordu. Niyeyse şu anda önündeki masada sadece bir tane tablet vardı.

Yaklaşarak, “Şu kız,” dedi Nikolina.

Çocuk asla bağlantılarına sahiplerini kastederek hitap etmezdi. Onun işi bireylerle değil bağlantı kuran aygıtlarla, belli başlı IMEI numaralarıyla – telekomünikasyon teknolojilerinden, on altı haneli sistemlerden ya da verilerin işlendiği çizelge kâğıdından ibaretti. “Şu kız” da neyin nesi oluyordu?

Nikolina görebilmesi için ona tableti uzattı. Yanlış anımsamıyorsa 47 numaralı panda kentukiydi.

“Bir şey oldu ama sinirlenme lütfen, tamam mı?”

Grigor çalışma masasına uzanıp 47’nin çizelgesine baktı. Evet, tam da düşündüğü kentukiydi. Şimdiye ka-

dar somut bir veri toplamayı beceremediği bağlantılarından biriydi. Aygıt dev bir ekranın, oyun konsollarının, birtakım teknolojik aletlerin durduğu basit bir odada hapisti, oradan çıkmasına izin yoktu. Yeniyetmenin biri günün belli saatlerinde oraya girip ya zaman öldürüyor ya da koltukta uyukluyordu. Bir aydan uzun süredir bağlı olduğu halde Grigor herhangi bir veriye ulaşma ya da bulunduğu odanın dışına çıkma fırsatı yakalayamamıştı.

“Mesele ne?”

“Kapı açık kalmış. Neden bilmiyorum. Ben de fırsatı değerlendirip kaçtım.”

“Eee, ne oldu? Nihayet nerede olduğumuzu anladık mı?”

Grigor sonunda biraz bilgi edinecek olmanın hevesiyle eline kalem aldı. Kız ise yanına gelip oturmasını işaret etti. Tabletle ekran görüntüsü almıştı, hem de bir sürü, açıklarken onları göstermek istiyordu.

“Anlamak için görmen gerek çünkü çok akıldışı bir durum.”

Grigor oturdu, Nikolina ilk çektiği görüntüleri gösterdi. Kendi tabletine kaydetmişti, teker teker üstünden geçerken baştan itibaren olanları anlattı. Mütevazı bir çiftlik eviydi, ortalıkta kimseleri göremeyince yerini tespit etmesini sağlayacak sesler duyma ümidiyle bahçeye çıkmıştı. Başiboş köpekler vardı, ona bir şey yapmamışlardı, bir de yığınla başiboş keçi. Nikolina bir fotoğrafın üstünde durdu: Sıcak ve nemli bir bölgede alçakta ve açıklıkta kalan bir köy, fotoğrafta tek bir insan bile yok. Sadece yollar, bir-iki ev, keçiler, keçiler, her yerde keçiler...

Grigor endişelenmişti, “Evden de mi çıktın?”

“Biliyorum, kuralları biliyorum ama bekle bir dakika. Önce dinle. Sokağı geçemezdi çünkü her yer toprak görüyor musun? Çalışmazdı denesem de.”

Grigor bir sonraki fotoğrafa baktı. Resmen hayalet

köyü andırıyordu, keçiler sahipsize benziyordu. Biri yolun ortasına uzanmıştı, diğer beşi terk edilmiş bir lokantanın sazdan çatısının gölgesinde bezgin bezgin dikiliyordu, daha geniş bir grup arka tarafa doğru uzaklaşıyordu. Bu kadar ıssızlığın ortasında evlerden birinin önüne park etmiş kırmızı bir motosiklet görmek Grigor'u telaşlandırdı, demek burada dolanan birileri vardı.

“Ama kaldırımda hareket edebildim görüyor musun?” Nikolina açıklamaya devam ederek bir sonraki fotoğrafa geçti. “Eve yandan bakabileceğimi düşündüm. Ama oralarda da kimse yoktu.”

Sonra biraz daha uzaklaşmıştı.

“Ne kadar?”

“İki, en fazla üç blok.”

Grigor telaşla başını avuçladı. Şarj ünitesinden bu kadar uzaklaşmak salakça bir riskti. Birisi çıkıp da şimdi kentukiyi bir yere kapasa, şu veya bu sebeple şarj ünitesine dönemese haftalardır yapılan çalışma çöpe gidecekti.

Kız paylamaları yarıda keserek, “Hadi ama patron,” dedi sonunda. “Sen hiç şeytana uymadın mı yani?”

Onlarca kez... ama onlar kendi kentukileriydi. Bunun eşsiz bir deneyim olduğunun o da farkındaydı: Sahiplerden kaçarak bağlantı bölgesinde başına buyruk gezmek sıra dışı bir deneyimdi. Orası öyleydi ama kıza iyi vakit geçirsin diye para ödemi-yordu. Sabrı taşarak baktı ona.

“Bekle,” dedi kız. “Burası önemli.”

Nikolina üç blok ötede bir eve girmişti, alçak katlı, geniş, büyükçe bir evdi. Şarjı o anda yüzde 70 gösteriyordu, dolayısıyla zamanı olduğunu düşünmüştü. Kapıda iki plastik şezlongda iki adam oturuyordu. Nikolina ona fotoğrafı gösterdi, Grigor adamların ortasında duvara asılı bir tüfek gördü.

“Tüfek mi!?”

Kız başını salladı.

“Bir tüfek ve bir sürü keçi daha.”

Sahiden de evin etrafında öyle çok hayvan vardı ki bu sayede görünmeden rahatça ortalıkta gezinerek evin arka kapısına dolanmıştı. Aslında kapı denemezdi oraya, eşikte sabit parmaklıklar vardı.

“İşte. Beni endişelendiren önemli kısma geldik...”

Köpeklerin biri, bastıbacak olan içeri girdi. Parmaklıkların arasından hiç sorun olmadan geçince Nikolina da ondan cesaret bularak devam etmişti. Kız Grigor’a artık evin içinde çekilmiş bir sonraki fotoğrafı gösterdi: basit bir mutfağa açılan yemek odası ve tezgâhta bulaşık yıkan bir kadın. Eviyeye eğilmişti. Nikolina mutfığın ardından, kanepeye uzanmış sohbet eden iki başka adamın yanından salona açılan bir kapıdan geçtiğini açıkladı. Dımdızlak ortalık yerde kalıp saklanacak bir yer bulamayınca burayı fotoğraflamadan hızlıca geçmişti.

“Nece konuşuyorlardı?”

“Portekizce galiba.”

Grigor kuşkuyla karışık etkilenmiş bir ifadeyle baktı ona.

“Bilirsin Ronaldinho’yu severim,” diyerek göz kırptı.

Grigor dili not aldı. Nikolina yanında köpekle koridoru yürüdü. Koridor odalara açılıyordu, bir sürü oda vardı, altı ya da yedi tane. Birincisi parmaklıklı ve boştu, ona fotoğrafı gösterdi.

“Burası kesin bir hücre Grigor. Baksana sadece battaniyeyle yatak var.”

Grigor not aldı, kız huzursuz bir ifadeyle bir an bakakaldı. Sonra başını sallayarak devam etti.

Geri kalan odalar da boştu, her birinin kapısı vardı ve yarı aralıktı kapılar. Yataklara ait birkaç fotoğraf vardı, hepsi çift kişilik, darmadağınık, iğrenç görünüyordu.

Kız, “Sonuncu odada bir kız vardı,” diye belirtti. Ken-

tukiye görünce kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çölün ortasında bir bardak su görmüşçesine yataktan fırlamış, kapıya koşup bir daha çıkamasın diye bir sandalye dayamıştı.

“Ya burada kapalı kalırsak ve pilimiz biterse? Kaç saattir orada?”

“Kız on beş yaşında ya var ya yok Grigor. Bir kâğıda yazıp şunu ekrana tuttu.”

Nikolina ona bir sonraki fotoğrafı gösterdi. Kirli bir peçeteydi, telefon numarası haricinde Grigor ne yazdığını anlamadı. Nikolina okudu:

“Ben Andrea Farbe, kaçırıldım. Annemin telefonu: +584122340077. Ne olur yardım edin!” Nikolina notun İspanyolca olduğunu belirtti, telefona internetten bakmıştı, Venezuela’nın koduydu. “Burayı Brezilya sanıyordum ama kız oralı değil.”

Grigor dehşetle baktı Nikolina’ya, kız korku ve heyecanla sıcak bir şeye değmiş de yanmış gibi sallıyordu ellerini.

“Onu oradan çıkarmamız gerek, annesini aramalıyız.”

“Nerede olduğunu bile bilmiyoruz.”

Grigor ona bağlantı sisteminin anonim ara sunucular üzerinden çalıştığını, otomatik olarak bir sunucudan diğerine atladığını açıkladı. Yerini tespit etme olanağı olsa bile bir arama sonucu elde edilecek yegâne veri dünyanın neredeyse herhangi bir yerinden gelen artık vadesi dolmuş sinyaller olacaktı. Nikolina eliyle ağzını kapadı. Bir süre düşünceye daldılar.

Grigor 47 numaralı tableti alarak kızı ilk kez gördü, fotoğraflardan değil de canlı olarak. Gözlerinin altı torba torbaydı, sıska kız gürültü çıkarmamaya özen göstererek çaresizce çekmeceleri araştırıyordu. Duvarlar çıplak sıvaydı, kırmızı siyah çarşaf ucuz sentetik bir kumaştan yapılmış izlenimi veriyordu.

“Bir şarj aletine ihtiyacımız var,” dedi Grigor. “Televizyona dikkat edersek belki nerede olduğumuzu anlarız ama bunun ne kadar süreceği belli değil. Bu sırada pile ihtiyaç var.”

“Yere bir şeyler yazıyor,” dedi Nikolina. “Kentukiyi ona çevir.”

Çevirdi. Kız yere bir artı çizdi, dört köşesine bir şeyler yazıyordu. Sol üst köşeye HAYIR, sağ üst köşeye EVET, sol alt köşeye BİLMİYORUM, sağ alt köşeye de BAŞKA SORU SOR yazdı.

Nikolina bütün kelimeleri otomatik çeviride kontrol etti.

“Evet, İspanyolca,” diye belirtti.

“Ne işe yarar ki bu,” dedi çocuk. “Soru sorması gereken biziz, nerede olduğunu ancak böyle anlayabiliriz.”

Pil seviyesinin yüzde 50’ye düştüğünü belirten bir uyarı belirdi ekranda. Nikolina Grigor’un elinden tableti alarak kentukiyi BAŞKA SORU SOR köşesine götürdü, çünkü dört seçeneğin içinde BİZE BİR ŞEYLER ANLAT seçeneğine en yakın olandı o.

Kız konuşuyordu ama ne dediği anlaşılmadı.

HAYIR diye işaret etti Nikolina, BAŞKA SORU SOR.

Kız kısık sesle küfür ederek sağına soluna bakındı, çaresizce başını sağa sola oynattı.

Nikolina kalemi kızın ayaklarına itti.

“Neresi orası!” diye bağırdı tablete. Bu sırada Grigor onun arkasında sandalyesinde iyice büzülmüş, bir çözüm yolu bulmaya çalışıyordu.

Akşamüstü bir ara pil artık yüzde 30’a indiğinde kız biraz sakin kafayla düşündükten sonra kâğıda bir şey yazıp gösterdi.

“Surumu”

Grigor Nikolina’ya baktı.

“Ne diyor şimdi?”

Nikolina ismi internette arattı. Sonuçların bir kısmını eledikten sonra bağırdı:

“Bir köy! Roraima eyaletinde, Brezilya’da.”

Konumu hemen saptadı, Venezuela sınırına birkaç kilometre uzaklıktaydı. O kadar küçük bir köydü ki hakkında Vikipedi’de madde bile yoktu. Nikolina, Grigor’un karşısına numaranın yazılı olduğu peçeteyi koydu, çocuk aradı. Tir tir titreyerek çevirdi telefonu, içinden şansıma tüküreyim diyordu. Nikolina yanında olup bu kadar baskı yapmasa o telefonu açar mıydı emin değildi. Karşısındakine İngilizce Andrea Farbe’nin annesiyle mi konuşuyorum, diye sordu. Kadın birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ağlamaya başladı. Nikolina telefonu alarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Kadının tek kelime İngilizce anlamadığını, sadece kızın ismini duyar duymaz ağlamaya başladığını anlamıştı. Telefonu kapatıp Surumu’ya en yakın polis karakolunu aradılar, oradan 317 kilometre uzaktaydı. Portekizce konuşmadıkları anlaşıldığında bir memurdan öbürüne aktarılıp durdular, ta ki sonunda bir memur ilkel bir İngilizceyle onları cevaplayana dek. Ne olup bittiğini açıklamaya çalıştılsa da polis tam anlayacak sandıkları sırada hat koptu. Nikolina tekrar telefon etti ve Grigor’un daha ilk anda net biçimde çözdüğü konuyu ancak birkaç denemenin ardından idrak etti.

Grigor, polisin de muhtemelen işin içinde olduğunu öne sürünce kız bu sefer civardaki başka karakolları aradı. Ya hat kopuyor ya karşıdaki İngilizce konuşmayı reddediyor ya da onu bitmek bilmeyen dakikalar boyunca telefonda bekletiyorlardı. Grigor olayların hızlanması için küçük kızın fotoğrafını çekip gayriresmî iletişim kanallarına iletmenin yeterli olacağını düşündü, bir yandan da bunun tedbirsizlik olup olmayacağını sorguluyordu. Nikolina’nın karakollara yaptığı aramaların her birini kay-

dettiğini, telefonda sekiz farklı aramanın kaydını tuttuğunu fark etmemiştir, ta ki kız da onunkine yakın bir çözüm önerisi getirene kadar. Nikolina birkaç kanalı arayıp ellerindeki bütün malzemeyi ilettiler.

Birkaç saat sonra Grigor'un telefon çaldı, arayan Venezuela polisiydi. Aynı zamanda Brezilya Federal Polisi ve Roraima Emniyet Genel Müdürlüğü'nü de aradı. Surumu'daki kız annesini arayıp aramadıklarını sormuştu. Nikolina EVET diye işaret ettiğinden beri sessiz sedasız ağlıyordu. Grigor az önce yaptıklarının olası sonuçlarını Nikolina'ya tek tek saydı, ikisi de işi nereye kadar vardırılabileceklerini kafalarında tartarken bir süre sessiz kaldılar.

"Hepsini ortadan kaldırmamız gerek," dedi sonunda Nikolina. Grigor, onun ne demek istediğini, ancak kız birinci posta tabletlerle özel eşyalarını iki kutuya doldurup koridora çıkardığında idrak edebildi.

Çalışır durumdaki altmış iki tableti karşıdaki küçük daireye taşıdılar. Nikolina'nın masasını boşaltıp mutfığa döndüler. Çizelgeleri kaldırıp tripodlara takılı kameraları söktüler. Onları suçlu durumuna düşürebilecek ne var ne yoksa temizlediler. Hırvat polisi kapıyı çaldığında ortalıkta sadece bir tablet kalmıştı, o da 47 numaralı kentukiye ait değildi. Grigor polise güvenmiyordu, en iyisinin bağlantıyı korumak, Surumu'da olup bitenleri gittiği yere kadar takip etmek olduğuna karar vermişti. Her halükârda çok az para ödediği bir kentukinin geçmişini silerek onu feda edip 47 numaralı bağlantının yerine polise teslim etti.

Bu sırada başka bir kıtadaki 47 numaralı gerçek kentuki yüzde 10'luk pil gücüyle can çekişiyordu. Polis gider gitmez hemen onun başına geçtiler.

"Şarj ünitesine dönmesi gerek!"

"Hayır," dedi Nikolina. "Kızı bırakamayız, şu an değil."

“Orada kalırsak” dedi Grigor, “en fazla on beş dakika dayanırız ama hareket edersek yine de bir mucize olabilir.”

Nikolina da sonunda razı geldi. Kentukiyi sandalyeye yaklaştırıp birkaç kez ayaklarına vurdu. Kız anlayıp sandalyeyi çekti. Köpek koridorun ortasında oturmuş onları bekliyordu, mutfığa giderken yol boyunca koklayıp durdu. Kanepede bir adam kalmıştı, uyuyordu. Radyo çalışıyordu. Nikolina beton zemindeki, topraktaki oyuklara dikkat ederek evden çıktı, keçilerin toynaklarının arasından devrilmemek için dikkatlice geçip bu karanlık gecenin çöktüğü hayaletvari köyde kentukiyi kaldırırda ilerletti. Kızı kentukiyi hareket ettirirken izlemek mucizevi göründü Grigor’a, onu çalışırken ilk kez seyrediyordu, etkilenmişti. Öbür evde keçiler hâlâ dışarılardaydı, sabah nasılsa aynı şekilde kapılar yine ardına kadar açıktı. Nikolina sonunda kentukiyi şarj ünitesine çıkardığında ikisi çığılı basıp ellerini çaktılar. Nihayet şarj oluyordu.

Alina havuzların yakınındaki basamaklara oturup ayakkabısını çıkararak terini kurutmak üzere ayağını beton zemine koydu. Carmen'in sözleri geldi aklına; sanatçıların daima kötü koktuğunu söylemişti. Olympos tanrıları kadar yakışıklı oluyorlardı, "yakışıklı ve kaçık" –olumsuz anlamda söylemişti bunu– gelgelelim cehennem zebanisini andıran o kokuları yok mu, ne zaman biri kütüphaneye gelecek olsa çıkar çıkmaz her yeri havalandırıyordu. On kilometre koşunun ardından o da sanatçılar gibi pis mi kokuyordu acaba? Setlerin en üst basamağına oturmuştu. Havuzların öbür tarafında bir kentuki sergi salonlarının gölgesinden ilerleyerek galeriye doğru uzaklaşıyordu.

Artık her yeri sarmışlardı. Alina beş tane saymıştı. Birkaç gün önce mantar yerleştirmesinin sahibi kaçık kadın mutfaktan yanlışlıkla kendisinin olmayan köstebek kentukiyi, aynı renkte kentukisi olan Rus da kaçık kadınınkini götürmüştü. Sven yaşananları ballandıra ballandıra anlatmıştı. Sanatçıların ikisi de bu değıştokuşun farkında değildi, ta ki Rus'un köstebeğinin "kişi"si, yani kaçık mantar sanatçısında olan kentuki kendi sahibine telefonda bir sesli mesaj yollayana dek. Rus bu sesi ilk kez duyuyordu; ne konuşulan dili anlamıştı ne

mesajı. Akşam yemeğinde topluca dinlemişlerdi mesajı, Şilili fotoğrafçılar bunun Galce olduğunu söylemişti, kızın annesi Galler bölgesindendi, hangi dil olduğunu şipşak anlamıştı. Böylece Rus mesajı Şililiye, o da annesine iletmiş, anne mesajın İspanyolca tercümesini kaydederek yollamış, Şilili lütfedip annesinin tonlamasına sadık kalmaya çalışarak onu herkes için İngilizceye tercüme etmişti. Mesajda, “Ya beni bu delinin elinden kurtar ya da bağlantımı koparacağım,” deniyordu. Mantar işinin faili olan kadın da merakla olayın sonucunu bekleyenlerin arasındaydı. Kendisinden söz edildiğini anlaması birkaç saniye sürdü, anladığında da acayip öfkelenerek kentukiyi –yani Rus’un kentukisini– hırsla yere çaldı. İlk darbeye alet sadece yere düştü, Rus onu kurtarmaya çalıştı fakat ikinci darbeyi doğrudan kamerasına aldığından yaratığın suratı ezildi ve sac levha ortaya çıktı. Kadını uzaklaştırıp sakinleştirdiler. Kargaşayı fırsat bilen diğer kentuki ortadan toz oldu, kimse onu bir daha göremedi. Yere fırlatılan kentuki neyse ki sağlamdı hâlâ, çığlıklar atıyordu, Rus onu kollarına alarak Sven’in tabiriyle, insanın ömründe duyabileceği en tüyler ürpertici ninniye söyleyerek sakinleştirmeye çalıştı. Sven o sıralar sadece bu türde olaylar hakkında konuşuyordu. Ya sanatçılar ya da kentukiler hakkında. Alina ise dinlemekle yetiniyordu.

Kız odasına çıkıp duş aldı. Sonra çalışma masasına oturup sandalyede geriye kaykılarak saçını kocaman bir topuz yapıp banka hesaplarına göz gezdirdi. Parası suyunu çekmiş olmasına rağmen zamanından önce Mendoza’ya dönmek istiyordu.

Annesi sohbet kutusuna, “İyi olduğuna emin misin?” diye yazdı.

Öpücüklü gülen suratlar, karpuzlar, kedicikler yolladı, yeğenlerinin fotoğraflarını yapıştırdı.

Alina evet diye yanıtlayarak kafatası emojileriyle karşılık verdi.

Carmen ısrarla Ölüler Günü'nün burada geçireceği en güzel günler olacağını söylüyordu. Oaxaca'lıların kutlamalarını görmeden dönmesine dünyada razı gelmeyecekti. Artık her akşamüstü birlikte büfede kahve içiyorlardı. Alina Ölüler Günü akşamı Oaxaca'ya birlikte inmeyi teklif etti. Güzel bir plan olabilirdi, birlikte sabaha kadar o bar senin bu bar benim gezeceklerdi. Carmen hafifçe gülümsedi. Güzel olmaya güzel bir plandı ama Alina onun sadece kütüphaneci değil aynı zamanda kentuki sahibi iki çocuk annesi olduğunu unutuyordu herhalde: Gece nöbeti tutacaktı.

“Gece nöbeti mi?”

“Çocukların zırvalıkları işte,” dedi Carmen. “Kentuki boykotu konusu... Gece boyunca kedciklerinin başına bir şey gelmesin diye hayvana sarılıp bekleyeceklermiş. Dışarıda lanet bir zombi saldırısı varmışçasına kepenkleri sıkıca örtüp içeride de ışıkları söndüreceklermiş.”

Carmen kahvesini bir yudumda bitirip dağlara doğru baktı.

“Babaları da onları yatıştıracağına,” diye devam etti, “içinde fener, uyku tulumu, kırmızı mürekkep atan tabancalar olan acil durum çantası aldı... Görüyorsun beni neyin beklediğini.”

Alina odasına döner dönmez tabletini açarak “boykot”, “kentuki”, “Ölümler Günü” kelimelerini arattı. Albay'ın eli kulağındaydı, atölyelerden dönüp kapıyı çalması an meselesiydi, ama o an akli fikri az önce öğrendiklerindeydi. Anlaşıldığı kadarıyla söz konusu hareket Acapulco'da, Las Brisas semtinde doğmuştu: Dar sokaklarıyla, palmyelerin çevrelediği modern mimarili evleriyle meşhur bu semtte *Financial Times*'a bakılırsa dört ailenin birinde en az bir kentuki bulunuyordu. Araştır-

malara göre haftada ortalama dokuz kentuki kayboluyordu, avuç içi kadar küçük, üstelik kayıpların derhal telafi edilebileceği zengin bir muhitte bu artık sorun olarak görülmeye başlanmıştı. Bahçeler hayvancağızları gömmek için aşırı küçüktü, insanlar onları çöpe de atmak istemiyordu. Yakınlarda, Unte Brujas'ta –ki burası kilometrelerce uzakta kamusal bir parka en yakın yerdi– kalbi kırılan iki çocuk annesi bir kadın ağaçlık bir kuytu-yu kazarak iki panda kentukiyi mezara koyar gibi defnetmişti. Birkaç güne kalmadan birincinin yakınında başka mezarlar da belirdi. Alanın daha fazla mezarlığı kaldıracak hali olmasa da, çok geçmeden Las Brisas'ta sağda solda, zaten kısıtlı sayıdaki parklarda mezarlıklar ortaya çıkmaya, bu durum diğer semtlere, geniş Miguel Aleman Bulvarı'na doğru yayılmaya başladı.

Belediye meclisi, parklar ve bahçeler müdürlüğüne mezarlıkları derhal kaldırmalarını ve yaratılan kamu hasarının telafi edilmesini emretmişti. Ertesi gün yaşlı bir çift belediye binasının önüne gelerek kentukilerinin cesedini geri istedi. Halk sosyal ağlarda öfkesini dile getirse de bir daha kimse hayvancıkları oraya buraya gömmedi. Çok popüler bir sosyolog televizyonda Ölüler Günü'nde Meksika'nın bütün eyaletlerinde bir toplu defin töreni yapılmasını önermişti. Sosyologun sıkı hükümet muhalifi bir parti taraftarı olan, antiemperyalist *reggaeton* şarkıcısı kardeşi ise son resitalini bitirirken endişe verici bir karşı öneriyle mikrofona, "Ölüleri değil dirileri gömün!" diye bağırmış, bu da çeşitli çevrelerde kafaların karışmasına, tartışmalara neden olmuştu. Sonunda öngörülebileceği üzere heyecanlar saman alevi gibi söndü, devrimci boykot da daha endişe verici birtakım siyasi meselelerin arasında kaynayıp gitmeye başladı. Sadece ağırlıklı olarak gençlerin katıldığı sosyal ağlarda kaygılar bir süre alttan alta varlığını devam ettirdi, bu acıların bir telafisi olarak,

kentukilerin hayatta kalmasını destekleyici çeşitli aksesuarların satışında, sekiz ile on beş yaş aralığındaki çocuklar arasında patlama yaşandı.

Albay Sanders kapıyı her zamanki gibi tıklattığında Alina okuduğu makaleyi beğendiklerinin arasına kaydederek kapıyı açmak için ayaklandı. Anahtarı çevirip onu içeri aldı, kanatsız haliyle çok garip görünüyordu. Tekerlerinden birine çamur parçaları bulaşmıştı, zar zor dönüyordu. Alina bir şey söylemedi, şarj ünitesine doğru uzaklaşmasını seyretti. Şarj ünitesi hâlâ yatağın kenarındaydı ama Sven birkaç gün önce onu kendi tarafına yerleştirmişti. Kız uyurken yapmıştı bunu. Alina sandaletlerini çıkarıp yatağa uzandı. Bir haftadır başını yastığa koymadan önce Sven'in alta bir şey saklayıp saklamadığını iyice kontrol ediyordu. Büyük ve köşeli ellerini özlüyordu çocuğun, ne zaman aklına gelse neden olmasın belki de yastığın altına bir şey bırakmıştır diye düşünüyordu. Kabuklar ya da herhangi başka türde bir işaret olabilirdi bu, belki de saptayamayacağı kadar küçük bir şey. Sonra uzanıp tavanı seyretmeye başladı.

Bu sanatçı misafirhanesinin çift kişilik yatağında kaç gündür, kaç haftadır eli kolu bağlı neyi beklediğini sordu kendine. Sven'in daha önce görülmedik bir şey yapmasını mı? Yoksa kendisinden beklenmedik bir hamle mi? Kentukilere gelince... Onu en çok hiddetlendiren de bu konuydu. Neydi bu saçma sapan kentukiler fikri? Bütün bu insanlar yabancı yabancı evlerde dolanıp başkalarının dış fırçaladığını seyretmekten ne anlıyordu ki? Bu hikâye niye başka türlü olmuyordu? Neden kimse kentukilerle cidden zalimce planlar yapıp olay çıkarmıyordu? Niye örneğin biri çıkıp da kentukiye patlayıcı yükleyip kalabalık merkezi bir istasyona salarak her şeyi havaya uçurmuyordu? Neden örneğin hiçbir kentuki sahibi bir hava yolları şirketi sahibine şantaj yapıp kızının hayatı karşılı-

ğında Frankfurt'taki beş uçağını feda etmesini falan talep etmiyordu? Neden şu dakikalarda önemli evrakların arasında gezinen binlerce kullanıcıdan biri ağırlığı olan bir veriyi bir kenara not edip Wall Street borsasının çökmesine yol açmıyor ya da herhangi bir iletim hattının yazılımına girerek on tane gökdelenin asansörünün birden aynı saatte düşmesine neden olmuyordu? Neden Brezilya'da bir süt fabrikasında kazayla dökülen bir kova lityumla, sefil bir sabahta binlerce tüketici şafak sökerken ölmüyordu? Neden bütün hikâyeler son derece küçük çaplı, kılı kırk yararcasına mahrem, adi ve öngörülebilir cinstendi? Çaresizce insani... Ne Ölüler Günü'ndeki boykot gerçekleşecekti. Ne de Sven onun için tek kopyalık eserlerini değiştirecekti. Ne de kendisi, herhangi biri için varoluşsal *parçalanma* durumundan sıyrılacaktı. Her şey sulanıp gidecekti.

Alina sonuç olarak geri dönüş biletlerini kasımın ilk günlerine almaya karar verdi. Böylece koridorlarda herkesin anlatıp durduğu Sven'in kutsal sergisine neredeyse hiç fark edilmeden katılacak, bir-iki gün sonra da uçağına atlayıp sevgili Mendoza'sında sonsuza kadar gizlenip kaybolacaktı. Kentukiyi de beraberinde götürecekti. Uçuş sırasında onu baş üstü bagaj bölmesine koyacak ama uçaktan inerken yanına almayacaktı. Albay'ın bahtına kendisinininkiler değil artık kim bilir kimin memeleri düşecekti sonrasında.

Anlatacak öyle çok şey vardı ki. Arkadaşlarına her teneffüste rapor veriyor, onu dinlemek isteyenlerin sayısı giderek artıyordu. Sınıftan dört arkadaşı kentuki sahibi, daha fazla sayıda çocuğunsa kendisi kentukiydi, bazı-
larının bu ikinci-üçüncü hayatıydı. Ama hiçbiri Viking topraklarında yaşamamış, hele hele “şarj üniteleri”nin işaretlendiği bir haritaya baka baka asla “özgürce” gezmemişti. Marvin’in durumu bir kentukinin başına gelebileceklerin en iyisiydi. Gecenin on biriyle sabahın ikisi arasındaki süreyle kısıtlı olduğundan çok az insanla karşılaşılıyordu, çoğu sarhoştı – bu da pek eğlenceli sayılmazdı. Ayrıca etrafa bir kentukinin boyundan baktığından köyde başkalarının asla göremeyeceği şeylerle karşılaşılıyordu. Kurtuluş Kulübü her yere damgasını vurmuştu: Kaldırımların kenar taşlarında, evlerin kapılarının eşiklerinde küçük küçük grafitiler vardı. Yağmur yağarsa altına sığınabileceği çatıları gösteren küçük oklar, basit onarımlar ve şarj ünitesi sunan onlarca minik yuva vardı.

Bir önceki gün meydandaki bankın orada duran şarj ünitesinde şöyle yazıyordu:

“Senin için en iyisini dileriz SnowDragon! Yaz bize!”

Aklına hemen Kitty03 geldi, bunu o sete yazdırmak için Jesper’e kim bilir ne kadar para ödemişti. Kasabanın

diğer ucunda onun neler yaptığını bilmek için yanıp tutuşan dostları varken orada gecenin bir yarısı yapayalnız gezmekle budalalık ettiğini düşündü. Kara ulaşmak hesap ettiğinden daha uzun sürecekti yine de ona dokunmadan geri dönmek yoktu. Haritayı açarak birkaç seçeneği gözden geçirdi.

Bu işle oyalandığı sırada onu biri yerden aldı. Karanlık bir köşedeydi, kimseyi görmemişti, iki çocuk onu sarsmaya başladı. Belki iki kardeştiler, yaştı gibi en fazla biraz küçük duruyorlardı. Ellerinde sapan vardı. Onu yerden alan küçük olandı, diğeri tekerlerini sökecekmişçesine hışımla çekiştiriyordu. Ejderha yere düşüp yuvarlandı, yeniden tutup kaldırdılar. Onun için çekişiyor, bağırsıyorlardı, kamera o kadar çok sarsılıyordu ki neler olup bittiğini anlamakta zorlandı. İtiş kakış sırasında Jesper'in yedek pili bağlarken kullandığı kayışı yerde gördü. Telaşlandı. Tekrar yere fırlatıp kaldırdılar onu. Abisi elinden çekip almaya çalışınca küçük olan yaygarayı bastı. Marvin daha fazla düşünmeden hemen alarmı harekete geçirdi. Jesper'in gelmesi ne kadar sürerdi? Hatırladığı kadarıyla alarmın yerini haber vermesinin dışında herkesi sağır ederek ortalığı ayağa kaldırması gerekiyordu, oysa hiç ses çıkmadı. Ejderha yeniden düşüp yuvarlandı. Marvin alarmı etkinleştirmek için uğraşmayı sürdürdü. Ötmüyordu. Kaldırım kenarına çarparak büyük şans eseri tekerleklerinin üstüne düşünce oradan uzaklaşmaya çalıştı. Bir köpek dişlerini göstere göstere ona doğru koşmaya başladı. Çocuklar arkasından koşup onu yakaladı. Köpeğin yanında bir de adam vardı, şimdi onun eline düşmüştü. Çocuklar mızıldanıp bağırdılar, adam ikisini de azarlayarak kamyonete doğru ittirip aracın kapısını açtı. Çocuklar birbirlerinin saçını çekerek bindiler. Adam kentukiyi arka kasaya attı. Marvin onu bıraktıkları anda hamle yaptıysa da gidecek yeri yoktu. Kamyonetin kasası paslıydı, kenarlarda bir

kapak ya da parmaklık değil sadece bir şerit vardı, ortada yığılmış elma kasaları iple şoför kabinine bağlanmıştı. Adam ilk kasanın etrafındaki ipin düğümünü çözmek için çabaladı, üç elma çıkarıp uzaklaştı. Kamyonete bindikten sonra kapının çarpılmasıyla araç sarsıldı. Motor çalıştı, ekrandaki görüntü sarsıntıyla titremeye başlayınca Marvin en iyisi elma kasalarına tutunmak diye düşündü. Kasabaya ait görüntüler gözünün önünden akıyordu, evleri ve işyerlerini geçerek Honningsvåg'dan ve karın bulunduğu yönden uzaklaştılar. Sokağa saparken Marvin dengesini yitirmemek için azami çaba gösterdi. Araçtan atlamayı düşündüyse de etrafında görüntüler çok hızlı akıyordu, böyle bir düşüşten sağlam çıkacağına emin değildi. Çok geçmeden kasabayı geride bırakıp yoldan ayrıldılar, denizden uzaklaşarak tepelere doğru yol aldılar.

Çok uzağa gitmezlerse ve yeterince dikkatini verebilirse bir şekilde geri dönmenin yolunu bulacağına inanıyordu. Kısa süre sonra kasabadan eser kalmadı. Yol tekrar inişe geçti, yokuşun ardından bir göl belirdi. Tam gaz bir iskelenin, yıkık dökük iki kulübenin önünden geçtiler. Gölün arkasında tepelere doğru kar göründü. Uzaktaydı ama o yöne gidiyorlardı. Hayal ettiğinden çok daha beyazdı.

Yemek odasından akşam yemeği için seslenen babasını duydu: "Marvin!"

Kamyonet yoldan çıkarak toprak bir patıkaya girdi, kameranin sarsıntısından hiçbir şey net görünmüyordu. Ani bir frenle elma sandıklarının üstüne fırlamaktan korktuysa da Marvin'in elinden bir şey gelmiyordu. Güçlü bir darbeye kentuki sıçradı. Marvin kamyonetten düşeceğini sandı. Tekerlekleri kamyonetin yanına çarptı, hızla kasanın ortasına yuvarlandı. Olabildiğince asıldı ortadaki kasalara. Tabletindeki görüntü giderek kararıyordu. Artık sadece yolda ilerleyen kamyonetin kırmızı

farlarının asfalttan yansımaları, çok uzaklarda, neredeyse göğe yakın bir yerde ayın ışıklarıyla parlayan karları seçebiliyordu.

Babası merdivenin altından bir kez daha seslendi.

Kamyonet hızlandı, tam gaz gidiyorlardı. Yeniden hopladı araç, sonunda dengesini kaybetti. Dibe kadar yuvarlanıp şoför kabininin kaportasına çarptıktan sonra tekrar ileri doğru yuvarlandı. Başka bir yokuşa girdiler, aşırı dikti, elmaların bir kısmı dökülüp kameraya çarptı. Her şey zangır zangır sarsılıyordu. Ayakta dik durmak, herhangi bir şekilde sabit kalmak mümkün değildi. Kenarlara savruldu, şerit onu bir süre tuttu ama son darbede yine hopladı.

Sonunda düştü. Tekerleklerinin boşlukta kaldığını, asfalta çarptığını, lastiklerinin ve plastik aksamının gıcırdağını, dış kaplamasının var gücüyle yokuş aşağı yuvarlandığını duydu.

Babasının sesi sonunda kapının arkasından geldiğinde Marvin gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Durmamacasına yuvarlanmaya devam ediyor, annesini ve karları düşünüyordu. Bu gidişle asla ama asla ona erişemeyecekti, hele de Tanrı durmadan onun için önemli olan şeyleri böyle elinden almaya devam ederse... Yuvarlandı ve babası kapıyı açtı. Marvin tableti kaldırıp kitapların üstüne koydu, dişlerini öyle bir sıkıyordu bedeninin başka herhangi bir yerini kımıldatabilmekten âcizdi adeta. Babası neler olup bittiğini sorarsa ne olacaktı? Aslında düştüğünü, kırıldığını, yuvarlanmaya devam ettiğini, kontrolsüzce aşağı düştüğünü ona nasıl açıklayabilirdi ki? Babası onu düşerken duymuş olabilir miydi? Tabletten gelen gürültünün onun çakıtaşlarına sürtünmesi sonucu çıktığını anlamış mıydı? Babasına baktı, adam başıyla dışarıyı işaret etti. Marvin sandalyeden indi. Babasının yanından geçerken elinde karne not-

larını gördü. Adeta bastığı zemini hissetmiyordu, havada süzülüyormuş gibi geldi çocuğa. Merdivene geldiğinde inmeye başlamadan önce durakladı. Evin tamamı ona çok oynak ve gerçekdışı göründü. Sessizliği algılaması, bunun tabletinden geldiğini idrak etmesi biraz zaman aldı.

“İn aşağı,” dedi babası.

Bunun mümkün olmadığını, hasta olduğunu, mide-sinin bulandığını, ineceği kadar indiğini söylemek isterdi. Çalışma odasının kapısının kapandığını duydu, anah-tar sesinin ardından gelen babasının ayak seslerini... Marvin mermer tırabzana tutunmak zorunda hissetti. Buz gibi mermer bir an parmak uçlarını sızlattı. Annesi geldi aklına. Sadece birkaç saniyede Antigua’nın sıcaklığı onu hayal âleminden çıkardı.

“İn aşağı,” dedi adam yeniden.

Babasının eli şimdi onu arkasından ittiriyordu. Basamak basamak, her seferinde biraz daha aşağı iniyordu.

Öğlene doğru kargocular geciken beş siparişi tek tek getirdiler. B planı öyle bir noktaya gelmişti ki, fiyatları neredeyse dört katına çıkarmış olmasına ve Nikolina'nın yardımına rağmen yerine koyamayacakları kadar çok sayıda birim satmışlardı. Gelgelelim Grigor bu ticaretin döngüsünü gayet iyi biliyordu. Fiyatlar düşüyor, son dakika indirimleri de her geçen gün katlanıyordu. İkinci el satışlarda düşüşler en son noktada gerçekleşirdi, çok yakında bunun etkisini hissedeceklerdi.

Surumu'da yaşanan çılgınlık Nikolina'nın üç gün iki gece boyunca Grigor'un odasına kapanmasına neden olmuştu. Haberlere, gelecek telefonlara dikkat kesilerek kentukileri büyük oranda ihmal etmişlerdi, ertelenen yığınla iş şimdi onları bekliyordu. Sırayla uyuyor, sadece bisküviyle ve olanların hepsinden habersiz babasının ak-satmadan getirdiği yoğurtlarla besleniyorlardı.

İşin en bunaltıcı kısmı Surumu'daki kentukinin içinde bulunduğu belirsizlik haliydi. Beş saatlik şarj süresi dolunca Nikolina kentukiye uyandırdı ve evin kapılarının hâlâ açık olduğunu fark ederek rahatladı. Zagreb'deki evde yerde ayağının dibinde yatan Grigor'u sarsarak uyandırdı, birlikte etrafı kolaçan etmek için kentukiye kaldırıma çıkardılar. Kasaba önceki günkü kadar ıssız görünü-

yordu. İkinci bloku geçmek üzereyken birisi onu yerden aldı. Hâlâ gri ve kapalı olan göğü gördüler. Öndeki kaldırımda tepesindeki çakarlı lambası yanıp sönen iki devriye arabası duruyordu – Nikolina bunu gördüğüne emindi. Sonrasında sadece karanlık oldu, aygıt ya bir çantaya konmuş ya da kameranın üstü bandajla kapatılmıştı. Tekerlekler bir yere değmiyor gibiydi.

“Havadayız,” dedi Grigor, “en iyisi enerji tasarrufuna geçmek.”

Çıkan seslere bakarak bir kamyonu ya da römorka bindiklerini düşündüler. Zemine temas ettiği halde aygıtı kıpırdatamıyorlardı. Belki de bir kutuya tıkmışlardı onu. Nikolina kontrol panelinden bütün eylemleri durdurarak tableti uyku durumunda masaya bıraktı.

Ondan sonra ara sıra neler olup bittiğini kontrol etmek için kentukinin gözlerini açtılar, sürekli aynı umarsız karanlık çıktı karşlarına. Kimse konuşmuyordu, ortalıkta çıt çıkmıyordu. Çaresizlik içinde, ertelenmiş işlerine koyuldular.

İkisi de kendi tabletiyle meşguldü. Oyalanmaya çalışsalar da içten içe akılları sürüncemede kalan bağlantıdaydı. Çalıştılar, yatakta sırayla uyudular ve çalışmaya devam ettiler. Nikolina’nın “kaçırılma” adını verdiği olaydan on beş saat sonra kentuki uyandı, hâlâ koyu renk bir kumaşın içinde durduğu halde bir yerden tek tük ışık huzmeleri sızıyordu, anlaşılan onu açık bir alana taşımışlardı. Grigor hemen yaklaştı. Kafası karışarak başını iki yana salladı.

Ne haltlar dönüyor acaba, diye geçirdi içinden.

Nikolina, “Onu bağırsam mı?” diye sordu.

“Dur, dur bir şey görene kadar bekleyelim.”

“En azından yeniden şarj ünitesine çıkalım.”

Neredeyse bir tam günü daha karanlıkta geçirdiler. Nikolina rasgele aralıklarla kentukiye açıyordu, ta ki be-

şinci gün bağlandıklarında durumun büsbütün farklı olduğunu görene dek.

Geniş bir yemek odasıydı, ev ise fazla mütevazıydı. Duvarlar harap ve boyasızdı, bir tarafta iki plastik masa, mekânı diğer kısımdan ayıran paravan vardı. Kanatları olmayan üç büyük pencere dış balkona açılıyordu, arkası yabani ormandı. Tropikal bir bölgeydi. Yerde üç çocuk oyun oynuyor, merakla ona bakıyorlardı, belki de nihayet aletin hareket ettiğini gördükleri için. Biri kalkıp soldaki odaya koştu, oradan iki kadınla birlikte geri döndü.

Nikolina, “Bu o!” diye bağırdı.

Birisi o kızdı, aleti görünce heyecanla el salladı. Arkasındaki kadın annesiydi, ellerini önlüğüne kurularken ona baktı. Birlikte kentukinin yanına geldiler. Kızın elinde tebeşir vardı, aygıtın önüne önceden iletişim kurmaya çalışırken çizdiği o ilkel artı işaretini yaptı. Anne kız kameraya bakıp birbirlerinin sözünü keserek sevinçle konuşuyordu. Hallerine bakılırsa, teşekkür ediyor olmalılardı, gerçi Nikolina da Grigor da tek kelime anlamadı; kızın çizdiği artı işareti yine sadece sorulara cevap verilecek şekildeydi. Hiçbir şey anlamadıklarını nasıl ifade edeceklerini bir türlü bulamadılar.

Nikolina da heyecanlanmıştı, “Çok iyi insanlara benziyorlar.”

Grigor kızın omzunu hafifçe okşadı, şaşkınlıkla baktı kız. Anne kızla mümkün olduğunca etkileşime girmeye çalışarak bir süre daha kentukiyle kaldılar. Arkada meraklı ufaklıklar onları izliyordu. Sonra anne veda ederek uzaklaştı, Nikolina kadının telefon numarasını bulup onu tekrar aradı, kıza farklı bir iletişim yolu önermeyi düşünüyordu. Evin telefonu çaldı. Kız telefona doğru hareketlendi. Grigor buna bulaşmamayı yeğlerdi ama işi ten geçmiş, telefonu yanıtlamıştı bile.

“Biziz,” dedi Nikolina. “İyi misin?”

Sonra hemen aynı cümleyi önce İngilizce sonra Gri-

gor'un daha önce hiç duymadığı çat pat Fransızcayla tekrar etti. Kızın onu anlamadığı belliydi. Ne biçim bir topluluktan burası ki kentukiden bile haberleri vardı fakat tek kelime İngilizce konuşmuyorlardı. Grigor kızın o telefonu kentukiyle ilişkilendirmekten bile âciz olduğunu düşündü. Kız telefonu kapatırken çocuklara bir şeyler söyledi, kıkırdadılar.

Bunun üzerine Nikolina tableti bir kenara bıraktı. Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu, aynı zamanda omzundan büyük yük kalkmıştı.

"İşte şimdi esaslı bir duşa ihtiyacım var," dedi. Ahtapot kollarını kaldırıp gerindi. Kalkıp kapıya yöneldi. Çıkmadan önce odanın kapısında gülümseyerek, "Teşekkürler," dedi.

Grigor da gülümsedi. Kız gittiğinde bir parça sersemlemiş gibiydi, gülümseme bir süre yüzünden silinmedi. Odasında yalnız başına bir süre o uzun ve esnek ahtapot kollarını, kadife bir tenin altından görünen uzaylı misali sırt omurlarını düşündü. Belki de 47 numaralı bağlantıyla olanlar tümüyle kayıp sayılmazdı. Tableti aldı eline, yatağa oturup kentukiyle bir süre evin içinde gezerek ortamın sosyoekonomik koşullarına göz attı. Şansı yaver giderse her şeye rağmen bu kentukiyi de satabilirdi. Son derece fakir bir yerdi, kabul edilebilir her tür sınırın neredeyse tamamen daha altında kalıyordu fakat manzara hoştu, aile de gayet renkli görünüyordu, bildik anlamda ziyaret edilmeye elverişli olmayan ülkelerde iyiliksever içgüdülerini tatmin etmeye meraklı yüksek sınıflara mensup birileri nasılsa daima olurdu. Ne yalan söylemeli, anne kız hoş insanlara beziyorlardı, çocuklar da usluysa: Onu merakla takip ediyor, yanına yaklaşp habire ellemeye çalışmıyorlardı. Kız oradan ayrılınca Grigor da peşinden gitti. Son derece geniş, sonu yokmuş gibi görünen mutfığa girdiler. Anne eviyede buluşuk yıkarken masada iki erkek sohbet ediyordu. Anne

kız kendi aralarında mutlu mutlu yorumlar yaparken erkeklerin sohbetine karşı kayıtsızlardı. Grigor adamlara biraz daha yaklaşıncı bunun esas nedenini çözdü: İngilizce konuşuyorlardı. Daha yaşlısının, kuşkusuz baba olanın İngilizcesi çat patti.

“Ben... Yok para hiç. Bitti, yok.”

Öbür adam daha gençti. Beyaz tenliydi, sigara içiyordu. Telaffuzu neredeyse kusursuzdu.

“İyi de senin kız geri döndü. Anlamıyor musun? Kız eve döndüyse, para da Don’un cüzdanına dönecek.”

Kız getirdiği iki tabağı adamların önüne koydu. Genç olan kızın bileğini tutup babadan gözünü ayırmadan kolundan öptü. Sonra onu bırakmadan, “Sana cevap hakkı tanıyan yok,” diye belirtti.

Kızın konuşulanlar hakkında en ufak bir fikri olmadığı halde yüzünde gülüşü bir anda soldu, henüz ne olduğunu çözemediği bir bela üstüne çullanmıştı sanki.

Grigor erzak çuvallarına yaslanmış duran kentukinin görünmez olduğuna o kadar emindi ki annenin kızı neşeyle seslenmesine kulak verirken öylece durdu. Nikolina’yı düşündü, küçük kızı ne menem bir yere geri getirdiklerini ona anlatıp anlatamayacağını bilemedi o an. Kendi babasını, getirdiği yoğurtları, B planı sayesinde nihayet biriktirmeyi başardığı parayı düşündü. Derken kafasına dank etti: Yabancıların yemek yiyip horlamasına, birtakım tavukların tüyleri yolunurken başka bir tavğun kopardığı korku dolu feryatlara, birilerinin bir cehennemden diğerine getirilmesine tanık olmayı falan istemiyordu artık. O meret uluslararası düzenlemelerin yapılmasını, ticaretin dışına itileceği ânı da beklemeyecekti, gereğinden fazla oyalanmıştı. Kendiliğinden bırakacaktı. Elinde kalan aygıtları satıp başka bir işe bakacaktı. Genel ayarlara giderek kentukiyi evden çıkarmaya bile zahmet etmeden bağlantısını kopardı.

Rüyasında Klaus'u görmüştü. Yatağında, çarşafların arasında hareket edip karanlıkta ona sarıldığını hissetti. Sonra daha da beteri oldu... Sıcak, fişkırıtlı bir şey, bacaklarının arasında Alman'ın iri sert aleti onu uyandırdı. Öyle telaşlanmıştı ki bir an yatakta dikelip komodinin ışığını yaktı. Bunun üzerine küçük tavşancığını gördü. Odanın ortasında gözleri açık, tatlı tatlı ona bakıyordu. Rüyasında ne gördüğünü anlamış mıydı? Ya olması gerekenden fazlasını gördüyse... Bir haftadır birlikte yaşıyorlardı, öyle uyumlu ve sevgi dolu bir haftaydı ki Emilia bunu itiraf etmeye utanıyordu. Gloria'ya anlatmıştı gerçi, bu serüvendeki en yakın arkadaşıydı, ona güveniyordu. Öte yandan oğluna hiçbir şeyden söz etmemişti. Siyah postallı kadın çocuğun gözünü öyle bir boyamıştı ki, yanıt verirken annesine biraz olsun özen göstermiyordu, konu kentukilere geldi mi de dinlemekten çok kendisinin anlatacak şeyi oluyordu.

Emilia'yı asıl endişelendiren çocuğun mahremiyetini zerre önemsememesiydi; kendisi eski kuşak olduğu, ömür boyu bu tür teknolojilerden uzak kaldığı halde bu küçük mahluklarla ilişkide olmanın insanı ne tür bir riske soktuğunu, her şeye karşı nasıl korumasız kıldığını ondan daha iyi idrak ediyor, bu duruma öfkeleniyordu.

Her Allahın günü televizyonda haberlerde bundan söz ediliyordu. Hava durumu sunar gibi akşam haberlerinin sonunda, saat ondaki programlara davet edilen uzmanlar yeni tavsiyelerle tedbirleri sıralıyordu. Emilia bunun aksiliselimle, ölçüyü kaçırmamakla ilgili bir durum olduğu kanısındaydı. Bir parça hayat tecrübesine, sezgiye ihtiyaç vardı. Yine de riske girmeye değerci, neticede onunki gibi, onun Erfurt'taki hali gibi olanlar da vardı. Tek derdi başkalarıyla iyi vakit geçirmek olan iyi niyetli kişilerdi bunlar.

Eva'yla durum ilk başta böyleydi. Sonra Klaus'un haşinliklerine sıra gelmişti, şimdiiyse günler yine alabilirdiğine sakın akıyordu. Gerçi Alman aramaya devam ediyordu. İlk seferler Emilia, Klaus'un telefonunu ekranda görünce tir tir titriyor, eli ayağına karışarak evi bir ileri bir geri arşınıyor, eninde sonunda da telefonu açıyordu. Aksanlı, anlaşılmaz bir İngilizcesi vardı adamın, kadın söylenenin büyük çoğunu kaçıırıyordu yine de üçüncü ya da dördüncü telefonda o ciddi ses tonuna aşinalık kazanınca, ne dediğini anlamamanın çok da önemli olmadığını fark etti. Şu son aylarda ulaşmayı başardığı bütün açık fikirliliğiyle bu telefonların, saldırganlık ve şehvetin yanı sıra bir özelliğinin daha olduğunu düşünüyordu. Onları dinlemeye çalışması gerektiğini, kızın hayatının gerçeklerine dair daha fazla ayrıntı elde etmek için bunun bir fırsat olduğunu tekrarlıyordu kendi kendine. Bunu Eva için yapıyordu, daha doğrusu ikisi için. Gözünü yumup Alman'ın sesini dinleyerek anlamaya çalışıyordu. Belki aslında adamın da ilgiye ihtiyacı vardı, bu telefonlar kuşkusuz acımasız ve baskıcı bir hayatın yüklerine karşı onu da bir nebze rahatlatıyordu. Klaus'un ses tonu bazen soru gibi çıkıyor arkasından gelen sessizlikte Emilia ya havadan sudan ya günün haberlerinden saçma sapan bir şeyleri İspanyolca söylüyor, sonunda adam yeniden sö-

zünü kesiyordu. Telefonu daima kapatan o oluyordu. Emilia elbette sonuna kadar direniyordu.

Nevresimi kenara iterek sabahlığını giyip kalktı. Küçük tavşan onu mutfığa kadar takip etti, çayın suyunu koydular birlikte. Daha bir haftayı doldurmadıkları halde birlikte bir günlük düzen tutturmuşlardı. İlk başta Emilia bu küçük hayvanın büyüüne kapılmamak için diremişti. Bu kadar sahici biçimde temsil edilmenin, Erfurt'taki halinin tıpkısının aynısının bütün gün ayaklarının altında gezinmesinin onda yanıltıcı bir hisse yol açıp olması gerekenden daha çok güven telkin edeceğine inanıyordu. Yine de kentukiye duyduğu saygı da yabana atılır değildi. Mesele sırf benzerlikleri, pelüşlerinin renginin ya da kulaklarını tutturan tokenin aynı olması değildi. Her saniye kendi yansımasını görmeye benziyordu bu, olabilecek her açıdan ruh ikizleriydiler, bazen iki sokak öteye alışverişe çıkarken bile onu evde kapalı bırakmak yüreğini burkuyordu.

Gloria, "Aynı anda hem 'sahip' hem de 'kişi' olan tek tanıdığım sensin," demişti.

Inés son turunu atarken ikisi yüzme havuzunun duşlarında ondan gizli konuşuyorlardı.

"Bu da özel bir bakış açısı kazandırıyor dur değil mi?"

Muhtemelen öyleydi, evet bu fark ediliyordu. Bazen Erfurt'taki eve bakıp Eva'nın orada olup olmadığını kolaçan ediyor, bu sırada bizzat kendisinin gecikmeli bir yankısını andırırcasına kendi tavşanını arkasında buluyordu. Küçük tavşanı açısından "sahip"inin de bir kentuki olduğunu görmek teselli veren bir durumdu muhtemelen. Bu türde bir pratiğin beraberinde getireceği her tür anlayışlı yaklaşımı ve dayanışmayı hesaba katmak gerekiyordu. İyi de derdi neydi? Kentukilerin iki yönlü karmaşalarını anlamaya çalışan bir zen rahibesi mi olma-

ya çalışıyordu? Neyse ne, çok fazla şey öğrendiğini inkâr edecek hali yoktu.

İlerleyen saatlerde marketin kasasında bir adamı, “Her şeyi anlıyorlar yalnız, farkında değil misiniz?” diye azarladı.

Kasada ödeme yapıyordu ki adamın kentukiyi tezgâhın üstünde fişlerle faturaların arasında serbest bıraktığını görmüştü. Bu kadar özgürlük tanımak ona akıllıca gelmemiştir. Emilia, bazı kentukilerde istismar yaşanmasının sahiplerin aymazlığından ileri geldiğine inanmaya başlamıştı. Elbette tam tersi de geçerliydi. Bu ilişkinin temelinde yatan ilke sınırları koymaktı, neticede oğluna karşı da böyle davranmış, bir zararını görmemiştir.

Market dönüşü öteberileri buzdolabına yerleştirip öğle yemeğine bir şeyler hazırladı. Eva’nın Erfurt’ta kendisiyle çekildiği fotoğrafını bastırıp buzdolabına yapıştırmıştı; kapağı her açıp kapayışında onu görüyordu. Telefonuyla aldığı ekran görüntülerinin haricinde başka fotoğraflar da bastırmış, onları da sağa sola yapıştırmıştı, hatta birini oğlunun hediye ettiği şirin bir resim çerçevesinde tutuyordu. Klaus’un da resimleri vardı. Adamın iç çamaşırlarıyla yemek pişirirkenki hali hoşuna gidiyordu. Şu anda banyo aynasına takılı olan haricinde diğerleri komodindeydi. Adamın bir de Gloria’ya kart yaptırmak istediği çok komik bir fotoğrafı vardı. Ne yalan söylemeli, sonuçta her akşamüstü onu arayanın ne tür bir adam olduğunu arkadaşının görmesini istiyordu.

Haberleri dinleyerek öğle yemeğini yedikten sonra mutfağı topladı. Bu saatleri ev işlerine ayırıyordu, küçük tavşanın genellikle uyku saatiydi. Eva’nın ona yaptığı gibi aygıtı şarj ünitesine koyuyordu. Onu kaldırdığında ise daima sıkıntıyla, arka tekerleklerinin arasındaki küçük ışığın yanıp yanmadığını kontrol ediyordu. Gloria’nın açıkladığı kadarıyla hayvan uyuyor bile olsa bağlantının

devam ettiğinden emin olmanın tek yoluydu bu.

Son derece dakik bir biçimde saat tam ikide beraberce bilgisayarın karşısına kurulup Erfurt'taki aygıtı uyandırıyorlardı. Bazen tavşancık da yukarı çıkmak istiyor, Emilia onu ekranın tam karşısına yerleştiriyordu. Herhalde küçük yaratık için kendisini bir başka yerde görmek, sahibesi tarafından başka yerde kontrol edildiğini izlemek hayli büyüleyiciydi.

"Almanya burası, Erfurt," Emilia ona azar azar bazı bilgiler veriyordu.

Tavşancık gurulduyor, kadının kollarına dokunuyor, gözünün içine bakıp gözlerini kırıştırıyordu. Erfurt'u seviyordu orası kesin ama Klaus'u değil. Onu en son aradığında kentuki adeta onları arayan iblisin ta kendisiymiş gibi ekranda beliren numaraya bakakalmıştı. Belki de sahibesinin gerilimini seziyordu. Ya da Klaus'un söylediği şeylerin bazılarını anlamış, bunlardan hoşlanmamıştı.

Emilia telefonu kapadıktan sonra, "Kötü bir şey yok cicim, endişelenme," diye rahatlatmıştı onu.

Erfurt'taki ekranda Klaus telefonu mutfak masasına bırakmış sandviç hazırlamaya koyulmuştu. Don paça sağda solda seğirtiyordu, elinden birasını bırakmadan buzdolabını açıp tavada yumurta kırdı. Emilia, Eva'yla yataktayken ona rüyasında gördüğü şekilde mi hitap ettiğini merak etti, sonra aklından geçenlerden mahcup olup yan gözle tavşancığı kolladı. Derken Erfurt'ta Klaus'un telefonu çaldı. Adam ocağı kısıp telefonu açtı. Emilia tek kelime anlamasa da İngilizcesinden daha çok Almancasından hoşlanıyordu, onunla konuşurken kullandığı ses tonundan çok farklıydı şimdiki. Klaus ciddi bir ifadeyle karşısındakini dinledi. Kulağında telefon pencereye doğru yürüdü. Söylenenlere gitgide daha fazla dikkatini veriyordu. Neyle ilgili olduğuna dair en ufak fikri olmasa da adamın sıra dışı biçimde ciddi hali Emilia'ya bunun tuhaf

bir telefon olduğunu düşündürdü. Klaus dönüp ona baktı. Öyle bir bakıştı ki Emilia tavuk gibi ortalıkta seğırttiği sırada kapıldığı ürpertinin aynısını hissetti. Klaus ona doğru geldi, bir yandan kafasını sallıyordu. Tam bu sırada dairenin kapısı açıldı, Eva içeri girdi. Sırtında çantası ve matıyla yogadan geliyordu. Adam eliyle telefonun mikrofonunu kapatarak bir şey açıkladı, şimdi Eva da elinden eşyaları bırakmadan ona bakıyordu, algılamakta zorlandığı bir haber duymuşa benziyordu. İkisi ona, Emilia da ekrana bakıyordu. Neler olup bittiğine anlam veremiyordu. Klaus yeniden telefon konuşmasına dönüp başını salladı. Kâğıda bir not aldı, kapatmadan önce bir-iki şey daha söyledi. Eva'nın yanına gelip telefonun ekranını ona doğru tuttu, parmağını kaydırarak sanki farklı farklı resimler gösterdi. Eva gösterilenlere baktı. Yüzünde tuhaf bir ekşime belirdi derken Emilia'nın daha önce hiç görmediği kısa süreli sapıkça bir sırıtma geçti dudaklarından. Çantasıyla yoga matını yere bırakıp oturdu. Yerde duran, kendisine doğru gelen kentukiye dikmişti gözlerini, Emilia'nın tek derdiyse, kıza daha yakından bakıp çaresizce neler olup bittiğini anlamaktı. Eva aletin yanına çömeldi, elinde telefonla yere bağdaş kurdu ve telefonun tuşlarına bastı.

Emilia'nın evinde telefon çaldı. Aynı anda bu kadar çok şeyin olması idrak sınırlarını aşıyordu. Aygıt masada titreyip durdu, sonunda kentuki onu kadının eline doğru itirdi, Klaus'un numarasıydı. Emilia telefona yanıt verdiğinde Eva ona bakarak gülümsedi. Almanca konuşuyordu, otomatik tercüme derhal devreye girmişti.

"Merhaba."

Telefonda sesi daha olgun ve sert çıkıyordu.

"Tavşancığınız az önce bana, sevgilimle telefonda sohbet ederken çekilmiş fotoğraflarınızı yolladı."

Siz diye hitap ediyordu.

"Ayrıca evinizin fotoğraflarımızla dolu olduğunu gösteren bazı fotoğraflar da. Elbette sizin fotoğraflarınızı da. Görünen o ki ahlak timsali tavşancığınız öfkeden küplere binmiş."

Emilia anlamak istese de bunu başaramıyordu.

"Tavşancığınız sahibesiyle ilgili epey hayal kırıklığına uğramış. Bir şey diyeyim mi..." Eva'nın sesi daha ağır ve ciddi çıkıyordu şimdi, öyle şehvetli bir tonda geliyordu ki Emilia'nın tüyleri diken diken oldu. *"Emilia..."* ismini biliyorlardı. *"O yaşlı iç çamaşırına nasıl bayıldım anlata-mam."*

Bej rengi külotunu mu görmüşlerdi? Göğsünün altına kadar gelen o donunu?

"Valla," dedi Eva, Klaus'a bakarak, *"ikimiz de bayıldık."*

Emilia sandalyesinden fırladı ve çayı sağa sola saçıldı. Ne yapacağını bilemeden dikiliyordu, kalbi tehlikeli biçimde hızlı çarpıyordu. Telefonun hâlâ kulağında olduğunu fark etti.

"Hanımefendi," diye geveleyecek oldu, boğuk ve incecik sesi ne kadar yaşlı olduğunu anımsattı.

Nasıl devam edeceğini bilemeyip telefonu kapattı. Erfurt'ta Eva telefona bakarak Klaus'a bir şeyler söyledi. Adam kahkahayla gülerək kızı kolundan tuttu, bir hamlede kucağına alıp yoga pantolonunu sıyırmaya koyuldu. Emilia öfkeyle ekranı kapattı. Sonra yeniden açtığında Eva da Klaus'un iç çamaşırını indiriyordu. Bu kâbusla bağlantısını nasıl koparabilirdi? El yordamıyla kontrol panelini aradı ve onca sefer üstünden atladığı kırmızı düğmeyi buldu.

"Bağlantıyı iptal etmek istediğinize emin misiniz?"

Emilia evet seçeneğine tıklayıp sandalyenin kolçağına sıkı sıkı yapıştı. Hasır sandalyeye öyle bir tutunuyordu ki sonunda elinde iz çıktı. Ekranda kırmızı bir gösterge

belirdi: “Bağlantı sona erdi.” Emilia ilk kez bilgisayarında bu kadar büyük ve kırmızı bir şey görüyordu, bedeni artık herhangi bir dürtüye yanıt verecek halde değildi. Bu kadar kötü muamele ve dehşet karşısında bir süre inme geçirmişçesine kaldı. Kentuki çalışma odasının öbür ucundan ona bakıyor, Emilia’nın o an tahammül edemeyeceği bir kınama ifadesiyle onu süzüyordu sanki. Bir anda Klaus geldi aklına: Modern hayatta tavukların nasıl boğazlanacağını ondan öğrenmişti. Aygıtı yerden alıp çeşmeyi açtığında kentuki kaçmak için debelendi ama içindeki olanca kinle ve hayal kırıklığıyla onu kulaklarından sıkı sıkı tutup hemen suyun altına soktu. Tavşan çığlık atıp boşluğa tekmeler savurdu, Emilia bir an, oğlu şu an onu izliyor olsa, avuçlarıyla sımsıkı kavradığı tavşanı suya daldırdığını, kulaklarını kapatıp onu var gücüyle suya batırdığını, altındaki yeşil lambanın söndüğünü görene dek onu boğduğunu görecekti kim bilir nasıl utanacağını düşündü.

Luca'yı görmeyeli neredeyse iki hafta olmuştu. Psikologla görüşmeleri sırasında karısı ve bir sosyal hizmetler görevlisiyle yaptıkları tartışmanın bir aşamasında Enzo oğlunun velayetini kaybetme fikriyle cebelleşmeye başlamıştı. Oysa daha iki yıl önce yargıç karısının bir çocuğun sorumluluğunu alabilecek kadar dengeli olmadığına kanaat getirmişti, aynı yargıcın şimdi onun çok daha beter bir seçenek olduğuna hükmedeceği fikriyle dehşete kapılıyordu. Psikoloğun Luca'yla saatlerce konuştuğunu biliyor, dünya üzerinde gelmiş geçmiş bütün sapkınlıklara dair eski karısından daha eğitimli ve bilgili olan bu kişinin, muhtemelen bunların hepsini tek tek çocuğa sayıp döküğünü, anlaşılmadığını düşündüğü yerlerde bir güzel ayrıntılarıyla tarif ettiğini, çocuğun yanıtları muğlak kalırsa adı konamayacak kısımları kâğıda falan çizdiğini varsayıyordu. Ama artık onu koruyamazdı, bütün kabahat kendisinindi. Ona anlatılmadık, sorulmadık bir şey bırakmayacaklar, çocuk mecburen bununla yaşamayı öğrenecekti.

"Hasar tespiti" aynı haftada üç seans sürdü, sonra dördü birlikte karakola gittiler: iki kaçık kadın, bir baba ve çocuk ya da üç yetişkin ve bir çocuk ya da hayatında daha önce hiç karakola gitmemiş, bu üç yetişkinin herhangi birinden daha iyisine layık bir çocuk. Luca sessizce

bütün hepsine katlandı. Görevli polis memuru, kadınların kentuki hakkında yapmak istedikleri suç duyurusuna karşılık böyle bir ihbarın yasal dayanağının olmadığını birkaç kez açıklamaya çalıştı. Enzo kentukinin bağlantısını koparacağını taahhüt eden bir protokolü imzalayarak böylece hemen evden taşınmayı ve o tarihten itibaren annenin Luca'nın durumunu ve bir gariplik olup olmadığını kontrol etmek için habersizce, dilediği anda evini ziyaret etme hakkını kabul etti.

Her şey imzalandığına göre Enzo tekrar Luca'yı görebilecekti, klaksona bastığında eski karısının kapısı açılıp da Luca ona doğru fırlayıp koştuğunda oğlunu karşısında görmek mucize gibi geldi.

"Nasılsın şampiyon?" Luca yanıtlamadı. Arabanın kapısını kapatıp sırt çantasını arka koltuğa attı. "Ben çok sevindim," dedi Enzo, "yeni eve bayılacaksın ayrıca."

Çocuğun odasını birkaç yıl önce istediği şekilde siyaha boyamıştı.

Ev bahçeli değildi, küçüktü, neyse ki merkeze yedi blok mesafedeydi, Luca okula yürüyerek gidebilecekti. İşte bu hoşuna gitmişti; Enzo çocuğun hafifçe sırttığını gördü.

İlk haftalarında ev bir tuhaf kokuyordu, eşyaları bulmakta zorlanıyorlardı yine de birlikte olmak yeterliydi, uğruna savaştığı tek şey bu değil miydi... Semtin emlakçısı çıktıkları eve yeni kiracı bulmuştu. Ertesi aydan itibaren tutacaklardı. Serada bıraktığı öteberilerini almak istiyorsa, Enzo'nun o işi bugünlerde halletmesi gerekiyordu.

Emlakçı, "Ayrıca anahtarları da teslim etmeniz lazım," diye belirtti. "Bunu hatırlatmayı hep unutuyorum."

Enzo yeni dairesinde uzun bir öğle şekerlemesinden sonra kalktı, çocuğun hâlâ hafta sonlarını annesiyle geçirmesini fırsat bilerek kalkıp bir kahve yaptı, eski eve son kez uğramaya karar verdi.

Oraya vardığında çoktan hava kararmıştı. Panjurları açıp lambaları yaktı. Boş ve yeni boyalı haliyle daha ferah ve üzücü göründü gözüne, yine de yeni dairesinde kim bilir ne kadar dayanıp çaresizce geri dönme ihtiyacı hisse-deceğini merak etti. Bahçeye çıkıp serayı açtı, birkaç hafta önce buradan ayrılırken kentukiyi şarj ünitesinde bırakmıştı. Kımıltısız hâlâ orada duruyordu. Şarj ünitesiyle kentukinin arasındaki bağlantı lambası yanmaya devam ediyordu. Işığı açıp bir an seranın perişanlığına göz gezdirdi. Koyu renk kurumuş bitkilerin bazılarının boynu bükülmüş, bir kırmızıbiber odanın ortasına yuvarlanmış, cıvık cıvık çürümüştü. Derken telefonu duydu. Evin içinde çalışıyordu. Çantasını yere bırakıp seradan çıktı. Bahçeyi geçip mutfağa girdi. Eski telefonu duvarda görünce birkaç saniye bocaladı, Luca'yla buraya ilk adım attıklarında evdeki tek eşyaydı, buradan ayrılırken geride kalan tek eşya yine oydu. Alabildiğine eski bir cihaz olmasına rağmen hâlâ çalışıyordu. Ahizeyi kaldırdı. Haşın, karanlık bir nefes sesi tüylerini diken diken etti.

“Çocuk nerede?” diye sordu ses.

Onun çocuğu mu neredeydi? Bir an eski karısının evinde başına bir şey mi geldi diye düşündü. Ahizeyi kulağında tutmakta zorlanıyordu. Telefonun öbür ucundaki adamın bütün bedenine işleyen nefes alıp verişleri olayı idrak etmesini kolaylaştırdı.

“Luca'yı görmek istiyorum yeniden.”

Enzo ahizeyi öyle bir bastırdı ki kulağı acıdı resmen.

“Luca'yı...” dedi ses. Enzo kapattı.

İki eliyle kapattığı halde ahizeden bir türlü elini çekemedi. Duvarda asılı hattın ucuna tutunmuş, öylece kalakalmıştı. Sonra boş salona bakıp derin bir nefes aldı; hiç hareket etmeden kalabilirdi, kimsenin ona baktığı yoktu, kentuki de hâlâ şarj ünitesinin üstünde, serada kapalıydı.

Telefon bir kez daha çaldığında bir adım geriye sıçradı, mutfağın ortasından ona baktı, kımıldamadan ne yapacağına karar verene dek bekledi. Evden çıkıp seraya girdi. Kentuki onu şarj ünitesinde bekliyordu. Enzo alet edevatı tuttuğu dolabı açıp küreği çıkardı. Çiçek tarhlarına çıkıp toprağın yüzeyinden kuru bitkileri temizleyerek kazmaya başladı. Başını çevirmemek için çaba sarf ederken kentukinin şarj ünitesinden inip uzaklaşmaya yeltendiğini tahmin ediyordu. Bir yere gidemezdi nasılsa, küreği çıkarmadan önce kapıyı sımsıkı kapamıştı. Yeterince geniş bir çukur kazdığına kanaat getirdiğinde küreği bir kenara atıp kentukiye doğru ilerledi. Köstebek kaçmaya yeltendi ama adamın onu yakalayıp kaldırması bir an sürdü. Sırtüstü küçük mezara koydu onu. Köstebek başını sağa sola salladı, bedenini oynatamıyordu artık. Enzo kenarda biriken toprakları oyuğa attı, aletin gövdesinin büyük kısmını, göbeğini ve başını örttü. Son âna kadar yummadığı gözlerini de son attığı toprakla kapattı. Var gücüyle yumrukladı bulunduğu yeri, elinin altında bir şeyin önce gıcırdadığını, titrediğini, sonra belli belirsiz hareket ettiğini hissedene dek. Yeniden küreği eline aldı, kaldırıp toprağa indirdi. Örttüğü toprak kaskatı hale gelene dek birkaç kez küreği indirdi, derinlerde bir canlının kalbi atıyor bile olsa dışarı çıkacağı tek bir yarık kalmadığından iyice emin olana dek...

Kafede son kahvelerini içtiler.

Carmen, "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Pazar," dedi. Tam gününe henüz karar vermediği halde, oradan vaktinden önce ayrılacağını bir tek Carmen'e haber vermişti. Sven'e söyleyecek fırsatı da olmamıştı henüz.

"Demek beni bu korkunç yerde yalnız bırakıyorsun şekerim," dedi Carmen, kahvesinden bir yudum aldı.

Sarıldılar. Alina onu özleyeceğini düşündü, neticede Vista Hermosa'da geçirdiği günlerin iyi tarafıydı. Birlikte ana meydanı geçip kilisenin önünde vedalaştılar. Alina kendine sabır telkin ederek geri döndü. Bir sürü şey yapılabilecek muhteşem bir akşamüstüydü, gel gör ki onu tepelerin arkasında, Olimpo'da *sanatçının* büyük açılışı bekliyordu.

Sven bir haftadır yardımcısıyla ana galeriye kapanmış çalışıyordu. Katalan galericiler başından sonuna montajın her ânını kaydetmesi için bir fotoğrafçıyla anlaşmıştı, o zamandan itibaren Sven ve kentuki resmen ortadan kaybolmuşlardı. Son zamanlarda Albay Sanders odaya onu görmeye bile gelmiyor, akşam yemeğinden sonra belki de diğer kentukilerle birlikte sosyalleşmek üzere ortak alanda kalıyordu. Sven tek kopyalık eserleri kesinkes geç-

mişte bırakmıştı, yakın gelecekte yapılacak bir enstelas-yonun heyecanı giderek artıyordu, fakat *sanatçının* neler karıştırdığına dair Alina'nın en ufak bir fikri yoktu.

Otopark araba doluydu, iki taksi arka arkaya durup bir avuç ziyaretçi daha indirdi, henüz akşam olmadığı halde rıhtımın ışıkları yanmıştı. Akın akın yağan yabancıların arasında gezerken saatin kaç olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Galeriye yaklaştığında bir vitrin camında saçını başını düzeltti. Askılı elbisesini, elbisenin ensesinde bağlanan kordonlarını da düzeltti. Böyle yaparken şu iki ay boyunca her gün koşmanın vücudunu şahane biçimlendirdiğini fark etti.

Son basamaklara geldiğinde bir alkış tufanı koptu. Geç kalmıştı. Sven'i yanında yardımcısıyla, mutluluğunu bastırmaya çalışır halde gözünde canlandırdı. *Sanatçının* tek kopyalık gri eserlerini asla alkışlamazlardı. İnsanların arasından geçerek galerinin ana salonuna girdi, garsonlar şampanya dağıtıyordu. Sergi daha yukarıda başlıyordu. Milletin dağınık dağınık dolandığı birinci salona girdi. Duvarlardan birinde Sven'in yaşamöyküsünün tepesinde büyük bir fotoğrafı asılıydı. Bazen ne kadar yakışıklı olduğu aklından çıkıyordu; bunu düşünürken tuhaf bir şeyin farkına vardı – kocaman bembeyaz duvarların hiçbirinde tek bir şey yoktu. Bir tek eser bile asılı değildi. Her yerde kentukiler dolanıyordu, ayağının dibinde bir baykuş vardı mesela, durmuş onu inceliyordu. Zemin mor plastik dairelerle doluydu, her dairede “dokun bana”, “peşimden gel”, “sev beni”, “beni beğen” gibi sözler yazılıydı. Ayrıca “bağış yap”, “foto”, “yeter”, “evet”, “hayır”, “asla”, “bir daha”, “paylaş” gibi kelimeler de vardı. Bir “yaklaş bana” dairesinin üstünde durduğunu ve kentukilerden birinin de “beni ara” dairesinde durduğunu fark etti. Alnında bir telefon numarası vardı, aslında neredeyse bütün kentukilerde bir şeyler yazılıydı: telefonlar, e-posta

adresleri, isimler. Ayrıca arkalarına da kâğıtlar yapıştırılmıştı; örneğin “adım Norma iş arıyorum”, “Kâr amacı gütmeyen bir derneğiz bize bir euro olsun bağışta bulunun” gibi... Kimilerinde fotoğraflar, dolarlar, kartvizitler ya da iş teklifleri asılıydı. Ayaklarının dibinde duran kentuki çığlık atarak “beni ara” çemberinde dört döndü, Alina yakınlarında bir “hayır” aradı ama ikisi de doluydu. Kentukiler kadar çok sayıda insan da vardı, hep birlikte bitmek bilmeyen bir çığlıklar, telefon konuşmaları ve o çemberden bu çembere tesadüfi sıçramalar silsilesi ortaya çıkarıyorlardı. Aşırı fazla sayıdaydılar. Adamın biri “ver bana”yı havaya kaldırıp kızların ringde rakamları gösterdiği şekilde sağını solunu çevirdi.

Kadının biri, “‘Hiç’ arıyorum, gördünüz mü?” diye sordu.

Kadın göğsünde bir düzine kadar “hiç” taşıyordu, demek ki biriktiriyordu onları. Alina başını salladı, “seni seviyorum” yazısının üstünde durduğunu fark ettiği anda öbür yana hopladı, sonra da “dokun bana” ve “istiyorum” yazılarından kaçınmak için yeniden hamle yaptı. Gelgelelim hiç yer kalmamıştı, nerede dursa bir şey söylemiş oluyor, illa dairelere basıyordu. Derhal kendini ikinci salona attı.

“Ne tatlı değil mi?” Geçerken bir kadın sesi çalındı kulağına.

Alina arkasını döndü, yardımcı kızdı, ona göz kırpıp salona doğru yönelmişti. Demek ki kız onun kim olduğunu biliyordu. Sven’in nerede olduğunu sorsa mıydı? Buna niyetlendiğinde kız çoktan uzaklaşmıştı.

İkinci salon daha küçüktü, içeride daha az sayıda ziyaretçi vardı. Tam ortada ahşap bir kaidenin üstüne totemi andırırcasına bir kentuki konmuştu. Bir tavşan. Alina duvardaki iki ekrana yaklaştı. Ekrandaki görüntülerin, kaidenin üstünde put gibi duran zavallı kapatılmış ken-

tuki tavşanın geçmişine ait olduğunu hemen anladı. Birinci ekranda kamera yemek odasında sandalyenin ayakları arasında zemine yakın bir yerde geziyordu. Yanındaki ekran ise kentukinin diğer açısıydı: Bir adam kameraya bakıyor, klavyede tuşlara basıyordu. Sven bu kullanıcıyla önceden irtibata geçip onun karşısına bir kamera yerleştireceğini mi açıklamıştı? Yoksa kullanıcı kendiliğinden kayıt almış, malzeme de Sven'e farklı bir biçimde mi ulaşmıştı? Adamın bakışları görüntünün bir o yanına bir bu yanına kayıyor, bazen kısık sesle bir şeyler mırıldanırken klavyeye doğru yöneliyordu. Kamera şimdi bir koridoru tarıyordu. Adamın duruşunda çirkin, müstehcen bir yan vardı. Kentuki kapıyı ittirip yatağın altına saklandı, bir kadın soyunmasını bitirip dolabın kapağını kapatıyordu bu arada. Adam ıslık çalarak her şeyi olanca açıklığıyla kaydedebilmek için telefonunu ekranın karşısına yerleştirdi. Alina Sven'le kendisini yatakta Albay'ın gözünden hayal etti. Buna benzer bir şeyin asla olmayacağından emindi, azami özen göstermişti, bu türde kullanıcıların varlığını ilk günden öngörüyordu zaten.

Gülüşmeler geldi kulağına, üç kadın daha ellerinde şampanya kadehleriyle geldiler, Alina bir sonraki salona geçti. Aşağı yukarı benzer bir şeyle karşılaşmak onu hayal kırıklığına uğrattı. Yine odanın ortasında heykel misali bir kentuki, ekrana yansıyan "sahip" in kamerasından görüntüler ve yan duvarda da kullanıcının görüntüsünü yansıtan ekran. Orada oyalanmadan diğer salona geçti.

Kapının girişinde çarpıştığı adam gözlüğünü düzelttikten sonra ona bir an bariz tuhaf bir ifadeyle baktı. Alina onun uzaklaşmasını izlerken ana salona yönelen başkalarıyla çarpıştı. Niyeyse belli belirsiz karanlık bir sezgiyle içini çekti. Salona baktı. Kentuki arkası dönük duruyordu, yine de onu hemen tanıdı. Belki de daha içeri adımını atmadan anlamıştı. Diğer kentukilerle aynı şe-

kilde Albay Sanders da kaidesine mihlanmıştı. Sırtındaki yanığı, alnındaki gamalı haçı, sağ gözüne yapıştırılmış gagasını, budanmış kanatlarını gördü. Gözleri kapalıydı. Derken sağdaki ekranda Alina belirdi. Kız kendini kame-
raya yaklaşıırken gördü, üstünde şortu ve Mendoza'dan ayrılmadan önce annesinin armağan ettiği tişört vardı. Olduğundan daha şişman görünüyordu ama bunu dert etmedi. Diğer ekranda elli yaşlarında şaşkın şaşkın klavye-
yeye basıp duran bir erkek görünüyordu; iriyarı, bıyıklı ve favoriliydi. Adam kucağına tırmanan yedi yaşlarında bir çocuğun kontrol panelini almasına izin verdi ve ufak-
lığın kentukiyi ustalıkla idare etmesine bir süre hayran-
lıkla bakakaldı. Sağdaki görüntüde Alina banyoya doğru gidiyordu. Çocuk odadaki küçük kilimlerin, arkadaki komodinın yanından dolanarak onu takip etti, Alina küt-
diye banyonun kapısını kapatınca çocuğu tutan adam gülerek ufaklığı gıdıkladı. Sonra görüntü değişti. Kamera misafirhane odasının kapısının önünde öylece duruyor
çocuk da kımıldamadan bekliyordu. Arkasında muhtemelen annesi olabilecek bir kadın kırık dökük bir rafta giysi yığını düzenliyordu. Alina Sven'i düşündü. Buna inanamıyordu, bunca süre onu izlemiş ve tek kelime etmemişti. Kentukinin ekranında kapı açıldı, Alina odaya giren kendi bacaklarını ve ayakkabılarını tanıdı. Yandaki ekranda çocuk sevinçle elini çırparak annesine seslendi. Görüntüler yeniden değişti. Adam bir süre ortalıkta gö-
rünmedi, çocuksa daima oradaydı, Alina ne zaman ka-
meraya girse sevinçle bağıırıyordu. Bazen ona öylece, hayranlıkla, bazen burnunu karıştırarak bakakalıyordu; bir keresinde ekranın karşısında uyuyakalmıştı. Her gün onun koşudan, kütüphaneden, güneşlenmekten, büfe-
den geri dönüşünü ya da sadece uyanmasını bekliyordu hevesle. Alina sırtının gerildiğini hissetti, görüntüler de-
ğişmeye devam ederken çok güçlü bir dürtü bir an önce

bu odadan çıkmaya itiyordu onu. Çocuğun kameraya bakarak bağırdığı görülüyordu. Memelerini gösterirken. Şarj ünitesine gidemesin diye onu bağlarken. Çocuk bazen koşa koşa odadan çıkıyor, içerisi bir süre boş kalıyordu. Bazen de Alina daha ortalıkta belirmediği halde çocuğun yüzü ağlamaktan pancar gibi kıpkırmızı kesilmiş, sırlıslık olmuş görünüyordu. Bir seferinde baba odaya girerek bilgisayarı kapatıp onunla çıkmaya zorladı çocuğu. Ama ne olursa olsun ufaklık geri dönüyordu. Kelle uçurma fasılları sırasında korkudan ödü patlamış halde oradaydı; Alina'nın onu ayaklarından vantilatöre astığı gün, kanatlarını budadığı ve mutfaktaki çakmakla onları yaktığı gün de ekranın karşısındaydı. Yatakta canının sıkıldığı bir akşam Alina yapacak bir şey bulamayıp onu yerden alarak mutfakta öğle yemeğinde kullandığı bıçağı gözünü çıkarırcasına ekranı çizene kadar sapladığında da oradaydı.

Alina bir-iki adım geriledi, görüntüleri dehşetle izleyen insanlara tosladı. Geçebilmek için onları itmesi gerekmişti. Ana salona dönmek üzere, bir öncekini ve ondan öncekini geçti. Ortada Sven etrafı hayranlarıyla çevrili, misafirhanenin yöneticilerinin önünde yerdeki bir daireyi işaret ediyordu. Alina burnundan soluyarak öylece kalakaldı. Sven'e baktı; çocuk gülüyor, tebrikleri kabul ediyordu, onunsa tek düşündüğü ona nasıl zarar verebileceğiydi. Ama olduğu yerden kımıldamadı, insanların dairelerin ve kentukilerin arasında kaskatı donmuştu; serginin kilit nesnelerinden biriydi adeta. Sven onu da kendi kaidesinin üstünde sergiliyordu; kılı kırk yararcasına onu bütün parçalarına öyle bir ayırmıştı ki kız şimdi nasıl hareket edeceğini kestiremiyordu. İçeriden, ta göğsünden bütün vücudu karıncalanıyordu, bir kriz mi geçiriyorum acaba diye sorguladı; sinirden, öfkeden ya da panikten... Hatta belki bıkkınlıktan. Bağırarak geliyordu

içinden ama yapamadı. Kendi açtığı tünellerin içinde sürüne sürüne ilerleyen, mutlak biçimde kaskatı bir kütleyi kurcalayıp duran bir tahtakurdu misali sadece kendi içinde hareket edebiliyordu. O kaideye çivilenmiş halde ne işi vardı kentukisinin? Nasıl kapanmıştı? Anne baba mı bağlantıyı sona erdirmişti? Sergisinin kusursuz sonu olarak bunu Sven mi talep etmişti yoksa? Yoksa çocuğun kararı mıydı? Çocuğu odasındaki kararan ekranda suratının yansımalarına bakarken getirdi gözünün önüne.

Düşünüyordu, evet bunu yapabiliyordu. Gözünü yumduğunda Albayını görüyordu. Yanmış kaplamasını, ateşle tütsülenmiş pelüşün kenarlarını... Hayvanın kürekkeğinin sırtının tam neresinde olduğunu düşünüp çocukken babasının ona yaptığı şekilde iki kemiğin arasındaki oyugu usul usul ovaladığını hayal etti. Çocuğun evine gidip kapısını çaldığını, elinden tutarak onu aşağı sokaktaki küçük parka götürdüğünü düşündü; ara sıra avucunun içinde kıpır kıpır edecekti o terli ve minik el. "Oturalım en iyisi, konuşmamız lazım," diyordu hayalinde. Çocuk başını sallayacak, elini bırakıp onu yanına oturtacaktı. Taş banklar güneşten kızmış olacaktı, baldırlarını sıcaklığıyla saracak, ikisine zaman kazandıracaktı. Çocuk dikkatle bakacaktı ona, kız ne söylerse söylesin duymaya ihtiyacı vardı. Yeter ki ağzını açıp bir-iki kelime etsin. Gelgelelim kurtçuk sürüne sürüne sadece kendi içindeki tünellerde ilerleyebiliyordu, aşırı yorgundu, kımıldayamıyordu artık.

Gözlerini açtı. Sonuncu salona girerken kapıda çarpıştığı adam ona doğru yürüyordu şimdi. Düşünmek, evet onu yapabiliyordu: Bir taksiye atlayacaktı. Durağa kadar koşacak, binip kapıyı çarparak aracın içine gömülecek, araba tepelerden Oaxaca'ya doğru ilerlerken kendini yolun akışına bırakacaktı. Salonda birisi onu işaret etti. Kadının biri ona bakarak korkuyla ağzını kapadı.

Alina taksinin arka koltuğuna sıkıca yapışıp arkasına bile bakmayacağını düşündü. Vista Hermosa'nın ışıkları azar azar gözden kaybolacaktı, ta ki geride sadece zirvenin en altın sarısı noktasında Olimpo'nun ışıklı galerisi kalana dek. Bütün o tanrıları unutup hiç direnmeden toprağa devrilecekti. Teslim olacaktı. Böyle dedi içinden ama gözünü yummadı bir daha. Dairelerin, yüzlerce fiilin, emrin ve arzunun üstünde nefes alıp veriyordu, insanlar ve kentukiler etrafını çevreliyor, onu birbirlerine gösteriyorlardı. Öyle kaskatı kesilmişti ki vücudunun gıcırtilar çıkardığını hissetti, ilk kez onu paramparça edebilecek bir korkuyla sahiden ayakta dikildiği bu dünyadan bir kaçışı olup olmadığını sordu kendine.

Bir kentuki “sahip”i olmak yerine kentuki “olma”yı kim seçerdi ki?

Samanta Schweblin’in bu son romanında insanların yeni takıntısı “kentuki” adı verilen oyuncaklar. Mahremiyet, gözetleme, kimlik gibi kavramların öne çıktığı *Kentukiler*’de Arjantinli yazar, teknoloji-insan ilişkisi üzerinden insanların birbirleriyle ilişkilerine dair çarpıcı sorular yönelterek günümüzü mercek altına alıyor.

Sanal ve gerçek arasındaki çizgilerin ortadan kalktığı bir dünyada kim izleyen, kim izlenen konumda?

#arjantinedebiyatı #teknoloji #oyuncak #sanal #gözetleme #yaşam #insanlık

